BESTSELLER

HELEN
VA TREBUI
SĂ-I
ÎNCREDINȚEZE
CEL MAI
ÎNTUNECAT
SECRET AL EI...

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

VREAU SĂ FIU SOȚIA TA

Un magnat lipsit de scrupule

O ambiție nemăsurată i-a adus lui Rhys Winterborne, om de rând, o imensă avere și succes. În afaceri și dincolo de ele, Rhys obține tot ceea ce dorește. În clipa în care o vede pe timida aristocrată Lady Helen Ravenel hotărăște că va fi a lui. Iar dacă trebuie să-i răpească virtutea ca să fie sigur că se va mărita cu el, cu atît mai bine.

O frumusețe retrasă

Helen nu are aproape deloc contact cu lumea strălucitoare și cinică a înaltei societăți londoneze, iar jocul seducției pornit de Rhys Winterborne trezește în ea o pasiune puternică, la fel de intensă ca și a lui. Deși a primit o educație aleasă, crede că numai ea îl va putea îmblînzi pe viitorul soț. În timp ce dușmanii lui Rhys conspiră împotriva lor, Helen va trebui să-i încredințeze cel mai întunecat secret al ei. Riscurile sînt imense... dar răsplata este o viață plină de fericire. Și totul începe cu...

Vreu să fiu soția ta

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

Traducere: Gabriela Anca Marin
Tipar: TIPOGRAFIA EUROBUSINESS

MARIUS MARIA

Capitolul 1

- Domnule Winterborne, cineva dorește să vă vorbească.

Rhys a ridicat nemulțumit privirea de pe teancul de scrisori de pe birou. Doamna Fernsby, secretara personală, stătea în prag și-l privea pătrunzător prin ochelarii cu lentile rotunde. Era o femeie curățică, de vîrstă mijlocie, puțin cam plinuță.

- Știi că nu primesc vizitatori la ora aceasta. Dimineţile avea un adevărat ritual: prima jumătate de oră din zi și-o petrecea citindu-și corespondența, într-o liniște absolută.

- Știu, domnule, dar este vorba de o doamnă și...

- Nu-mi pasă! Poate fi și regina Angliei, din partea mea, i-a răspuns. Trimite-o de aici.

Doamna Fernsby l-a privit dezaprobator dar a ieșit imediat. Tocurile ei loveau podeaua de parcă ar fi fost rafale de gloanțe.

Rhys și-a îndreptat din nou atenția spre scrisoarea pe care o avea în față. Nu-și pierdea aproape niciodată cumpătul – era un lux pe care nu și-l permitea. Numai că în ultima săptămînă fusese tare posac, orice bătaie a inimii, orice gînd păreau învăluite într-un nor sumbru și-l făceau să se răzbune pe oricine îi ieșea în cale.

Și toate astea din cauza unei femei. Pe care nu ar fi trebuit să o dorească, o știa prea bine.

Lady Helen Ravenel... o femeie cultă, inocentă, timidă, aristocrată. Tot ce el nu era.

Logodna lor nu durase mai mult de două săptămîni. Rhys reușise să distrugă totul. Ultima dată cînd o văzuse pe Helen fusese nestăpînit, agresiv chiar. O sărutase în sfîrșit, așa cum își dorise demult să o facă. Ea împietrise în îmbrățișarea lui, îl respinsese. Disprețul ei nu putuse fi mai evident. Scena se sfîrșise cu lacrimi, din partea ei, și cu furie, dintr-a lui.

A doua zi, Kathleen, lady Trenear, care fusese măritată cu fratele defunct al lui Helen, venise să-l informeze că Helen era extrem de supărată. Și că nu se putuse ridica din pat din cauza unei migrene puternice.

- Nu mai vrea să te vadă, îi spusese direct Kathleen. Niciodată.

Rhys nu o condamna pe Helen pentru că rupsese logodna. Nu erau deloc potriviți, era evident. El nu se putea căsători cu o tînără provenind dintr-o familie cu titlu nobiliar. În ciuda unei imense averi, Rhys nu avea educația unui gentleman. Și nici purtarea unuia. Sau înfățișarea. Era solid, cu părul întunecat la culoare - aducea mai degrabă cu un muncitor.

Pînă să împlinească treizeci de ani, transformase *Winterborne's,* micul magazin de pe High Street al tatălui său, în cel mai mare magazin din lume. Avea fabrici, depozite, ferme, grajduri și clădiri rezidențiale. Administra, alături de alți cîțiva, companii navale și de căi ferate. Dar indiferent ce-ar fi făcut sau cîtă avere ar fi strîns, nu-și putea depăși condiția: era doar fiul unui umil băcan galez.

Gîndurile i-au fost întrerupte de o altă bătaie în ușă. A ridicat privirea. Doamna Fernsby intrase din nou în biroul lui.

- Ce dorești? a întrebat-o.

Secretara și-a așezat mai bine ochelarii pe nas și i-a răspuns hotărîtă:

- Doamna insistă să vă vorbească. Spune că o puteți alunga de aici doar cu forța.

Rhys era uimit. Niciuna dintre cunoștințele lui, respectabile sau nu, nu ar fi îndrăznit să aibă atîta aplomb.

- Cum se numește?

- Nu a vrut să spună.

El a clătinat din cap. Cum de trecuse de birourile din față? Plătea o mică armată de oameni, doar ca să se asigure că nu era întrerupt astfel. O idee absurdă i-a trecut prin cap. Deși a alungat-o imediat, pulsul i s-a accelerat.

- Cum arată? a întrebat.

- Este în doliu și are fața acoperită cu un voal. Este subțire, cu glas domol. După o scurtă ezitare, ea a adăugat: accentul este „de salon".

- *Doamne,* a murmurat el. Nu părea posibil ca Helen să vină să-l vadă. Dar în adîncul sufletului știa că așa era. O știa prea bine. Fără să mai scoată vreun cuvînt, s-a ridicat și a trecut pe lîngă doamna Fernsby, cu pași mari.

- Domnule Winterborne, a strigat secretara, luînd-o la fugă după el. Sînteți doar în cămașă. Haina...

Rhys nici nu a mai auzit-o. Intrase deja în foaierul cu fotolii din piele. S-a oprit însă brusc la vederea vizitatoarei, iar ritmul respirației era acum mai alert.

Chiar dacă voalul negru îi acoperea fața, a recunoscut-o imediat după postura perfectă și după silueta grațioasă.

S-a apropiat, incapabil să scoată vreun cuvînt. A rămas în fața ei, plin de resentimente dar și avid să-i inspire parfumul dulce. Prezența ei îl atîtase, carnea îi ardea, bătăile inimii erau repezi și violente.

Din una dintre încăperile alăturate se auzea zgomotul sacadat al mașinilor de scris.

Era o nebunie din partea lui Helen să vină acolo neînsoțită. Reputația ei putea fi distrusă. Trebuia să o ia de acolo și să o trimită acasă înainte ca cineva să-și dea seama cine era.

Dar mai întîi Rhys trebuia să afle ce dorea. Deși era rezervată și inocentă, nu era în nici un caz vreo prostuță. Nu și-ar fi asumat un risc atît de mare fără un motiv întemeiat.

S-a uitat spre doamna Fernsby:

- Musafira mea va pleca foarte curînd. Între timp, te rog să ai grijă să nu fim deranjați.

- Da, domnule.

Și-a întors din nou privirea spre Helen.

- Vino, i-a spus cu glas întretăiat. S-au îndreptat împreună spre biroul lui.

Ea l-a însoțit fără să scoată vreun cuvînt. Doar fustele îi foșneau ușor, lovindu-se de pereții holului. Rochia era destul de demodată și de ponosită, imaginea perfectă a unei fete de familie bună care trecea prin vremuri grele. Oare de aceea era acolo, acum? Chiar atît de disperată era nevoia de bani a familiei Ravenel încît ea să se fi răzgîndit și să accepte să se înjosească într-atît încît să-i devină soție?

Dar, pentru Dumnezeu, și-a spus el, cît de mult i-ar fi plăcut ca ea să-l roage să o primească înapoi! Să simtă și ea gustul amar, tot chinul suferit de el în săptămîna care trecuse.

Cei care îndrăzneau să i se opună în vreun fel știau prea bine că nu încăpea loc pentru iertare sau îndurare, după aceea.

A intrat în birou, o încăpere spațioasă și liniștită, cu geamuri duble și covoare moi. În centru trona biroul masiv, din lemn de nuc, plin pînă la refuz cu dosare și corespondență.

După ce a închis ușa în urma lor, a luat de pe birou o clepsidră și a întors-o, cu un gest aproape teatral. Nisipul avea să se scurgă în exact cincisprezece minute. Simțise nevoia să o facă să înțeleagă că se aflau acum în lumea lui, acolo unde timpul conta și unde el deținea controlul. S-a întors spre Helen, ridicînd zeflemitor o sprînceană:

- Mi s-a spus săptămîna trecută că tu ai fi...

Vocea i s-a stins, însă. Helen își ridicase voalul și îl privea răbdătoare și serioasă. Ochii ei erau albastru-argintii, culoarea norilor la sfințit. Părul blond deschis îi fusese strîns într-un coc sever, dar o șuviță scăpase și îi atingea acum obrazul stîng. Naiba să o ia! Era atît de frumoasă!

- Iartă-mă, i-a spus ea căutîndu-i privirea. Abia acum am găsit prilejul să vin să te văd.

- N-ar trebui să te afli aici.

- Trebuie să discutăm anumite lucruri. A aruncat o privire timidă spre cel mai apropiat scaun. Te rog... dacă nu te superi...

- Da, ia loc. Rhys nu a făcut însă nici o mișcare să o ajute. De vreme ce Helen nu-l privea ca pe un gentleman, nu vedea de ce ar fi trebuit să se comporte ca unul. S-a sprijinit leneș de birou și și-a încrucișat brațele la piept. Nu ai prea mult timp la dispoziție, i-a spus pe un ton serios, făcînd un semn scurt spre clepsidră. Ar fi bine să-l folosești.

Helen s-a așezat pe scaun, și-a aranjat fustele și a început să-și scoată mănușile, trăgînd de vîrful acestora, deget cu deget.

De sub materialul negru au ieșit la iveală două mîini delicate. Rhys a înghițit în sec. Îi cîntase odată la pian, la Eversby Priory, reședința familiei ei. Încă de atunci fusese fascinat de agilitatea mîinilor ei, care pluteau deasupra clapelor ca niște păsări albe în zbor. Pentru un motiv care lui îi scăpa, ea continua să poarte inelul de logodnă oferit de el, un diamant fără cusur care a strălucit fugar atunci cînd și-a scos mănușa.

Și-a lăsat voalul pe spate și l-a privit din nou intens. S-a îmbujorat ușor.

- Domnule Winterborne, eu nu i-am cerut cumnatei mele să te viziteze, săptămîna trecută. Nu mă simțeam bine, este

adevărat, dar nu am avut nici cea mai mică idee despre intențiile lui Kathleen...

- Mi-a spus că ești bolnavă.

- Mă durea capul, atîta tot.

- Din cauza mea, din cîte se părea.

- Kathleen a exagerat.

- Din cîte am înțeles de la ea, nu doreai să mă revezi vreodată.

S-a îmbujorat și mai mult.

- N-ar fi trebuit să-ți spună asta, a exclamat, părînd rușinată. Nu am vorbit serios. Mă durea îngrozitor capul și încercam să înțeleg ce se întîmplase cu o zi înainte. Atunci cînd m-ai vizitat și... Și-a desprins privirea de pe chipul lui și a îndreptat-o în jos. Își ținea mîinile împreunate ușor, ca și cum ar fi ținut ceva fragil în palme. Trebuie să vorbim ceva, i-a spus încet. Aș vrea foarte mult să putem să... ajungem la o înțelegere.

Ceva înăuntrul lui s-a stins. Erau mulți aceia care îl abordaseră pentru bani, așa că știa prea bine ce va urma. Helen nu era cu nimic diferită de ei – încerca doar să obțină niște avantaje. Nu o putea condamna pentru asta, dar nu putea suporta să o audă spunîndu-i cîte îi datora el - și de ce. Prefera să o plătească pe loc și să termine cu asta.

Dumnezeu îi era martor că nutrise o speranță firavă că ea ar dori altceva de la el, nu doar bani. Așa funcționase lumea pînă atunci și așa va funcționa și în viitor. Bărbații curtau femeile frumoase iar acestea își vindeau frumusețea pe bani. O înjosise pe Helen atingînd-o cu mîinile lui murdare iar acum ea îi cerea să fie despăgubită.

A dat ocol biroului, a tras un sertar și a scos un carnet de cecuri. A luat un toc și a completat un cec pentru zece mii de

lire. A făcut un semn discret, pe o margine, s-a apropiat de Helen și i l-a întins.

- Nu trebuie să știe nimeni de unde provin banii, i-a spus pe tonul unui om de afaceri. Dacă nu ai cont la bancă, voi avea grijă să ți se deschidă unul. Nici o bancă nu permitea unei femei să-și deschidă singură un cont. Totul se va desfășura cu cea mai mare discreție.

Helen se uita la el cu ochi mari. A coborît mai apoi privirea spre cec. A scos un sunet surprins cînd a citit suma. Părea oripilată.

- De ce? a întrebat, respirînd greu.

Uimit de reacția ei, Rhys s-a încruntat.

- Ai spus că dorești să ajungem la o înțelegere. Asta înseamnă, nu?

- Nu... Vroiam să spun că aș vrea să ne înțelegem unul pe celălalt. A făcut bucăți cecul. Nu am nevoie de banii tăi. Și chiar dacă aș avea nu ți-aș cere. Frînturile de hîrtie au zburat prin aer precum fulgii de zăpadă.

A privit-o uimit cum renunța la o mică avere. Și-a dat seama, frustrat și stînjenit, că o înțelesese greșit.

Atunci ce naiba dorea de la el? De ce venise?

Helen a inspirat adînc, o dată, apoi încă o dată, încercînd să se liniștească. S-a ridicat și s-a apropiat de el.

- A avut loc o... întorsătură neașteptată de situație. Așa că acum rudele mele au posibilitatea să ne ofere dote, mie și surorilor mele.

Rhys o privea cu chipul împietrit. Încerca din răsputeri să înțeleagă ce vroia ea să-i spună.

Se apropiase prea mult de el. Plămînii lui inspirau avizi aroma de vanilie și de orhidee. Trupul i se încinsese. Și-o dorea acolo, întinsă pe spate pe birou...

A făcut un efort și și-a alungat acea imagine din minte. Deși se afla acolo, în mediul acela de afaceri, îmbrăcat civilizat și cu pantofi ceruiți, nu se simțise niciodată ca acum: ca o brută. A încercat cu disperare să pună o distanță cît de mică între ei, așa că s-a retras pînă cînd s-a lovit de colțul biroului. A fost obligat să rămînă pe loc, în timp ce Helen continua să se apropie. Fustele ei i s-au lipit ușor de genunchi. O putea asemăna cu un personaj dintr-o legendă galeză, o nimfă care se întrupase din cețurile unui lac. Tenul ei delicat, de porțelan, avea ceva nepământesc și contrasta puternic cu genele întunecate și cu părul blond-argintiu.

Pomenise ceva despre o întorsătură de situație. Ce însemna oare? Primiseră vreo moștenire neașteptată? Un cadou?

Poate că făcuseră vreo investiție foarte profitabilă – lucru improbabil, dată fiind binecunoscuta iresponsabilitate financiară a familiei Ravenel. Orice ar fi fost, Helen părea să fie convinsă că problemele lor financiare luaseră sfîrșit. Iar dacă acest lucru era adevărat, își putea alege orice bărbat din Londra.

Își riscase viitorul venind aici. Era în joc reputația ei. Ar fi putut să o necinstească acolo, în biroul lui, și nimeni nu i-ar fi sărit în ajutor. Era în siguranță doar pentru că el nu dorea să distrugă ceva atît de frumos și de fragil.

De dragul ei, trebuia să o ia de acolo cît mai rapid și mai discret. A făcut un efort. Și-a ridicat privirea deasupra capului ei, fixînd un punct depărtat de pe lambriu.

- Te conduc afară din clădire printr-o ieșire secretă, i-a șoptit. Te vei întoarce acasă înainte să bage cineva de seamă că lipsești.

- Nu intenționez să rup logodna, i-a spus cu blîndețe Helen.

- Doamna mea, știm amîndoi prea bine că sînt ultimul bărbat din lume cu care ai dori să te căsătorești. Am văzut încă de la început cît dezgust îți provoc.

- Dezgust?

Insultat de așa-zise ei surpriză, el a continuat sălbatic:

- Te-ai ferit de atingerea mea. Nu mi-ai adresat nici un cuvînt la cină. Nici măcar nu te-ai uitat spre mine. Iar cînd te-am sărutat, săptămîna trecută, te-ai tras înapoi și ai izbucnit în lacrimi.

Se așteptase ca Helen să se rușineze, să plece ochii. În loc de asta, ea l-a privit serioasă, cu buzele ușor întredeschise.

- Te rog să mă ierți, i-a spus într-un tîrziu. Sînt mult prea timidă. Mă străduiesc să fiu altfel, să știi. Purtarea mea de atunci nu are nici o legătură cu dezgustul. Adevărul este că... mă tulburi, atunci cînd sîntem singuri. Pentru că... A roșit puternic, pînă la decolteul cast al rochiei. Pentru că ești foarte atrăgător, a continuat ea stînjenită. Ești un om de lume, iar eu mă comport ca o prostuță. În ziua aceea... a fost primul meu sărut. Nu am știut ce să fac și am fost copleșită.

Undeva, în adîncul minții, Rhys s-a bucurat că se sprijinea de birou, pentru că picioarele nu l-ar fi susținut. Cum de nu-și dăduse seama că nu fusese dispreț ci timiditate? Că ceea ce el luase drept dezgust era doar inocență?

Cu doar cîteva cuvinte de-ale ei, inima lui se înmuiase. Cît de ușor îi fusese lui Helen să-l întoarcă din drum! Era gata să-i cadă în genunchi.

Fusese primul ei sărut, iar el se repezise asupra ei, fără să-i ceară măcar voie.

Nu avusese niciodată nevoie să joace rolul seducătorului experimentat. Femeile îi căzuseră mereu la picioare și păruseră mulțumite de performanțele lui în pat. Mai avusese de-a face

și cu cîte o lady, cînd și cînd: cu soția unui diplomat, cu o contesă a cărei soț plecase într-o lungă călătorie pe continent. Îl lăudaseră toate pentru vigoare și robustețe și pentru dimensiunea bărbăției lui și nu-i ceruseră nimic mai mult.

Era, la trup și suflet, la fel de dur ca și piatra săpată din munții Elidir Fawr din Llanberis, locul nașterii lui. Manierele fine și buna creștere îi erau străine. Avea și acum bătături de pe vremea cînd, ani la rînd, confecționase lăzi și încărcase și descărcase vagoane de marfă. Era aproape de două ori mai înalt decît Helen și era puternic ca un taur. Dacă o trata ca pe celelalte femei cu care avusese de-a face, o frîngea din cîteva mișcări. La naiba! De ce nu se gîndise de la început la toate astea? Nici măcar nu ar fi trebuit să-i treacă prin cap să se căsătorească cu ea. Fusese însă orbit de propria ambiție și de frumusețea ei suavă și nu se gîndise deloc la consecințe.

Trebuia însă să-și recunoască limitele, așa că i-a spus în șoaptă:

- Nu mai are rost să discutăm despre asta. În curînd începe Sezonul londonez, primul tău sezon oficial, iar acolo îl vei întîlni pe bărbatul potrivit pentru tine. Dumnezeu știe că nu sînt eu acela.

A dat să se ridice, dar Helen s-a apropiat de el și s-a așezat între picioarele lui desfăcute. Ezitînd, și-a lipit palma pe pieptul lui, făcîndu-l să simtă o dorință năvalnică în tot trupul. Ca lipsit de vlagă, Rhys s-a așezat din nou pe birou, încercînd să-și păstreze stăpînirea de sine. Era la un pas de a o întinde acolo, pe podea, să o devoreze.

- Vrei să... să mă săruți din nou? l-a întrebat ea.

El a închis ochii și a oftat, furios. Ce festă crudă îi juca soarta! Îi adusese în brațe o făptură fragilă ca să-l pedepsească astfel pentru că aspirase la prea mult. Ca să-l facă să înțeleagă ce nu va fi el niciodată.

- Nu pot fi un gentleman, i-a spus răgușit. Nici măcar cu tine.

- Nu trebuie să fii un gentleman, i-a răspuns ea. Ci doar blînd.

Nimeni nu-i mai ceruse pînă atunci așa ceva. A strîns cu putere blatul biroului.

- *Cariad,* nu este nimic blînd în felul în care te doresc eu. Mirat, și-a dat seama că folosise pentru prima oară acel cuvînt de alint. Nu-i mai spusese nimănui astfel. Helen i-a atins ușor bărbia, trimițîndu-i fiori delicați pe piele. Mușchii i s-au încordat, trupul i-a devenit de oțel.

– Încearcă, i-a șoptit ea. Pentru mine.

Și buzele ei moi s-au lipit de ale lui.

Capitolul 2

Helen și-a atins cu timiditate buzele de cele al lui Winterborne, așteptînd ca acesta să-i răspundă la sărut. Dar nimic. Nici cea mai mică încurajare.

O clipă mai tîrziu, s-a retras.

El o privea fix, ca un cîine de pază.

Stomacul ei s-a strîns. Se întreba ce să facă în continuare.

Nu știa prea multe despre bărbați. Aproape nimic. Crescuse retrasă la conacul de la țară al familiei, împreună cu surorile ei mai mici, Pandora și Cassandra. Servitorii de la Eversby Priory se purtaseră mereu cu deferență iar arendașii și negustorii din tîrg păstraseră o distanță respectabilă față de cele trei fiice ale contelui.

Ignorată de părinți-și de fratele ei mai mare Theo, care își petrecuse mare parte din viață fie prin internate, fie pe la Londra, Helen își făurise o lume proprie cu ajutorul cărților și al imaginației. Curtezanii ei se numeau deci Romeo, Heathcliff, Darcy, Edward Rochester, Sir Lancelot, Sidney Carter sau erau prinți blonzi, din povești.

Părea că nu va fi niciodată curtată de un bărbat adevărat, ci doar de cei imaginari. Cu două luni în urmă, însă, vărul ei Devon, care moștenise de curînd titlul lui Theo, îl invitase pe prietenul său Rhys Winterborne să petreacă Crăciunul împreună, în familie - și totul se schimbase.

Domnul Winterborne fusese adus la conac cu piciorul rupt. Atunci îl văzuse Helen pentru prima oară. Trenul cu care

călătorise de la Londra la Hampshire, împreună cu Devon, se ciocnise cu un marfar. În mod miraculos, cei doi au supraviețuit accidentului, dar au fost răniți destul de grav.

Drept rezultat, scurta vacanță a domnului Winterborne s-a transformat într-o ședere de aproape o lună la Eversby Priory, pînă ce s-a simțit suficient de întremat ca să facă drumul pînă la Londra. Chiar și rănit fiind, emana o forță care o intriga pe Helen, dar o și neliniștea deopotrivă. Ignorînd toate regulile de bunăcuviință, ea ajutase la îngrijirea lui. Chiar insistase s-o facă, de fapt. Deși pretinsese că o făcea din pură compasiune, mai avea și un alt motiv. Adevărul era că nu mai fusese niciînd într-atît de fascinată de nimeni așa cum era de acest bărbat masiv, cu părul negru, un străin a cărui vorbă semăna cu o muzică neșlefuită.

Cînd începuse să se simtă mai bine, Winterborne îi solicitase mereu compania, insistînd ca ea să-i citească sau să stea de vorbă ore întregi. Nimeni nu manifestase un asemenea interes pentru Helen, în toată viața ei.

Domnul Winterborne era izbitor de frumos. Deși nu semăna deloc cu un prinț din povești, emana o forță masculină care o făcea să se înfioare ori de cîte ori era aproape. Trăsăturile îi erau aspre, nasul drept, buzele pline, bine conturate. Pielea nu-i era albă, așa cum era acum la modă, ci ușor arămie, iar părul îi era negru ca pana corbului. Nu avea nimic dintr-un aristocrat, nici urmă de grație. Era sofisticat, extrem de inteligent, dar nu părea civilizat pe deplin. Ceva periculos părea să plutească sub suprafața șlefuită. După ce Winterborne părăsise Hampshire, casa devenise pustie și mult prea liniștită, zilele îi păruseră monotone. Se gîndea numai la el... la farmecul lui bine ascuns sub aparența de duritate... la zîmbetul lui atît de rar, dar uluitor.

Spre marea ei consternare, acum el nu părea deloc dispus să o primească înapoi. Mîndria îi fusese rănită – crezuse că fusese respins fără vreo urmă de sensibilitate. Dacă ar fi putut da timpul înapoi! Pînă la clipa aceea, la Ravenel House, cînd o sărutase. Acum s-ar fi purtat cu totul altfel. Numai că fusese profund intimidată de el. O sărutase, o atinsese, iar ea reacționase greșit. El îi adresase cîteva cuvinte aspre, după care se întorsese pe călcîie și plecase. Era prima oară cînd se revedeau de atunci.

Dacă ar mai fi flirtat înainte, măcar dacă vreun băiețandru i-ar fi furat un sărut sau două, poate că nu ar fi fost atît de speriată atunci. Numai că ea nu avea deloc experiență. Iar Winterborne nu era nici pe departe vreun inocent, ci un bărbat adult, în toată puterea.

Cel mai ciudat dintre toate – un secret pe care nu-l putea împărtăși cu nimeni – era faptul că, de atunci, îl visa în fiecare noapte pe Winterborne. Uneori visa că-și lipea apăsat buzele de ale ei, alteori că îi desfăcea rochia și o săruta, iar toate astea duceau la un deznodămînt misterios. Se trezea cu respirația întretăiată, agitată, înfierbîntată și rușinată.

Aceeași senzație o încerca și acum, cînd a ridicat ochii spre el:

- Arată-mi cum vrei să fii sărutat, i-a spus, iar vocea i-a tremurat doar puțin. Învață-mă cum să-ți fiu pe plac.

Spre marea ei uimire, el a privit-o ironic, aproape cu dispreț:

- Vrei totuși să-ți ții sacii în căruță, nu-i așa?

- Să-mi țin sacii... a repetat ea, fără să înțeleagă ce-i spunea.

- Vrei să mă ții atîrnat pînă cînd vei fi sigură că Trenear are suficienți bani.

Helen era rănită de tonul lui.

- De ce nu poți crede că nu banii sînt motivul pentru care vreau să mă mărit cu tine?

- M-ai acceptat doar pentru că nu aveai zestre.

- Nu este adevărat...

El a continuat de parcă nu ar fi auzit-o:

- Trebuie să te căsătorești cu unul de-al tău, doamnă. Un bărbat cu maniere fine și cu pedigriu. El va ști cum să se poarte cu tine. Te va ține într-o casă, la țară, unde te vei îngriji de orhidee și vei citi...

- Nu de asta am eu nevoie! a răbufnit Helen. Nu-i stătea în obicei să vorbească atît de impetuos, dar era prea disperată ca să-i mai pese. Era evident că dorea să o alunge. Cum să-l convingă că îl dorea cu adevărat?

- Mi-am petrecut întreaga viață citind despre viețile altora, a continuat ea. Lumea mea a fost... foarte mică. Toți par să creadă că mi-ar fi bine doar dacă aș trăi retrasă, la adăpost de orice, ca o floare în glastră. Dacă m-aș mărita cu unul de-al meu, așa cum îl numești tu, nimeni n-o să mă vadă așa cum sînt. Ci doar cum ar trebui să fiu.

- Și de ce crezi că eu aș fi diferit?

- Pentru că ești.

I-a aruncat o privire tăioasă. După o tăcere prelungă și grea, el a spus:

- N-ai cunoscut prea mulți bărbați. Du-te acasă, Helen. Îți vei găsi pe cineva în timpul Sezonului londonez și-i vei mulțumi atunci lui Dumnezeu că nu te-ai măritat cu mine.

Helen simțea cum ochii i se umpleau de lacrimi. Cum de totul se năruise atît de repede? Cum de-l pierduse cu atîta ușurință? Copleșită de regrete și de durere, a spus:

- Kathleen nu ar fi trebuit să-ți vorbească în numele meu.

A crezut că mă protejează, dar...

- Asta a și făcut.

- Nu vroiam să mă protejeze de tine. Încerca să-și păstreze stăpînirea de sine, dar fără succes. Emoțiile erau prea mari. Lacrimile îi alunecau pe obraji. M-am dus să mă culc pentru că aveam o migrenă iar a doua zi, cînd m-am trezit, logodna noastră fusese ruptă iar eu te pierdusem deja... iar eu nici nu am...

- Helen, oprește-te.

- Am crezut că este doar o neînțelegere. Am crezut că, dacă îți vorbesc deschis, totul se va lămuri și... și... Un suspin a împiedicat-o să continue. Era într-atît de copleșită de emoții că nici nu și-a dat seama cînd Rhys a ajuns lîngă ea și i-a prins mîinile.

- Nu plînge, Helen. Pentru numele lui Dumnezeu...

- Nu am vrut să te îndepărtez. Dar nu știam cum să mă port. Cum să te fac să mă dorești din nou?

Se aștepta la un răspuns tăios, poate chiar la unul compătimitor. Ultimul lucru la care se așteptase a fost un murmur tremurat:

- Te doresc, *cariad.* Al naibii de mult, chiar.

Ea a clipit des, de parcă își croia drum prin ceață. Plîngea cu sughițuri, ca un copil. În clipa următoare, Rhys a lipit-o de el:

- Liniștește-te. Vocea îi coborîse cu o octavă, îi mîngîia urechea precum catifeaua. Șșt, *bychan,* porumbița mea. Nimic nu merită lacrimile tale.

- Tu meriți.

Winterborne a încremenit. Un minut mai tîrziu, i-a șters o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Mînecile cămășii erau suflecate, așa cum purtau tîmplarii sau fermierii. Avea brațe

puternice, cu mușchii bine conturați și încheieturi groase. Îmbrățișarea lui fermă îi dădea un sentiment de mulțumire. Emana un miros plăcut, un amestec de apret, piele curată și săpun de bărbierit. I-a ridicat cu multă grijă fața spre el, iar respirația lui i-a mîngîiat obrazul, aducînd cu ea o aromă suavă de mentă. Dîndu-și seama ce avea de gînd să facă, ea a închis ochii. Se simțea ușoară ca un fulg, de parcă podeaua îi dispăruse de sub tălpi.

A urmat o atingere caldă pe buza superioară, atît de ușoară că abia dacă a simțit-o. Apoi încă una, la colțul gurii, apoi pe buza inferioară. Mîna îi alunecase pe sub voal și îi cuprinsese ceafa. Gura lui i-a mîngîiat din nou buzele, la fel de blînd. I-a luat apoi locul degetul lui cel mare, care i-a frecționat ușor interiorul buzei, amplificînd senzațiile și stimulîndu-i terminațiile nervoase. Rămăsese fără aer, plămînii ei păreau neputincioși. Buzele lui le-au acoperit din nou pe ale ei iar Helen s-a ridicat pe vîrfuri, ca el să o sărute și mai apăsat, și mai prelung, așa cum o făcuse în visele ei. Părînd să înțeleagă ce-și dorea, el i-a întredeschis buzele.

Ea s-a deschis tremurînd și i-a primit limba, absorbindu-i aroma și căldura, în timp ce el o devora, trimițîndu-i fiori în tot trupul. L-a cuprins pe după gît, și-a trecut degetele tremurînde prin părul lui des și negru, ale cărui bucle se încolăceau în jurul degetelor ei. Da, de asta avea nevoie, de gura lui punînd stăpînire pe gura ei, de îmbrățișarea lui, de apropierea dintre trupurile lor.

Nu-și imaginase că ar putea fi sărutată de un bărbat de parcă ar dori să o inspire cu totul, de parcă săruturile ar fi cuvintele unui poem, de parcă ar fi purtat miere pe limbă. El i-a cuprins fața între palme și a sărutat-o ușor pe gît, gustîndu-i pielea catifelată. Genunchii abia dacă o mai susțineau. A tras-

o și mai aproape, iar gura lui s-a întors lacomă la a ei. Nu mai gîndea, nu mai avea nici urmă de voință, totul se reducea acum la un amestec senzual de întuneric și de dorință. Winterborne o săruta orbește, cu atîta intensitate încît aproape că-i auzea sufletul împreunîndu-se cu al ei.

După care s-a oprit. Și-a eliberat brusc buzele și i-a desfăcut brațele din jurul gîtului său. Helen a protestat, ceva mai tare decît ar fi trebuit. Uimită, l-a urmărit cu privirea cum se îndrepta spre fereastră. Deși își revenise rapid după accident, încă mai șchiopăta puțin. A rămas cu spatele la ea, fixînd un punct îndepărtat din Hyde Park. S-a sprijinit de tocul geamului și atunci Helen a observat că mîna îi tremura.

A oftat adînc.

- Nu ar fi trebuit să fac asta.

- Și eu am vrut. Helen a roșit, uimită de curajul de a-i vorbi deschis. Numai că... aș fi vrut ca și prima oară să fi fost la fel.

El a tăcut. Se trăgea nervos de gulerul apretat al cămășii.

Văzînd că clepsidra se golise, Helen s-a apropiat de birou și a întors-o din nou.

- Ar fi trebuit să-ți vorbesc deschis, i-a spus privind la firul de nisip care se scurgea, măsurînd secundă după secundă. Dar îmi este greu să le spun oamenilor ce gîndesc și ce simt. Și mi-am făcut griji din cauza unor cuvinte spuse de Kathleen, cum că te-ai gîndi la mine doar ca la... un trofeu. Mă temeam ca nu cumva acesta să fie adevărul.

Winterborne s-a întors și s-a sprijinit cu spatele de perete, cu brațele încrucișate la piept.

- A avut dreptate, a surprins-o el cu răspunsul lui. I-a zîmbit strengărește, în colțul gurii. Ești frumoasă din cale-afară, *cariad,* iar eu sînt doar un uriaș din Țara Galilor căruia îi plac lucrurile fine. Da, pentru mine ai fi un trofeu. Așa ai fost dintotdeauna. Dar nu te-am dorit doar pentru asta.

Plăcerea dată de complimentul lui a dispărut imediat ce el și-a terminat fraza.

- De ce vorbești la timpul trecut? l-a întrebat clipind des. Tu... încă mă mai dorești, nu-i așa?

- Nu mai contează. Trenear nu-și va mai da în nici un caz consimțământul.

- El este cel care a venit cu ideea căsătoriei dintre noi. Sînt convinsă că va fi de acord dacă eu îi voi spune foarte clar că-mi doresc asta.

A urmat o tăcere lungă.

- Să înțeleg că nu ți-a spus nimeni nimic.

Helen l-a privit întrebător.

Winterborne și-a îndesat adînc mîinile în buzunare și a spus:

- M-am purtat foarte urît în ziua în care Kathleen a venit să mă vadă. După ce mi-a spus că nu vrei să mă mai vezi, eu... S-a oprit.

- Ce-ai făcut? l-a întrebat Helen, împreunînd sprîncenele.

- Nu mai contează. Trenear și-a făcut și el apariția și ne-a întrerupt. Venise să o ia acasă. Aproape că ne-am luat la bătaie.

- Ce anume a întrerupt? Ce-ai făcut?

El și-a ferit privirea.

- Am insultat-o. I-am făcut avansuri.

Helen a făcut ochii mari.

- Vorbeai serios?

- Bineînțeles că nu, i-a răspuns el imediat. Nu am atins-o nici măcar cu un deget. Pe tine te vroiam. Nu mă interesează scorpia aia mică, eram doar furios că se amesteca.

Helen i-a aruncat o privire plină de reproș.

- Trebuie să-i ceri scuze.

- Ea să-mi ceară mie, a ripostat el. Pentru că m-a lăsat fără mireasă.

Deși era tentată să-i arate că nu avea deloc dreptate, Helen și-a ținut gura. Crescuse într-o familie recunoscută pentru temperamentul năvalnic și pentru încăpățînare, așa că știa că trebuia să aștepte momentul potrivit pentru a face pe cineva să-și recunoască greșelile. În clipa aceea, Winterborne nu era deloc dispus să-și admită vinovăția. Dar dacă se purtase cu adevărat atît de urît, chiar dacă Kathleen îl ierta, era prea puțin probabil ca Devon să o mai facă vreodată.

Devon era îndrăgostit nebunește de Kathleen, de aici și gelozia și simțul exagerat al posesiei. Deși încercase să se comporte rațional, orice bărbat care o înfricoșa sau o jignea pe Kathleen putea fi sigur că-i va fi pe veci dușman.

De aceea Devon se grăbise să-și retragă consimțămîntul. O exaspera însă faptul că nici el și nici Kathleen nu-i pomeniseră nimic despre asta. Dumnezeule mare, de ce insistau să o trateze ca pe un copil?

- Am putea fugi, a spus cu jumătate de gură, pentru că ideea nu o atrăgea deloc.

Winterborne s-a strîmbat:

- Ne căsătorim la biserică sau nu ne mai căsătorim deloc. Dacă fugim, nimeni n-o să creadă că te-ai măritat cu mine de bunăvoie. Și al naibii să fiu dacă vreau ca lumea să spună că mi-am furat mireasa.

- Nu există alternativă.

Au urmat cîteva clipe de tăcere.

- Ba există.

Trăsăturile i se schimbaseră – el semăna acum cu un animal de pradă. Și calcula de zor, în gînd.

Iată de ce oamenii îl priveau cu teamă și uimire pe acest pirat deghizat în industriaș.

- Alternativa ar fi, a spus el, să accepți să te culci cu mine.

Capitolul 3

În mintea ei era un haos. S-a retras spre unul din corpurile de bibliotecă, într-un colț al biroului:

- Nu înțeleg, a spus ea. Deși se temea îngrozitor că înțelegea perfect.

Winterborne s-a apropiat încet de ea.

- Trenear nu se va mai opune dacă va ști că te-am dezonorat.

- Aș prefera să nu faci asta. Îi era tot mai greu să respire. Corsetul o strîngea, se simțea prinsă de niște gheare imense.

- Dar vrei să te căsătorești cu mine. A ajuns în fața ei și s-a sprijinit de un raft cu cărți, prinzînd-o ca într-o cursă. Nu-i așa?

În termeni de morală, păcatul trupesc era un păcat mortal. Risca enorm dacă se culca cu el.

A pălit. Un gînd îngrozitor îi trecuse prin minte. Dacă Winterborne se culca cu ea și apoi refuza să se căsătorească? Dacă își dorea într-atît să se răzbune încît o dezonora și apoi o abandona? Nici un gentleman nu ar mai fi dorit-o de soție. Nu ar mai fi avut o familie a ei, un cămin al ei. Ar fi devenit o povară pentru rudele ei, condamnată la o viață de rușine. Iar dacă rămînea însărcinată, și ea și copilul ei ar fi fost niște proscriși. Și chiar dacă nu rămînea însărcinată, rușinea ei ar fi pus în pericol șansele surorilor ei de a face partide bune.

- Cum pot să știu că vei face ce se cuvine, după aceea? l-a întrebat.

Chipul lui Winterborne s-a întunecat.

- Lăsînd la o parte chestiunile legate de caracterul meu, cît timp crezi că mă va mai lăsa Trenear să trăiesc după asta? Mă va vîna ca pe un cerb încolțit, înainte de căderea nopții.

- S-ar putea să o facă oricum, a spus Helen.

El i-a ignorat cuvintele.

- Nu te-aș abandona în nici un caz. Dacă te duc în patul meu îmi vei fi soție. Poți fi sigură de asta – e ca și cum ne-am spune legămintele pe piatra jurămintelor.

- Ce este asta?

- Este un ritual de căsătorie din Țara Galilor. Bărbatul și femeia își spun jurămintele ținînd în mîinile împreunate o piatră. După ceremonie, aruncă acea piatră într-un lac iar pămîntul însuși devine parte a legămîntului lor. Din clipa aceea sînt legați unul de celălalt pe vecie. I-a căutat privirea: dă-mi ce-ți cer și nu-ți vei mai dori nicicînd altceva.

O copleșea, din nou. Helen a simțit cum sudoarea îi acoperea întreg trupul.

- Am nevoie de timp de gîndire, i-a spus.

Hotărîrea lui Winterborne părea să se hrănească din incertitudinile ei:

- Vei avea bani și proprietăți, doar ale tale. Un grajd plin cu armăsari pur-sînge. Un palat și zeci de servitori la dispoziție. Tot ce-ți dorești. Nici un preț nu este prea mare. Trebuie doar să vii în patul meu.

Helen și-a fricționat tîmplele, sperînd să nu o lovească o altă migrenă.

- N-am putea spune că m-ai dezonorat? Devon va trebui să mă creadă pe cuvînt.

Winterborne a clătinat din cap înainte ca ea să apuce să termine fraza.

- Trebuie să te achiți de partea ta de înțelegere. Așa se procedează în afaceri.

- Dar asta nu este o afacere! a protestat ea.

El nu s-a lăsat înduplecat.

- Am nevoie de asigurări. Dacă te răzgîndești înainte de nuntă?

- Nu aș face așa ceva. Nu ai încredere în mine?

- Ba da. Dar după ce te culci cu mine.

Bărbatul acesta era de-a dreptul *imposibil!* Helen căuta o altă soluție, încerca să-l contracareze cumva, dar cu fiecare secundă el părea să devină și mai de neclintit.

- Totul se reduce la mîndria ta, i-a spus ea indignată. Ai suferit pentru că ai crezut că te resping iar acum vrei să mă pedepsești, deși nu am nici o vină.

- Să te pedepsesc? O privea ironic. Cu doar cinci minute în urmă săruturile mele păreau să-ți facă plăcere.

- Propunerea ta presupune mai mult decît niște săruturi.

- Nu este o propunere, i-a spus el pe un ton sigur. Ci un ultimatum.

Helen îl privea și nu-i venea să creadă.

Putea face un singur lucru: să refuze. Și într-o zi va găsi un bărbat pe care familia ei să-l accepte. Un gentleman șters și rezervat, cu frunte înaltă, care se va aștepta ca părerile și dorințele lui să devină și ale ei. Iar viața ei va decurge lin, fiecare an va semăna cu cel de dinaintea lui.

Pe de altă parte, dacă se mărita cu Winterborne....

Nu înțelegea prea multe în ceea ce-l privea. La ce se aștepta lumea de la cea a cărui soț deținea cel mai mare magazin din lume? Cu ce fel de oameni s-ar fi înconjurat, ce activități i-ar fi umplut zilele? Cum ar fi fost să fie soția lui Winterborne, care părea să aibă mai mereu ceva de împărțit

cu lumea, care nu ierta pe nimeni, niciodată? Viața lui era atît de bogată, că Helen s-ar fi pierdut cumva prin ea.

Și-a dat seama că el o privea intens, atent la fiecare nuanță a expresiei ei, așa că s-a întors cu spatele la el. În fața ochilor avea acum rînduri de cărți, cataloage și registre. Printre ele a văzut o colecție de cărți care păreau să aibă legătură cu botanica. A clipit și le-a privit mai îndeaproape:

Cum să construiești o seră pentru bromelide.

Specii de orhidee.

O enumerare a speciilor cunoscute de orhidee și cultivarea lor.

Toate aceste cărți despre orhidee nu erau întîmplător acolo, în biroul lui.

De la moartea mamei ei, cu cinci ani în urmă, cultivarea orhideelor devenise un hobby pentru Helen. Aceasta lăsase în urma ei aproape două sute de orhidee în ghivece. Pentru că nimeni din familie nu păruse dornic să le îngrijească, Helen își asumase ea acest lucru. Orhideele erau plante dificile, cu temperamente diferite. La început, lui Helen nu-i făcuse deloc plăcere această responsabilitate, dar cu timpul începuse să îndrăgească orhideele.

A atins cu vîrful degetelor cărțile cu cotoare aurite, trasînd conturul unei flori pictate:

- Cînd le-ai cumpărat? l-a întrebat.

I-a auzit vocea venind de aproape, din spate:

- După ce mi-ai dăruit o orhidee în ghiveci. Trebuia să știu cum să o îngrijesc.

Cu cîteva săptămîni în urmă, el fusese invitat la cină la Ravenel House iar Helen, dintr-un impuls, îi dăruise una din orhideele ei. O specie rară, numită Blue Vanda, cea mai temperamentală plantă a ei. Nu păruse prea entuziasmat de

darul ei, îi mulțumise politicos și atît. Iar în clipa în care ea rupsese logodna i-o trimisese înapoi. Spre marea ei uimire, Helen descoperise că plantei îi mersese chiar bine cît timp se aflase la el.

- Înțeleg că ai avut grijă de ea, i-a spus. Chiar mă întrebam.

- Bineînțeles că am avut. Nu aveam în nici un caz de gînd să pic testul.

- Nu a fost un test, ci un cadou.

- Dacă spui tu.

Exasperată, Helen s-a întors complet cu fața spre el.

- Mă așteptam ca orhideea să se usuce. Dar chiar și așa, tot aveam de gînd să mă mărit cu tine.

După care a tăcut, încercînd să-și pună ordine în gînduri și în sentimente înainte de a lua cea mai grea hotărîre din viața ei. Să fi fost cu adevărat chiar atît de complicat? Căsătoria era mereu un risc. Nu știai niciodată ce fel de bărbat este soțul tău.

Pentru ultima oară, Helen s-a gîndit serios să plece. Se imagina ieșind din biroul lui, urcîndu-se în trăsura familiei și întorcîndu-se la reședința familiei Ravenel, din South Adley.

Și totul s-ar fi terminat, definitiv. Viitorul ei va semăna cu cel al oricărei tinere din aceeași clasă socială. Va aștepta începerea Sezonului londonez, va merge la baluri și la dineuri, va întîlni pretendenți civilizați și se va căsători într-un final cu un bărbat care nu o va înțelege aproape deloc. Va încerca din răsputeri să nu privească înapoi la acest moment, să nu se întrebe ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi spus da.

Și-a amintit discuția purtată de dimineață cu doamna Abbott, menajera, înainte de a ieși din casă. Femeia plinuță și grizonată care se afla în slujba familiei Ravenel de aproape patruzeci de ani obiectase vehement cînd auzise că ea avea de gînd să iasă din casă neînsoțită.

- Domnul ne va concedia pe toți! exclamase ea.

- Îi voi spune că m-am strecurat fără să mă vadă cineva, îi răspunsese Helen. Și că vizitiul n-a avut de ales. Că l-am amenințat că mă voi duce pe jos pînă la casa lui Winterborne, dacă el refuză să mă ducă.

- Nimic nu merită să-ți asumi un asemenea risc, domnișoară!

Cînd Helen îi explicase că trebuia să-l vadă pe Rhys Winterborne în speranța că vor putea reînnoda logodna, menajera păruse să cadă pe gînduri.

- Ce să spun? Așa un bărbat...

Helen o privise curioasă, observînd cum trăsăturile i se îndulciseră.

- Să înțeleg că-l apreciezi pe Winterborne?

- Oh, da, domnișoară. Știu că nu este foarte agreat în cercurile înalte, dar în Londra cea adevărată – cea a miilor de muncitori care se spetesc zi după zi – Winterborne este o legendă. A realizat ceea ce oamenii de rînd nici nu îndrăznesc să viseze. A fost un biet băiat de prăvălie iar acum toți îi cunosc numele, de la regină și pînă la ultimul cerșetor. Le dă oamenilor speranța că își pot depăși condiția socială. Zîmbind, menajera adăugase: și nu este cazul să mai spun că e și bine-făcut și mai e și oacheș ca un țigan. Orice femeie l-ar plăcea, fie ea de rang înalt, fie obișnuită.

Helen nu putea nega că aspectul lui Winterborne conta și pentru ea foarte mult. Era un bărbat în floarea vîrstei care radia o energie remarcabilă, un soi de vitalitate animalică înspăimîntătoare și irezistibilă deopotrivă.

Și mai avea ceva... o forță de atracție neobișnuită. O simțise în rarele lui momente de tandrețe. Era singura persoană care se apropiase periculos de mult de inima ei, care

ar fi putut, într-o bună zi, să risipească singurătatea care o măcinase dintotdeauna.

Poate că va regreta dacă se căsătorea cu Winterborne. Dar nu la fel de mult cum ar fi regretat dacă nu și-ar fi asumat acest risc. Gîndurile i s-au pus în ordine, aproape miraculos. Drumul îi devenise clar. A respirat adînc și a ridicat ochii spre el:

- Foarte bine, a spus. Îți accept ultimatumul.

Capitolul 4

Preț de cîteva secunde, Rhys nu a știut ce răspuns să-i dea. Fie Helen nu înțelesese ce-i spusese, fie el nu auzise bine.

- Aici și acum, a insistat el. O să-mi dai voie să... a încercat să găsească o expresie decentă... să te fac a mea, așa cum se întîmplă cînd devii soția unui bărbat.

- Da, i-a răspuns Helen cu mult calm, șocîndu-l din nou. Era extrem de palidă însă nu părea deloc nesigură pe ea. Vorbise foarte serios.

Poate că ezitase, măcar puțin, dar el nu observase nici un semn, oricît de atent o privise. Ea spusese da. Și în cîteva minute va fi în patul lui. Goală. Inima îi bătea cu putere, să-i sară din piept. Pentru că nu putea să se poarte cu ea așa cum era obișnuit. Helen era vulnerabilă și inocentă. Trebuia să facă dragoste cu ea, nu doar să o posede.

Iar el nu știa nimic despre *a face dragoste*.

La naiba!

În rarele ocazii în care avusese de-a face cu o lady, acestea îi ceruseră să fie dur cu ele, de parcă nu ar fi fost capabil de blîndețe. Rhys le fusese recunoscător. Doar nu era Byron, nu trebuia să se pretindă cunoscător în arta seducției. Era doar un galez bine făcut. Iar tehnicile rafinate și seducția trebuiau lăsate în seama francezilor.

Numai că Helen era virgină. Asta însemna că va avea de-a face cu sînge. Cu durere. Și cu lacrimi, mai mult ca sigur. Dacă nu reușea să fie suficient de blînd? Dacă...?

- Am două condiții, a spus Helen, întrerupîndu-i gîndurile. Prima: să fiu acasă înainte de cină. Și a doua... S-a înroșit. Vreau să-mi schimbi inelul. Cu un altul.

Și-a coborît privirea spre mîna ei stîngă. În seara în care o ceruse în căsătorie îi dăruise un inel cu un diamant fără cusur de mărimea unui ou de prepeliță. Piatra neprețuită fusese descoperită în minele Kimberley din Africa de Sud și montată în platină de bijutierul familiei Winterborne, Paul Sauveterre.

Văzîndu-l uimit, Helen i-a explicat cu timiditate:

- Nu-mi place.

- Dar cînd ți l-am dăruit mi-ai spus altceva. Că-ți place.

- Nu ți-am spus întocmai asta. Ci că *nu-mi displace*. Dar de-acum m-am hotărît să-ți spun în față ce gîndesc, ca să evităm neînțelegerile, pe viitor.

Rhys se întristase puțin auzind că nu-i plăcuse inelul ales special pentru ea. Dar aprecia totodată și încercările ei de a-i vorbi deschis. Era un efort destul de mare.

În trecut părerile lui Helen fuseseră mereu trecute cu vederea de membrii familiei ei. Și de către el, dacă se gîndea mai bine. Ar fi putut să o întrebe ce fel de piatră își dorea și nu să decidă singur.

I-a întins mîna și a apropiat inelul strălucitor.

- Îți voi cumpăra un diamant cît un tort de Crăciun.

- Dumnezeule, nu! i-a răspuns imediat Helen, surprinzîndu-l din nou. Îmi doresc exact contrariul. Vezi cît de înaltă este montura inelului? Și mi-e și larg, îmi alunecă într-o parte și-n alta. Mă împiedică să cînt la pian sau să scriu o scrisoare. Aș prefera o piatră mult mai mică. A făcut o pauză: și să nu fie diamant.

- De ce nu?

- Nu prea-mi plac, să fiu sinceră. Poate cel mult cele mici, în formă de picătură de apă. Dar cele mari sînt reci și dure.

- Asta pentru că sînt diamante, i-a spus Rhys privind-o ironic. O să trimit vorbă să ți se aducă o casetă plină cu inele, de îndată.

Un zîmbet larg i-a luminat fața.

- Îți mulțumesc.

- Ce altceva ți-ai mai dori? a întrebat-o. O trăsură cu patru cai? Un colier? Blănuri?

Ea a clătinat din cap.

- Trebuie să-ți dorești ceva. Ar fi vrut să o copleșească cu cadouri extravagante, pentru ca ea să înțeleagă că era pregătit să facă orice pentru ea.

- Nu-mi vine nimic în minte.

- Ce-ai zice de un pian? Pentru că a văzut-o strîngînd pumnii, într-un gest involuntar, a continuat: un pian Brinsmead, mare, de concert, din lemn Chippendale, din mahon.

Ea a izbucnit în rîs:

- Chiar ții minte toate detaliile. Da, mi-ar plăcea să am pian. După ce ne căsătorim, îți voi cînta ori de cîte ori îți vei dori asta.

Ideea îl atrăgea. Se și vedea relaxîndu-se, serile, în timp ce o privea cîntîndu-i la pian. După care avea să o ducă sus, să o dezbrace fără grabă și să-i sărute întreg trupul. I se părea imposibil ca această făptură suavă să fie cu adevărat a lui. Panica punea adesea stăpînire pe el: se temea ca ea să nu-i fie furată de altul.

I-a scos ușurel diamantul de pe deget și a atins cu vîrful degetelor urma lăsată de inel. Îi plăcea să o atingă, dulceața ei părea să-i alunece prin tot corpul. Trebuia să o trimită acasă cît mai repede, altfel ajungea să o posede chiar acolo, în biroul lui. Trebuia să gîndească limpede. Să facă aranjamente.

- Unde te așteaptă vizitiul? a întrebat-o.

- În spatele magazinului.

- Într-o trăsură fără blazon?

- Nu, în trăsura familiei, a venit răspunsul ei inocent.

S-a dus naibii toată discreția, s-a zis Rhys și i-a făcut semn să se așeze la biroul lui.

- Scrie-i un bilet iar eu voi trimite pe cineva să i-l ducă.

Helen s-a așezat, nu înainte ca el să-i tragă scaunul.

- Și cînd să-i spun să vină să mă ia?

- Spune-i că nu mai ai nevoie de el, azi. Voi avea eu grijă să ajungi acasă în siguranță.

- Pot să le trimit un mesaj și surorilor mele, să nu se îngrijoreze?

- Da. Știu unde ai plecat?

- Da. Și au fost foarte încîntate. Te plac mult, amîndouă.

- Sau mai degrabă le place magazinul meu, a spus el.

Helen a încercat să-și ascundă zîmbetul. A luat o coală de hîrtie de pe tava din argint.

La invitația lui Rhys, familia Ravenel îi vizitase magazinul într-o seară, după ora închiderii. Pentru că erau încă în doliu, nu ieșeau deloc în lume. Dar în cele două ore cît a durat vizita, gemenele Cassandra și Pandora au reușit să cuprindă mare parte din magazin. Fuseseră încîntate peste măsură de mărfurile foarte la modă, de tejghelele înțesate de accesorii și cosmetice.

A văzut-o pe Helen uitîndu-se nedumerită la stiloul de pe biroul lui.

- În casetă găsești un rezervor cu tuș, i-a spus apropiindu-se de birou. Apasă puțin pe vîrf cînd scrii.

A a luat cu grijă stiloul și a făcut un semn pe hîrtie. Stiloul a desenat o linie perfectă.

- Nu ai mai văzut așa ceva? a întrebat-o.

Helen a clătinat din cap.

- Lordul Trenear preferă tocurile clasice. Spune că stilourile curg.

- Se mai întîmplă, adesea. Dar acesta este un model nou, cu un ac care dozează cantitatea de cerneală.

A privit-o cum experimenta scrisul cu stiloul. Și-a scris cu atenție numele. Cînd a terminat, a studiat cîteva clipe biletul, după care a tăiat cu hotărîre numele de familie. Rhys s-a așezat în spatele ei și s-a sprijinit cu palmele de birou, timp în care ea și-a scris din nou numele. Au fixat amîndoi cu privirea hîrtia.

Lady Helen Winterborne.

- Este un nume frumos, a auzit-o murmurînd.

- Ravenel parcă sună mai bine.

Helen s-a întors în scaun să-l privească.

- M-aș simți onorată să-l port. Rhys era obișnuit ca lumea să-l flateze, pentru că erau mulți cei care doreau ceva de la el. De obicei le ghicea imediat motivele, de parcă acestea ar fi plutit prin aer pe deasupra capetelor lor. Privirea lui Helen era însă limpede și francă. Părea să spună adevărul. Numai că nu știa mai nimic despre lume, sau despre bărbatul cu care dorea să se căsătorească. Avea să-și dea seama doar cînd va fi prea tîrziu, cînd nu va mai putea îndrepta lucrurile. Dacă ar fi avut măcar o urmă de decență, el ar fi trimis-o imediat acasă. Privirea îi rămăsese însă ațintită pe bilet... *Lady Helen Winterborne*... Și cu asta, soarta ei a fost pecetluită.

- Vom avea o nuntă mare, i-a spus el. Ca să afle toată Londra.

Helen nu părea prea încîntată de idee, dar nu a obiectat. Continuînd să se uite la numele de pe hîrtie, își mîngîia absentă bărbia cu vîrful degetelor.

- Gîndește-te la copiii noștri, *cariad.* Galezi încăpățînați cu sînge de Ravenel. Vor cuceri lumea.

- Cred că o vei cuceri tu mai degrabă, înainte ca ei să aibă ocazia, a spus Helen întinzînd mîna după o altă foaie de hîrtie.

După ce a scris și a sigilat cele două bilete, Rhys le-a luat și a ieșit în pragul biroului, să o cheme pe doamna Fernsby.

Secretara și-a făcut apariția cu o viteză neobișnuit de mare. Și-a păstrat aparența profesionistă, dar ochii căprui, ascunși de ochelarii rotunzi, îi străluceau de curiozitate. A încercat să se uite în cameră, dar umerii lui lați i-au blocat privirea.

- Da, domnule Winterborne?

El i-a întins biletele.

- Trebuie să ajungă la vizitiul familiei Ravenel. Să-i fie puse în mînă, personal.

Numele *Ravenel* a făcut-o să clipească de cîteva ori.

- Deci *ea* este lady Helen.

El a strîns din ochi.

- Să nu scoți o vorbă, nimănui.

- Bineînțeles că nu, domnule. Altceva?

- Du asta la bijutier. I-a pus în palmă inelul strălucitor.

- Dumnezeule mare! Domnului Sauveterre, presupun?

- Da. Spune-i te rog să-mi aducă toate inelele de această mărime pe care le are, potrivite pentru logodnă. Îl aștept într-o jumătate de oră.

- Dacă nu este disponibil, să-l rog pe un alt...?

- Îl vreau pe Sauveterre, a repetat el. În biroul meu, în jumătate de oră.

Doamna Fernsby a schițat o mișcare a capului, ușor pierdută. Era mai mult decît evident că încerca să-și dea seama ce se întîmpla.

- Și eliberează-mi programul pentru tot restul zilei, a continuat Rhys.

Secretara îl fixa cu privirea, nedumerită. Nu-i mai ceruse niciodată așa ceva, sub nici un motiv.

- *Întreaga* zi? Ce explicații să dau?

Rhys a ridicat din umeri, nerăbdător.

- Inventează ceva. Și spune-le servitorilor că doresc să-mi petrec după-amiaza în liniște, acasă, împreună cu o invitată. Să nu văd pe nimeni, să nu aud pe nimeni. Să-și facă apariția doar atunci cînd îi sun. A făcut o pauză, după care i-a aruncat o privire dură: să înțeleagă exact: dacă aud o șoaptă măcar, îi concediez pe loc, pe toți, fără să cer vreo explicație.

- Nu vă faceți griji, l-a asigurat doamna Fernsby. Ea îi angajase pe majoritatea servitorilor, așa că se mîndrea cu calitatea acestora. Vor da dovadă de discreție. A închis palma în care se adăpostea inelul și l-a privit întrebător: pot trimite pe cineva cu ceai și gustări? Lady Helen pare să aibă nevoie, și este suficient timp, pînă la sosirea bijutierului.

Rhys s-a încruntat:

- Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

Ea nu și-a putut ascunde un zîmbet mulțumit.

- Nicidecum, domnule Winterborne. Pentru asta mă aveți pe mine.

Privind-o cum se îndepărta, Rhys și-a spus că doamna Fernsby nu era pe nedrept ușor încrezută. Era cea mai bună secretară personală din Londra, se achita de îndatoririle ei cu eficiență, depășindu-i cu mult pe toți ceilalți colegi ai ei, bărbați. Fuseseră numeroși aceia care îi sugeraseră că un bărbat pe post de secretar era mai potrivit pentru cineva cu poziția lui. Dar el se baza pe instinct, în asemenea chestiuni. Datorită lui, cu hotărîre și vigoare, urcase drumul anevoios de la băiat de prăvălie la magnat. Pentru el nu contau originea angajaților, cultura, credința sau sexul. Se aștepta însă la excelență.

Doamna Fernsby a revenit curînd cu o tavă cu ceai, adusă de la restaurantul din incinta magazinului. A așezat-o cu grijă pe măsuța rotundă, iar Helen i-a spus pe un ton plin de blîndețe:

- Mulțumesc, doamnă Fernsby.

Secretara s-a întors spre ea, plăcut surprinsă:

- Cu mare plăcere, doamnă. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Helen i-a zîmbit.

- Nu, mulțumesc.

Secretara nu se îndura să plece. I-a pus lui Helen cîteva gustări pe farfurie, cu deferența cu care ar fi servit-o pe regină, folosindu-se de un clește din argint.

- Este de ajuns, Fernsby, i-a spus Rhys. Întoarce-te la treburile tale.

- Bineînțeles, domnule Winterborne. Secretara a pus jos cleștele, aruncîndu-i o privire discretă, dar înghețată.

Rhys a condus-o pînă la ușă. S-au oprit amîndoi în prag și și-au vorbit în șoaptă, avînd grijă să nu fie auziți:

- Crezi că nu mi-am dat seama ce încercai să faci? i-a spus Rhys.

Secretara nu părea deloc amuzată.

- După cîteva ore petrecute singuri, reputația ei va fi distrusă. Am nevoie de cuvîntul tău, domnule, că vei face ce trebuie, mai apoi.

Rhys nu a reacționat, deși era uimit de îndrăzneala ei. În trecut, doamna Fernsby, cea mai loială dintre angajații lui, se făcuse că nu văzuse și nu auzise nimic.

- Nu ai scos nici un cuvînt, niciodată, cînd am venit cu o femeie acasă. De unde atîtea scrupule, brusc?

- Este o lady. Și este inocentă. Nu vreau să fiu părtașă la distrugerea ei.

Rhys a privit-o amenințător.

- Am cerut să mi se aducă inelele de logodnă, i-a răspuns scurt. Și nu pot să fac un gest reparator în ceea ce privește onoarea ei dacă nu i-o distrug mai întîi. Așa că du-te și vezi-ți de treabă.

Doamna Fernsby și-a îndreptat umerii, continuînd să-l privească cu suspiciune.

- Bine, domnule.

Rhys a închis ușa în urma lui și s-a întors la Helen, care turna ceai în cești. Stătea pe marginea scaunului, cu spatele drept ca un stîlp.

- Dorești și tu? l-a întrebat.

El a clătinat din cap, fără să-și desprindă privirea de la ea. Doamna Fernsby avusese dreptate: Helen părea mai delicată decît își amintea el. Încheietura îi era într-atît de subțire încît părea să susțină cu dificultate greutatea ceainicului. Poate că nu dorea să fie tratată ca o floare delicată, dar chiar așa și părea. Dumnezeule, cum va face față la tot ce-i va cere el?

În clipa următoare, privirea ei hotărîtă a întîlnit-o pe a lui și impresia de fragilitate a dispărut. Indiferent ce sentimente ar fi avut Helen față de el, frica nu se număra printre ele. Ea venise la el, de bunăvoie, într-un gest de curaj neașteptat.

Știa că ultimatumul dat era indecent, că acesta contrazicea tot ce-și dorise el, dar nu-i mai păsa. Era singura modalitate prin care putea fi sigur de ea. Altfel, ea s-ar fi putut răzgîndi în legătură cu logodna lor. Nici nu vroia să se gîndească cum ar fi fost să o piardă din nou.

Helen amesteca zahărul în ceașcă.

- De cînd lucrează doamna Fernsby pentru tine?

- De cinci ani, de cînd a rămas văduvă. Soțul ei a fost răpus de o boală neîndurătoare.

Pe chipul ei se citea compasiunea.

- Biata femeie. Cum de-a ajuns să lucreze tocmai aici?

Deși Rhys nu obișnuia să discute despre viețile angajaților săi, interesul arătat de Helen l-a încurajat să continue:

- L-a ajutat în trecut pe soțul ei, care avea un magazin de mănuși și galanterie, așa că are cunoștințe solide despre ce înseamnă această afacere. După moartea soțului a căutat de lucru la *Winterborne's*, pentru postul de secretar al directorului de publicitate. Directorul a refuzat însă să o intervieveze, convins fiind că doar un bărbat ar putea face față responsabilităților.

Pe chipul lui Helen nu se citea surpriza. Și nici dezacordul. Asemenea majorității femeilor, fusese educată în spiritul acceptării superiorității bărbaților, atunci cînd era vorba de afaceri.

- Fernsby l-a șocat atunci pe director, cerînd să discute direct cu mine. A fost refuzată imediat. Cînd am aflat, a doua zi, am trimis după ea și am intervievat-o personal. Mi-au plăcut aplombul ei, ambiția... așa că am angajat-o pe loc, ca secretară personală. Zîmbind, a adăugat: de atunci, tot ea conduce, din umbră, și departamentul de publicitate.

Helen părea să se gîndească la cele auzite în timp ce mînca gustările special pregătite pentru ceai, niște tarte miniaturale Sally Bunn, abia puțin mai mari decît cireșele glasate de deasupra.

- Nu sînt obișnuită cu ideea unei femei care să ocupe o poziție importantă în afaceri, între atîția bărbați, a recunoscut ea. Tata spunea adesea că un creier de femeie nu este capabil să răspundă cerințelor unei vieți profesionale.

- Asta înseamnă că nu ești de acord cu ce face doamna Fernsby?

- Ba da, din toată inima, a spus ea fără ezitare. Femeile ar trebui să aibă posibilitatea de a alege, nu să fie obligate să se mărite sau să locuiască împreună cu rudele.

Deși nu dorise ca vorbele ei să-l rănească, Rhys i-a aruncat o privire plină de tristețe.

- Poate că ar fi fost mai bine să-ți ofer un post de secretară la recepție în loc să te cer în căsătorie.

Helen, care tocmai ducea ceașca la buze, s-a oprit cu brațul în aer.

- Prefer să mă mărit cu tine, i-a răspuns. Așa voi avea parte de o adevărată aventură.

Impresionat, Rhys și-a tras un scaun mai aproape de ea.

-·Nu te aștepta la cine știe ce aventuri, i-a spus. Voi avea grijă de tine, să nu-ți lipsească nimic.

Ea l-a privit pe deasupra ceștii, cu ochi surîzători.

- *Tu* ești aventura, am vrut să spun.

Inima i-a tresărit. Îi plăcuseră dintotdeauna femeile și se bucurase cu ușurință de favorurile lor. Dar niciuna nu-i ajunsese la suflet, așa ca Helen. Dumnezeu să-l ajute! Nu trebuia ca ea să afle ce putere avea asupra lui, altfel se trezea complet la cheremul ei.

Cîteva minute mai tîrziu și-a făcut apariția domnul Sauveterre, bijutierul, aducînd cu el o servietă imensă, din piele neagră, și o măsuță pliabilă, cu tăblia îmbrăcată în catifea. Era un om mărunt și slab, cu o chelie prematură și o privire alertă, incisivă. Deși se născuse în Franța, vorbea engleza fără pic de accent, pentru că locuia la Londra de la vîrsta de doi ani. Tatăl lui, un sticlar de succes, îi încurajase abilitățile artistice și-l trimisese în ucenicie la un aurar. Mai tîrziu, Sauveterre urmase școala de arte frumoase de la Paris, iar după absolvire lucrase ca designer pentru Cartier și Boucheron.

Dornic să se afirme, profitase de șansa de a deveni bijutierul personal al lui Winterborne. Era priceput și încrezător, dar și foarte talentat. Și mai avea o calitate la fel de importantă: știa să-și țină gura. Un bijutier iscusit proteja secretele clienților lui – iar Sauveterre știa multe.

A făcut o plecăciune în fața lui Helen:

- Doamna mea... A lăsat servieta pe podea, a desfăcut măsuța și a scos prima tavă cu inele. Înțeleg că doriți să vedeți inelele de logodnă? Diamantul nu v-a fost pe plac?

- Aș prefera ceva mai mic, i-a răspuns Helen. Un inel care să nu mă încurce atunci cînd cos sau cînd cînt la pian.

Bijutierul nici măcar nu a clipit atunci cînd ea i-a spus că un asemenea diamant prețios „o încurca".

- Bineînțeles că putem găsi altceva, doamnă. Ceva care să vă placă mai mult. Iar dacă nu, putem crea ceva, după modelul dorit. V-ați gîndit la vreo piatră anume?

Ea a clătinat din cap, plimbîndu-și privirea pe inelele care străluceau pe catifeaua neagră.

- Preferați vreo culoare? a insistat Sauveterre.

- Albastru. S-a uitat temătoare spre Rhys, dar acesta i-a făcut semn din cap că putea să-și aleagă orice dorea.

Bijutierul a început să caute prin servietă, aranjînd inelele pe tavă, unul cîte unul:

- Safir... acvamarin... opal.... alexandrit... și un topaz albastru, foarte rar, adus tocmai din Rusia, din munții Ural...

Preț de o jumătate de oră, Sauveterre a stat lîngă Helen și i a arătat diverse inele, lăudîndu-le calitatea pietrelor și a monturii. Helen se simțea tot mai confortabil în prezența lui, devenind de-a dreptul vorbăreață, discutînd despre artă și muzică, dar și despre ce învățase la Paris.

Era o discuție relaxată, așa cum nu purtase niciodată cu Rhys.

Împuns de spinii geloziei, Rhys s-a așezat la biroul său și a întins mîna spre o bomboană cu mentă dintr-un borcan de sticlă aflat pe colț. Bolul nu lipsea niciodată de acolo și era umplut o dată pe săptămînă. A băgat o caramea în gură și s-a întors să se uite pe fereastră. Carameaua, făcută din albuș bătut, zahăr pudră și arome, s-a dizolvat cît ai clipi, lăsînd în urmă un val de mentă.

- Acesta ce este? a auzit-o pe Helen întrebîndu-l pe bijutier.

- Este piatra-lunii înconjurată de diamante.

- Ce frumos! Ce o face să strălucească așa?

- Efectul se numește adularescență, doamnă. Straturile naturale ale pietrei reflectă lumina, făcînd-o să pară că strălucește din interior.

Dîndu-și seama că acel inel îi atrăsese în mod deosebit atenția lui Helen, Rhys s-a apropiat să-l privească. Ea i l-a întins iar el l-a studiat mai îndeaproape. Piatra semiprețioasă era ovală, de culoare indefinită. Cînd îl rotea prin aer, părea să capteze lumina din jur, aruncînd săgeți de un bleu rece. Deși era un inel frumos, chiar și înconjurat de diamante nu se ridica la valoarea celui pe care i-l dăruise el. Nu era deloc potrivit pentru soția unui Winterborne. L-a ponegrit în gînd pe Sauveterre, pentru că adusese cu el asemenea bijuterii fără prea mare valoare.

- Helen, i-a spus scurt, să-ți mai arate și altele. Acesta este cel mai ieftin din cîte ai văzut pînă acum.

- Pentru mine este cel mai de preț, i-a răspuns voioasă Helen. Eu nu judec niciodată lucrurile după cost.

- Nu faci bine deloc, i-a spus Rhys, care nu avea cum să uite că era proprietarul unui magazin. Iar inelul nu este suficient de valoros pentru tine.

Diplomat, bijutierul s-a oferit:

- Dacă doriți, aș putea să-l înconjur cu diamante mai mari...

- Îmi place exact așa cum este, a insistat Helen.

- Este o piatră semiprețioasă! a spus Rhys, ultragiat. Oricare dintre fostele lui amante ar fi strîmbat din nas văzîndu-l.

Sauveterre a rupt tăcerea tensionată dintre ei:

- O piatră de asemenea calitate este mai valoroasă decît ați crede, domnule Winterborne. Este, de exemplu, mai scumpă decît un safir de mărime medie sau un rubin...

- Vreau ca soția mea să poarte un inel demn de ea, a ripostat Rhys.

Helen l-a privit fără să clipească:

- Acesta este inelul pe care îl vreau. Vocea îi era blîndă, nu părea deloc încrîncenată. Nu i-ar fi fost deloc greu să o facă să-și schimbe părerea, dacă reușea să o facă să înțeleagă ce-i cerea. Era pe cale să protesteze, cînd ceva din privirea ei i-a atras atenția. Încerca să nu se lase intimidată de el, a realizat Rhys. Pe flăcările lui Lucifer! Nu o putea refuza. A strîns inelul în palmă și i-a aruncat bijutierului o privire ucigașă.

- Îl luăm, a spus scurt.

În timp ce bijutierul așeza cu grijă inelul într-o casetă, Rhys murmura în bărbie un șuvoi de blesteme, în galeză. Prudenți, nici bijutierul și nici Helen nu l-au rugat să le traducă. După ce Sauveterre a închis servieta din piele, a luat mîna întinsă de Helen și a făcut, galant, o plecăciune.

- Vă rog să primiți felicitările mele pentru logodnă, doamnă. Sper că...

- E timpul să pleci, i-a spus scurt Rhys, împingîndu-l pe ușă afară.

- Dar măsuța mea... a protestat Sauveterre.

- O poți recupera mai tîrziu.

Bijutierul i-a aruncat lui Helen o ultimă privire, peste umăr.

- Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva...

- Ne-ai fost suficient. Rhys l-a îmbrîncit dincolo de prag și a închis ușa cu un gest hotărît.

- Îți mulțumesc, i-a spus Helen. Știu că nu este inelul pe care l-ai fi ales pentru mine, dar mă face fericită.

Îi zîmbea așa cum nu o mai făcuse pînă atunci. Rhys nu înțelegea cum de era atît de încîntată pentru că schimbase un diamant pe o piatră semiprețioasă. Înțelegea un singur lucru: că ea trebuia să fie protejată de propria naivitate.

- Helen, i-a spus țîfnos, nu trebuie să renunți niciodată, atunci cînd ești în avantaj.

Ea l-a privit întrebător.

- Ai schimbat un inel deosebit de valoros pe unul mult mai ieftin, i-a explicat el. Este o afacere proastă, asta este. Ar fi trebuit să mai ceri ceva, să compensezi diferența. Un colier, o tiară...

- Nu am nevoie de tiară.

- Trebuia să ceri ceva, a insistat el. Să echilibrezi balanța.

- Nu există balanță, atunci cînd este vorba de căsătorie.

- Există întotdeauna, i-a răspuns el.

A citit în expresia ei că nu era de acord. Ca să nu se certe, ea a preferat să se apropie de borcanul cu caramele, să ridice capacul și să le inspire aroma răcoritoare.

- De-aici venea deci, a spus ea. Am simțit aroma de mentă în răsuflarea ta.

- Îmi plac de copil, a recunoscut Rhys. De cînd făceam comisioane pentru magazinul de dulciuri de la colțul străzii. Cofetarul mi le dădea mie pe cele sparte. A ezitat o clipă, după care a întrebat-o, nesigur: îți displace?

Ea a coborît privirea spre caramele:

- Nu, deloc. Este... foarte plăcută. Pot gusta și eu una?

- Bineînțeles.

A scos din borcan o sferă mică, albă, și a dus-o cu grijă la gură. Carameaua s-a dizolvat aproape imediat, iar aroma puternică de mentă a luat-o prin surprindere.

- Oh, este... a tușit, rîzînd, iar ochii i s-au umplut cu lacrimi. Este foarte puternică.

- Vrei un pahar cu apă? a întrebat-o, amuzat. Nu? Bine, atunci dă-mi voie, te rog.

I-a luat mîna stîngă și a dat să-i strecoare pe deget inelul cu piatra lunii. A ezitat, însă:

- Cum te-am cerut prima dată? Fusese mult prea nervos, se temuse că ar putea fi refuzat. Așa că nu-și mai aducea aminte nici un cuvînt de atunci.

Ea a zîmbit amuzată.

- Mi-ai arătat care ar fi avantajele de ambele părți și mi-ai explicat că țelurile noastre viitoare ar putea deveni compatibile.

Rhys a încasat cu tristețe cuvintele ei.

- Nimeni nu m-a acuzat de prea mult romantism pînă acum, a recunoscut el.

- Și dacă ai fi un romantic, cum ar suna cererea ta în căsătorie?

El s-a gîndit preț de cîteva clipe.

- Aș începe prin a te învăța un cuvînt galez. *Hiraeth.* Nu are corespondent în engleză.

- *Hiraeth,* a repetat ea, încercînd să rostogolească *r*-ul, așa cum făcuse el.

- Se spune atunci cînd ți-e dor de ceva ce ai pierdut. Sau care nici nu a existat. Ți-e dor de o persoană sau de un loc, sau de un moment din viața ta... este tristețea unui suflet. *Hiraeth*

i se spune unui galez cînd este aproape de fericire, ca să-i amintească de faptul că este incomplet.

- Așa te simți și tu?

- Din ziua în care m-am născut. I-a privit chipul frumos. Dar nu și atunci cînd sînt cu tine. De aceea vreau să mă căsătoresc cu tine.

Helen i-a zîmbit. Și-a pus mîna pe ceafa lui și l-a mîngîiat ușor, ca o adiere de mătase. S-a ridicat pe vîrfuri și l-a sărutat. Buzele ei erau ca niște petale catifelate. Rhys simțea cum capitulează, lăsînd ca dulceața ei să-l invadeze pe dinăuntru.

Helen s-a smuls din sărut și s-a lăsat înapoi pe călcîie.

- Cererile tale în căsătorie sînt tot mai reușite, i-a spus ea întinzîndu-i mîna, în vreme ce el se chinuia să-i strecoare inelul pe deget.

Capitolul 5

Rhys a ținut-o strîns de mînă în timp ce au străbătut holul. Era mai degrabă o galerie cu ferestre înalte care lega una dintre ușile biroului său de unul dintre etajele casei. Nu era prima oară în acea zi cînd i se părea că trăiește un vis, ceva ireal. Nu-i venea să creadă că făcea asta. Pas cu pas, se despărțea de vechea ei viață, fără posibilitatea de a se întoarce. Nu era o aventură de copil, ci o decizie serioasă, cu consecințe care nu mai puteau fi schimbate.

Umerii lui Rhys păreau să cuprindă întreg holul în timp ce o conducea spre o scară în spirală. Au ajuns într-o mică încăpere, cu o ușă frumoasă, masivă, vopsită în negru.

După ce a deschis ușa, au intrat amîndoi în casa imensă, cufundată în liniște. Avea cinci etaje, ordonate în jurul scării principale. Nu se vedea nici un servitor. Casa era foarte nouă, mirosea a vopsea proaspătă și a ceară de lustruit lemnul. Era aproape goală, piesele de mobilier erau rare. Helen nu s-a putut abține să nu o compare cu Eversby Priory, căminul confortabil, încărcat de tablouri și de flori proaspete, cu podelele acoperite cu covoare uzate. Acasă, orice masă era plină cu cărți, pe bufet erau așezate cristaluri, porțelanuri și argintărie, iar perechea de cockeri negri pe nume Napoleon și Josephine alerga liberă prin încăperile luminate de lampadare cu abajururi cu ciucuri.

Era aproape ora ceaiului, care se servea acasă împreună cu pîinici fierbinți, gemuri și miere. Serile, cîntau sau jucau

jocuri, mîncau dulciuri și beau vin fiert cu zahăr și mirodenii, purtau lungi conversații adînciți în fotoliile confortabile. Nu mai locuise niciodată altundeva în afară de Hampshire, un ținut însorit, cu rîuri și pajiști verzi. Viața în centrul Londrei va fi complet diferită. S-a uitat în jur, la casa goală și tăcută, și a încercat să și-o imagineze ca pe o pînză albă așteptînd să fi pictată în culori. A ridicat privirea spre un șir de geamuri înalte, sclipind în lumină, aflate aproape de tavan.

- E frumos aici, a spus.

- Nu este nici pe departe un cămin, i-a răspuns franc Rhys. Dar îmi petrec mare parte din timp la magazin.

A condus-o pe holul lung. Au intrat într-unul din apartamente, trecînd printr-o anticameră goală și ajungînd la dormitorul pătrat, cu tavan înalt și pereți crem.

Pulsul ei se accelerase. Începea să simtă o ușoară amețeală.

Măcar aceasta semăna cu o încăpere în care locuia cineva. În aer plutea un iz vag de ceară și de cenușă de lemn de cedru. Unul dintre pereți era ocupat de o comodă lungă, pe care era așezată o casetă din lemn sculptat din care se iveau cîteva obiecte: un ceas de buzunar, o perie plată și un pieptene. Podeaua era acoperită cu un covor turcesc, în tonuri de galben și roșu. Un pat masiv cu baldachin din lemn de mahon trona în capătul cel mai îndepărtat al camerei. Helen s-a apropiat de șemineu și a privit obiectele de pe poliță: un ceas, un sfeșnic și un vas verde din sticlă cu aschii de lemn, folosite la aprinderea lumînărilor. În șemineu ardea focul. Oare Rhys le trimisese vorbă servitorilor? Cu siguranță că toți aflaseră de prezența ei acolo, în mijlocul zilei. Iar doamna Fernsby, secretara, știa cu exactitate ce se petrecea.

Făcea un lucru nesăbuit. Genunchii abia dacă o mai susțineau.

Era însă alegerea ei. Nu va da acum înapoi. Nu vroia să facă asta. Iar dacă privea pragmatic totul - și se străduia din răsputeri să o facă – trebuia să înțeleagă că tot aici va ajunge, ca tînără mireasă, mai devreme sau mai tîrziu.

Rhys a tras draperiile, cufundînd încăperea în umbră.

Privind fix la flăcările care se jucau în șemineu, Helen a spus, pe un ton care se dorea relaxat:

- Va trebui să-mi spui tu... ce să fac. Cu mîini tremurînde, a scos acul lung care îi ținea pălăria și și-a ridicat voaleta. Era conștientă de prezența lui Rhys, în spatele ei. A cuprins-o de umeri, apoi mîinile i-au alunecat de-a lungul brațelor ei. În sus și în jos, cu mișcări liniștitoare. Helen s-a sprijinit, temătoare, de pieptul lui.

- Am mai împărțit același pat, l-a auzit murmurînd. Îți amintești?

Helen era nedumerită.

- Atunci cînd erai bolnav, vrei să spui? La Eversby Priory? Dar atunci nu *am împărțit* patul, totuși.

- Îmi amintesc că aveam febră mare. Și durerea surdă din picior. După care ți-am auzit glasul și ți-am simțit palma rece pe frunte. Și mi-ai dat să beau ceva dulce.

- Ceai de orhidee. Învățase multe despre puterile tămăduitoare ale plantelor din jurnalele mamei ei.

- Și m-ai lăsat să-mi odihnesc capul aici. Mîna lui a alunecat spre sînii ei.

Helen a tresărit.

- Nu credeam că-ți vei aminti. Îți era atît de rău!

- Îmi voi aminti mereu, pînă în ultima clipă a vieții mele. I-a mîngîiat ușor sînul, pînă ce sfîrcul i s-a întărit. Helen a scăpat dintre degete pălăria. A rămas nemișcată, șocată, timp în care el îi șoptea:

- Nu m-am mai luptat niciciînd atît cu somnul ca atunci. Am încercat din răsputeri să rămîn treaz în brațele tale. Nici un vis nu mi-ar fi oferit o plăcere mai mare. S-a aplecat spre ea și a sărutat-o pe gît. Cum de nu te-a împiedicat nimeni?

Ea s-a înfiorat sub atingerea buzelor lui, care îi transmiteau un val erotic de căldură.

- Să am grijă de tine? l-a întrebat, ușor amețită.

- Da. Eram un străin fără maniere alese, fără rang, îmbrăcat doar pe jumătate. Aș fi putut să-ți fac rău.

- Nu erai un străin, ci un prieten de familie. Și nu erai în stare să faci rău nimănui, în clipele acelea.

- Ar fi trebuit să te ții departe de mine, a insistat el.

- Aveai nevoie de ajutorul cuiva, i-a răspuns Helen, pragmatică. Și speriaseși deja toată casa.

- Așa că ai îndrăznit să intri în vizuina leului.

Ea a zîmbit, privindu-l în ochii negri.

- Și s-a dovedit că nu erai un pericol.

- Nu? i-a răspuns el ironic. Uite unde a dus asta. Ești în dormitorul meu, cu rochia descheiată.

- Rochia mea nu este deloc... Helen s-a întrerupt cînd a simțit cum corsetul se desfăcea, tras în jos din cauza greutății fustelor. *Oh.* Și-a dat seama, cuprinsă de nervozitate, că el îi desfăcuse nasturii rochiei în timp ce stătuseră de vorbă. Și-a prins repede veșmîntul, încercînd să-i oprească alunecarea. Obrajii îi ardeau.

- Pentru început, va trebui să discutăm puțin despre ce urmează să se întîmple. Buzele lui i-au mîngîiat obrazul. Pentru asta, ar fi mai bine ca amîndoi să stăm confortabil.

- Eu una mă simt confortabil, i-a spus ea, cu stomacul strîngîndu-i-se.

Rhys a tras-o mai aproape și i-a acoperit cu palma spatele încorsetat.

- M-aș mira ca vreo femeie să se poată simți în largul ei, strînsă într-un asemenea fel. A început să-i desfacă panglicile. In plus, doamnele la modă nu mai poartă pernițe din astea la spate, mai jos de talie.

- D... de unde știi? l-a întrebat Helen.

El i-a șoptit la ureche, ca și cum ar fi fost un mare secret:

- Dessous-uri, etajul doi, raionul douăzeci și trei. După ultimele rapoarte ale șefului de raion, nu ne mai aprovizionăm cu așa ceva.

Helen nu se putea hotărî dacă era mai șocată de faptul că discutau despre lenjeria intimă sau de felul în care mîinile lui rătăceau libere pe sub rochia ei. Curînd, corsetul și juponul au aterizat pe podea, cu un foșnet.

- Nu am cumpărat niciodată lenjerie intimă de la magazin, a reușit ea să-i spună. Mi se pare ciudat să port ceva lucrat de niște străini.

- Sînt cusute de femei care își susțin astfel familiile și pe ele însele. A tras de mînecile rochiei iar aceasta a aterizat la rîndul ei pe podea.

Helen și-a frecat brațele dezgolite cu palmele. Avea pielea de găină.

- Cusătoresele lucrează la magazinul tău?

- Nu, la fabrică. Iar eu negociez prețurile și le cumpăr.

- De ce... S-a oprit, tulburată. El îi desfăcea acum ultima copcă din partea din față a corsetului. Te rog, nu.

Rhys s-a oprit și a privit-o în ochi.

- Îți dai seama că asta se face fără haine, nu? a întrebat-o cu blîndețe.

- Pot măcar să-mi păstrez cămașa?

- Dacă așa îți va fi mai ușor, atunci bine.

A continuat să-i deschidă corsetul, cu mișcări pricepute.

Helen aștepta încordată, încercînd să se gîndească la altceva și nu la ce se petrecea. Pentru că-i era imposibil, s-a străduit să ridice privirea spre el:

- Te pricepi, i-a spus. Obișnuiești să dezbraci des femeile? Adică... bănuiesc că ai avut multe amante.

El a zîmbit.

- Niciodată mai multe în același timp. De unde știi tu de amante?

- Fratele meu Theo a avut o amantă. Surorile mele au tras cu urechea la o discuție între el și tata, după care mi-au povestit și mie. Se pare că tata i-a reproșat lui Theo că amanta lui era prea cheltuitoare.

- Așa sînt majoritatea amantelor.

- Mai cheltuitoare decît nevestele?

Rhys s-a uitat la mîna ei stîngă, care se odihnea pe pieptul lui. Piatra lunii strălucea, părînd să absoarbă lumina dimprejur.

- Mult mai cheltuitoare ca a mea, se pare. I-a desfăcut pieptenii din păr, lăsîndu-i-l să-i cadă în valuri pe umăr și pe spate. Pentru că a simțit-o înfiorîndu-se, a mîngîiat-o liniștitor pe spate. Voi fi blînd cu tine, *cariad.* Îți promit că voi avea grijă să nu te doară prea mult.

- Să mă doară? Helen s-a tras un pas înapoi. Ce durere?

- Cea de virgină. A privit-o ușor speriat. Nu știi nimic despre asta?

Ea a clătinat hotărîtă din cap.

Rhys părea neliniștit.

- Se spune că este o durere ascuțită, surdă. Este... la naiba, femeile chiar nu discută între ele despre asta? Nu? Dar atunci cînd ai avut prima menstruație? Ce explicații ai primit atunci?

- Mama nu mi-a pomenit nimic despre asta, așa că nu m-am așteptat deloc. A fost... stînjenitor.

- Stînjenitor? a repetat el sec. Probabil că te-ai speriat de moarte. Spre marea ei uimire, a tras-o ușurel lîngă el și a ghemuit-o la piept. Helen și-a sprijinit capul de umărul lui, dar a rămas destul de încordată, pentru că nu era obișnuită cu asemenea gesturi familiare.

- Și ce-ai făcut cînd s-a întîmplat? a întrebat-o el.

- Oh... nu pot discuta cu tine despre asta.

- De ce nu?

- Pentru că n-ar fi decent.

- Helen, i-a spus el cîteva clipe mai tîrziu, sînt foarte familiarizat cu realitățile vieții. Inclusiv cu trupul de femeie. Fără îndoială că un gentleman nu ar pune asemenea întrebări. Dar nu este și cazul meu, și știm amîndoi asta prea bine. A sărutat-o ușurel în dosul urechii. Povestește-mi ce s-a întîmplat.

Dîndu-și seama că el nu avea de gînd să renunțe, și-a făcut curaj să-i răspundă:

- M-am trezit într-o dimineață cu... cu pete pe cămașa de noapte și pe așternut. Burta mă durea îngrozitor. Cînd mi-am dat seama că sîngerarea nu se oprea, m-am speriat îngrozitor. Am crezut că o să mor. M-am ascuns într-un colț al salonului de lectură. Acolo m-a găsit Theo. De obicei era la internat, dar acum era acasă, în vacanță. M-a întrebat de ce plîngeam și i-am povestit. Helen a făcut o pauză, amintindu-și-l pe răposatul ei frate cu un amestec de tandrețe și de suferință. În majoritatea timpului, Theo era foarte distant cu mine. Dar în ziua aceea a fost foarte atent. Mi-a dat batista lui să o pun... acolo unde aveam nevoie. Mi-a înfășurat o pătură în jurul taliei și m-a dus înapoi în dormitorul meu, după care a trimis o servitoare să-mi explice ce mi se întîmpla și cum să folosesc... S-a oprit, stînjenită.

- Prosoapele sanitare? a ajutat-o el.

I-a răspuns abia șoptit, cu buzele lipite de vesta lui:

- Cum de știi despre ele?

Și-a dat seama că zîmbea, deși nu-i vedea fața.

- Avem și un raion-drogherie. Ce altceva ți-a mai spus atunci servitoarea?

În ciuda stînjenelii, Helen simțea cum se relaxează în brațele lui. Ar fi fost imposibil să n-o facă. Era mare și cald, mirosea frumos, un iz de mentă, săpun de bărbierit și lemn de cedru proaspăt tăiat. Era o aromă tipic masculină, care o intriga dar o și liniștea în același timp.

- Mi-a spus că într-o bună zi, cînd mă voi mărita și voi împărți patul cu soțul meu, sîngerarea se va opri un timp și în pîntec îmi va crește un copil.

- Dar nu ți-a spus nimic despre cum se fac copiii?

Helen a clătinat din cap.

- Doar că-i găsești sub o tufă de agrișă. Exact așa cum îmi spusese și dădaca.

Rhys a privit-o cu un amestec de exasperare și de îngrijorare.

- Toate tinerele de rang înalt sînt atît de ignorante în această privință?

- Marea majoritate, a recunoscut ea. Doar soțul poate decide ce trebuie să știe o mireasă și să-i dea indicații în noaptea nunții.

- Dumnezeule mare, nu știu pe care dintre ei ar trebui să-l compătimesc mai mult.

- Pe mireasă, i-a răspuns ea fără ezitare.

El a zîmbit și a strîns-o și mai tare în brațe.

- N-am mai explicat niciodată, nimănui, actul sexual... și al naibii să fiu dacă-mi dau seama cum s-o fac într-un fel cît mai atrăgător.

- Of, Doamne, a șoptit Helen.

- Nu va fi ceva îngrozitor, îți promit. S-ar putea să-ți și placă, pe alocuri. Și-a lipit obrazul de creștetul ei și a continuat cu blîndețe: cred că ar fi mai bine să-ți explic pe parcurs. Ce zici? A așteptat răbdător ca ea să încuviințeze cu o mișcare a capului. Hai în pat, atunci.

Doritoare dar și temătoare deopotrivă, Helen l-a însoțit spre pat. A descoperit că abia dacă o mai susțineau picioarele, parcă erau din gelatină. A încercat să se strecoare repede sub așternuturi.

- Așteaptă. Rhys a prins-o de gleznă și a întors-o spre el, rămînînd însă în picioare în fața patului.

Helen a roșit puternic. Era aproape goală, cu excepția ciorapilor și a cămășii lungi din batist.

Continuînd să-i țină glezna prizonieră, Rhys și-a trecut mîna de-a lungul piciorului ei. S-a încruntat puțin văzînd că țesătura era rărită în unele locuri.

- Ce ciorapi urîți, pentru un picior atît de frumos. Mîna lui a urcat pînă la jartiera care îi brăzda pielea. Pentru că era foarte veche și își pierduse elasticitatea, trebuia ca Helen să o lege strîns în jurul piciorului. La sfîrșitul zilei, avea pe pulpă un cerc roșu ca focul.

Rhys s-a încruntat și a scos un sunet dezaprobator:

- Pfff.

Helen îl mai auzise și altădată scoțînd acest sunet, atunci cînd ceva îl nemulțumea. După ce i-a rulat ciorapul spre gleznă, l-a aruncat cît-colo cu dezgust și a trecut la celălalt.

- Voi avea nevoie de ei mai tîrziu, i-a spus Helen, neplăcut surprinsă de felul în care Rhys se purta cu lucrurile ei.

- O să ți-i înlocuiesc cu alții noi. Și cu o pereche de jartiere decente.

- Ciorapii și jartierele sînt încă suficient de bune.

- Ți-au lăsat urme pe pulpe. I-a scos și cel de-al doilea ciorap și l-a aruncat direct în șemineu. Acesta a aterizat în focul care s-a învîrtoșat deodată.

- De ce l-ai ars? l-a întrebat Helen, oripilată.

- Nu era suficient de bun pentru tine.

- Era al meu!

Spre consternarea ei, Rhys nu a părut deloc să se căiască.

- Înainte să pleci îți voi dărui zece perechi. Ești mulțumită?

- Nu. Și-a ferit privirea, încruntată.

- Era doar o pereche de ciorapi ieftini, a spus el ironic. Cîrpiți în nenumărate locuri. Pun pariu că și fata care lucrează la mine în bucătărie are ciorapi mai buni.

Dat fiind că de-a lungul anilor ea fusese cea care trebuise să facă pace în familia Ravenel, Helen și-a ținut gura și a numărat pînă la zece – de două ori, chiar – înainte să-i răspundă.

- În loc să-i schimb cu alții noi, prefer să-i cîrpesc iar cu banii respectivi să-mi cumpăr cărți. Poate că pentru tine ei nu au nici o valoare, dar pentru mine aveau.

Rhys a rămas tăcut și încruntat. Helen a presupus că se gîndea la ce răspuns să-i dea. Spre marea ei surprindere, i-a răspuns încet:

- Îmi pare rău, Helen. Nu m-am gîndit. Nu aveam nici un drept să distrug ceva ce-ți aparține.

Știind că nu era genul de bărbat care să-și ceară scuze prea des, lui Helen i-a trecut imediat supărarea:

- Ești iertat.

- De aici încolo îți voi trata bunurile cu mare respect.

Ea i-a zîmbit.

- Nu intru în căsnicie cu prea multe bunuri. Cu excepția celor două sute de ghivece cu orhidee...

El se juca cu șiretul cămășii ei.

- Vrei să le aduci pe toate din Hampshire?

- Nu cred să fie loc pentru toate.

- Găsesc eu o soluție să le ținem aici.

Ea a făcut ochii mari.

- Adevărat?

- Bineînțeles. Degetele lui îi trasau cu delicatețe linia umerilor. Vreau să ai tot ce-ți dorești. Tot ce te face fericită. Orhidee... cărți... o fabrică de mătase care să-ți coasă doar ție ciorapi....

Ea a rîs. Pulsul i se accelera sub atingerea lui ușoară.

- Te rog să nu cumperi o fabrică, doar pentru mine.

- Am deja una, de fapt. În Witchurch. S-a aplecat să-i sărute pielea moale a umărului, abia atingîndu-i-l. Te duc și pe tine într-o zi, dacă vrei. Este un adevărat spectacol să vezi un șir de mașini imense care țes fire de mătase mai subțiri decît un fir de păr.

- Aș vrea să merg! a exclamat ea. El a zîmbit, văzînd-o cît era de interesată.

- Mergem, atunci. Și-a trecut degetele prin părul ei blond. Nu vei mai duce lipsă de panglici sau de ciorapi, *cariad*. A culcat-o ușurel pe pat și a început să caute pe sub cămașă, încercînd să dea de elasticul pantalonașilor.

Helen s-a tensionat. L-a prins de mînă.

- Sînt foarte rușinoasă, i-a șoptit.

Buzele lui i-au atins în joacă lobul urechii.

- Cum preferă femeile rușinoase să le fie stoși pantalonașii? Repede sau mai lent?

- Repede... cred.

În doi timpi și trei mișcări, Rhys a reușit să se descotorosească de ei. După care s-a ridicat și a început să-și scoată cravata. Înțelegînd că avea de gînd să se dezbrace chiar acolo, în fața ei, Helen s-a strecurat printre cearceafuri și s-a acoperit pînă la gît. Patul era moale și curat, așternuturile miroseau a apret. Era un miros liniștitor, care îi aducea aminte de Eversby Priory. A fixat cu privirea șemineul, urmărindu-l pe Rhys doar cu coada ochiului. El și-a scos gulerul tare și butonii, după care a scăpat de vestă și de cămașă.

- Poți să te uiți, dacă vrei, i-a spus degajat. Spre deosebire de tine, eu unul nu sînt rușinos.

Helen și-a încleștat pumnii pe cearceafuri și le-a tras și mai sus, apoi a riscat o privire timidă spre el... după care nu și-a mai putut-o desprinde.

Îmbrăcat doar cu pantalonii, cu bretelele atîrnîndu-i pe șolduri, Rhys era o priveliște încîntătoare. Era solid, parcă plăsmuit din oțel. Părea să se simtă confortabil așa, pe jumătate gol. S-a așezat pe marginea patului și a dat să-și scoată pantofii. Mușchii i se conturau pe spate, unul cîte unul, iar pielea arsă de soare părea să-i fi fost lustruită cu ceară. Cînd s-a întors cu fața spre ea, Helen a clipit surprinsă: nu avea nici un fir de păr, pe tot pieptul.

Adesea, cînd fratele ei Theo se plimba nonșalant în halat prin Eversby Priory, un smoc de păr i se ivea la decolteu. La fel, cînd West, fratele mai mic al lui Devon, zăcuse la pat cu febră, ea văzuse că și pieptul lui era acoperit de păr. Presupusese atunci că toți bărbații erau la fel.

- Ești... neted, a îngăimat, cu obrajii arzîndu-i.

El i-a zîmbit.

- Este o trăsătură de familie. Și tata, și unchii mei arătau la fel. A dat să se deschidă la pantaloni, așa că Helen s-a grăbit

să-și ferească privirea. A fost un adevărat blestem în adolescența mea, a continuat el. Toți băieții aveau păr pe piept, numai eu nu. Așa că mă șicanau îngrozitor. La un moment dat chiar m-au poreclit „Bursucul".

- *Bursucul*? s-a mirat Helen.

- Nu ai auzit expresia „chel ca un fund de bursuc"? Nu?

- Foarte urît din partea lor, a spus Helen, indignată.

Rhys a zîmbit.

- Așa sînt băieții. Crede-mă că nici eu nu m-am lăsat mai prejos. După ce am crescut suficient încît să-i bat pe toți, nu au mai îndrăznit să scoată nici un cuvînt.

Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui. Venise lîngă ea. Dumnezeule mare, acum urma să se întîmple! A strîns și mai mult cearceaful în jurul ei. Nu se simțise niciodată așa – la cheremul cuiva.

- Ușurel, a liniștit-o el. Nu te teme. Lasă-mă să te țin în brațe. Trupul ei tensionat s-a lipit de pieptul lui musculos, de pielea lui fierbinte. Picioarele ei reci ca gheața le-au atins pe ale lui, aspre din cauza părului țepos.

El a tras-o și mai aproape. Lipită de trupul lui cald, Helen a început să se relaxeze, încet-încet.

Rhys i-a cuprins un sîn în palma fierbinte, făcînd ca sfîrcul ei să se întărească. Respirînd mai greu, i-a pus stăpînire pe buze într-un sărut jucăuș. I-a răspuns nesigură, tot mai excitată de mișcările limbii lui. Cu o mișcare sigură, el i-a desfăcut șiretul cămășii, dezgolind-o.

- Oh! a exclamat Helen, uluită. A dat să se acopere cu cămașa, dar el i-a prins mîna. Te rog...

El nu i-a dat însă drumul, ba mai mult, și-a lipit nasul de pielea ei albă și a oftat adînc. S-a jucat cu vîrful limbii cu sfîrcul ei, înfierbîntîndu-l, pînă cînd acesta s-a întărit și mai tare, după

care a trecut la celălalt sîn. Pierdută în plăcerea vinovată, Helen s-a lipit și mai mult de el. Simțea nevoia de mai multă apropiere, de mai mult... ceva. Prin cămașa subțire a simțit că o împungea ceva, ca o umflătură. Speriată, s-a tras înapoi.

Rhys a ridicat capul. Lumina dată de flăcările șemineului i se reflecta deasupra buzei.

- Nu te trage, i-a spus răgușit. Și-a strecurat mîna sub fesele ei și a ridicat-o ușor spre el. Asta se întîmplă cu mine, atunci cînd te doresc. Aici, partea asta întărită... intră în tine. Ca să-i demonstreze, s-a potrivit între picioarele ei. Înțelegi?

Helen a înghețat.

Dumnezeule mare!

Nu era de mirare că actul sexual era un atît de mare secret. Dacă femeile ar fi știut, n-ar fi consimțit în ruptul capului la așa ceva.

A încercat să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar el trebuie să-și fi dat seama, pentru că a privit-o cu un amestec de tristețe și amuzament.

- E mai bine decît sună, s-a scuzat el.

Deși se temea de răspuns, Helen și-a adunat tot curajul și a întrebat timidă:

- Înăuntru, unde?

În semn de răspuns, el s-a așezat pe de-a întregul deasupra ei. A mîngîiat-o între pulpe, făcînd-o să-și desfacă picioarele. Helen abia dacă mai putea respira cînd el și-a strecurat mîna pe sub cămașa ei și a dat de triunghiul intim de păr creț.

A împietrit. Sentimentul era ciudat, neobișnuit. El a găsit o adîncitură și a început să se împingă în ea. După care , de necrezut, trupul ei s-a predat în fața degetelor lui care se mișcau în cerc, tot mai adînc... Nu, era imposibil.

- Aici, înăuntru, i-a spus el cu blîndețe, privind-o printre genele negre.

Gemînd ușor, confuză, ea a dat să scape de invazie, dar el a oprit-o.

– Cînd te voi pătrunde – degetul lui a intrat complet, după care s-a retras puțin și a alunecat înapoi – o să te doară puțin, la început. O atingea în locuri despre care nici nu știuse vreodată, tandru și priceput. Doar prima oară. După care n-o să te mai doară niciodată.

Helen a închis ochii, pradă unei senzații ciudate care se trezise înăuntrul ei. Efemeră, subtilă, ca o boare de parfum într-o încăpere tăcută.

- Eu mă voi mișca așa – degetul lui căpătase un anume ritm, ieșea și intra, iar carnea ei devenea tot mai mătăsoasă și mai alunecoasă cu fiecare penetrare – pînă cînd mă voi goli înăuntrul tău.

- Să te golești? a întrebat ea. Buzele i se uscaseră.

- Este momentul de eliberare... clipa în care inima îți bate să-ți iasă din piept și te lupți surd pentru ceva ce nu poți atinge. Este ca o tortură, dar ai prefera să mori decît să te oprești. Gura i a coborît pe urechea ei roșie ca focul și i-a șoptit: urmezi ritmul și nu-i dai drumul celuilalt, pentru că știi că lumea este pe cale să se sfîrșească. După care chiar asta se întîmplă.

- Nu pare deloc confortabil, a reușit ea să spună, simțind cum pielea i se înfierbînta și mai tare.

El a rîs ușor, fără să-și dezlipească buzele de urechea ei.

- Nu, nu este confortabil. Dar este al naibii de plăcut.

Și-a retras degetul, după care a început să se joace cu sexul ei, cu pliurile rozalii, pînă ce ea a tresărit de plăcere.

- Te doare, *cariad*?

- Nu, dar... Nu știa cum să-i spună că nu fusese educată să-și atingă anumite părți ale trupului, cu excepția dăților cînd făcea baie. O crescuse o dădacă aspră, căreia nimic nu-i făcea

mai mare plăcere decît să-i bată pe copii cu rigla, peste palme, pînă se înroșeau și dureau. Anumite lecții nu le uiți niciodată. Este... un loc rușinos, a reușit să spună într-un final.

Răspunsul lui a venit imediat.

- Nu este. Deloc.

- Ba este. Cum el clătina din cap, ea a insistat: am fost învățată că este. Categoric.

Rhys a privit-o ironic.

- De către aceeași persoană care te-a învățat că pe nou-născuți îi găsești sub o tufă?

Obligată să recunoască, Helen a tăcut, demnă. Pe cît de demnă putea fi, date fiind împrejurările.

- Multora le este rușine de propriile dorințe, a spus el. Nu fac parte dintre ei. Și nu vreau ca tu să faci parte. Și-a odihnit mîna între sînii ei, după care a lăsat-o să-i alunece de-a lungul trupului. Ești făcută pentru plăcere, *cariad.* Nici o parte din tine nu e de rușine. A părut să nu bage de seamă că ea se tensionase, pentru că mîna lui era din nou între coapsele ei. În nici un caz locul acesta dulce... ești ca una dintre orhideele tale.

- *Poftim*? a întrebat cu glas slab, întrebîndu-se dacă nu cumva își rîdea de ea. Nu.

- Parc-ar fi niște petale. I-a desfăcut ușor carnea, ignorîndu-i disperarea din priviri. A găsit mai apoi o proeminență rozalie, pe care a cuprins-o între degetul mare și arătător și a frecat-o ușor. Iar acestea... sînt sepalele, nu?

Abia atunci Helen a înțeles ce vroia să spună, cît de potrivită era comparația lui. A roșit violent, gata să leșine de rușine. El zîmbea.

- Cum de n-ai observat asta pînă acum?

- Nu m-am uitat niciodată acolo, jos!

Absorbit cu totul de ce făcea, el se juca cu mugurul roz, necăjindu-l cu degetele.

- Spune-mi cum se numește mijlocul unui boboc de floare.

Ea abia a reușit să murmure:

- Anteră.

Se întîmpla ceva cu ea. Din pulpe îi țîșneau flăcări care urcau mai apoi în stomac, înfierbîntînd-o. Degetul lui s-a strecurat din nou înăuntrul ei, acolo unde ea devenise umedă și mai adîncă. Trupul întreg parcă se strîngea în jurul invaziei lui, într-un fel pe care nu-l mai putea controla. El îi presăra sărutări de mătase pe buzele întredeschise, ca și cum încerca să soarbă dintr-o ceașcă fragilă. Vîrful degetului i-a găsit din nou mugurul sensibil. O tensiune electrică îi invada trupul, în valuri... aproape transformîndu-se în durere. Cu un geamăt înfundat, s-a întors pe burtă, deși inima îi bătea cu putere, aproape sufocînd-o.

L-a simți imediat pe Rhys mîngîind-o, lipit de spatele ei. I-a șoptit la ureche:

- *Cariad*, nu fugi de mine. N-o să te doară, îți promit. Întoarce-te.

Helen nu a schițat nici o mișcare, uimită de valul de plăcere care începea să pună stăpînire pe ea. Inima aproape că i se oprea în loc. Rhys i-a dat la o parte părul încîlcit de pe ceafă și a sărutat-o.

- Astfel de soție îmi vei fi? E cam curînd să începi să mă nesocotești.

Ea a reușit să-i răspundă:

- Nu sîntem căsătoriți încă.

- Nu. Și nici nu vom fi, pînă ce nu voi reuși să te compromit în adevăratul sens al cuvîntului. Mîna i-a alunecat pe fesele ei dezgolite. Întoarce-te, Helen.

Ea l-a ascultat. A privit-o cu ochi arzători, precum stelele care se reflectă în ocean în miez de noapte. Era brutal de

frumos, ca un zeu din mitologie care atrăgea spre el, cu ușurință, nefericite fecioare. Și era al ei.

- Vreau să știu ce simți tu, s-a auzit spunîndu-i, cu uimire.

Rhys și-a ținut răsuflarea cînd mîinile ei tremurînde au început să-i exploreze trupul. I-a cuprins erecția în palmă. Pielea era neașteptat de satinată. L-a strîns ușor, descoperind carnea fierbinte ca focul, pulsînd misterios. A îndrăznit și mai mult și a coborît ușor, susținînd în palmă cele două greutăți reci, iar el i-a răspuns cu un sunet nearticulat. Respira greu. Părea la fel de copleșit ca și ea.

În clipa următoare, Helen s-a trezit dominată de trupul gol de bărbat. I-a acoperit pieptul și umerii cu sărutări lacome, i-a susținut în palme sînii în timp ce gura i se închidea în jurul sfîrcurilor. Cu un geamăt de nemulțumire, a tras de cămașa ei pînă ce aceasta i-a ajuns în dreptul taliei. S-a așezat deasupra ei, iar pielea fierbinte de bărbat a trimis în trupul ei flăcări. O săruta mereu, pe gură, pe sîni, apoi și mai jos. Cămașa ei îl încurca iar, așa că a prins-o cu ambele mîini și a sfîșiat-o în două, de parcă ar fi fost făcută din hîrtie, apoi a aruncat-o cît-colo. Cămașa a plutit prin aer asemenea unei fantome. În clipa următoare, l-a simțind cum o lingea deasupra buricului, făcînd-o să geamă ușurel. Săruturile lui erau tot mai indecente, ajunseseră acum și mai jos. Și-a trecut mîinile pe sub picioarele ei, ridicîndu-le, pînă ce genunchii ei s-au sprijinit de umerii lui. Cu vîrful limbii, separa cele două petale, trasînd un contur erotic în jurul mugurului sensibil, făcînd-o să tresară de plăcere. A continuat, tot mai insistent, pînă ce ea a simțit o presiune fierbinte venind dinăuntru. Era ceva puternic și înfricoșător. Cu cît încerca să se controleze, cu atît devenea mai puternic, pînă ce într-un final trupul a început să i se cutremure de spasme violente de plăcere. Fiecare mușchi i se încorda și apoi se

destindea, tremura din cap pînă în picioare. Cînd în sfîrșit senzațiile s-au domolit, ea a rămas inertă, epuizată. Își simțea sexul devenit într-atît de sensibil că orice atingere i se părea dureroasă. Cu un protest incoerent, a dat să-l facă să ridice capul, dar el era de nemișcat, ca o stîncă. Limba lui aluneca și mai jos, ajungînd acum la intrarea în trupul ei. Helen a deschis ochii și a privit trupul de bărbat, conturat de flăcările din șemineu.

- Te rog, a șoptit, deși nu știa nici ea ce-i cerea.

Cu mîinile amîndouă, el i-a desfăcut sexul, iar degetul mare i a mîngîiat mugurul. Spre mirarea și rușinea ei, trupul i se strîngea intim la fiecare pătrundere a limbii lui, de parcă ar fi vrut să o țină acolo, prizonieră.

Un alt val de eliberare a luat-o prin surprindere. Și-a înfipt călcîiele în saltea, iar șoldurile i se ridicau și coborau necontrolat, în timp ce valuri fierbinți îi străbăteau trupul. Nu a făcut nici un gest de împotrivire cînd Rhys s-a așezat deasupra ei. Ceva tare și neted s-a strecurat în umezeala dintre coapsele ei. A început să se împingă în ea, tot mai adînc. O ardea, așa că s-a retras instinctiv, dar presiunea nu a părăsit-o, era constantă și insistentă. Vroia mai mult din el, imposibil de mult, pînă cînd a simțit că-l absorbise complet, fără putință de scăpare. O durea. El i-a cuprins capul între palme și a privit-o:

- Îmi pare rău că-ți provoc durere, porumbițo. Încearcă să te deschizi, să mă primești.

Ea a rămas nemișcată și a încercat să se relaxeze. Rhys nu i-a dat drumul din îmbrățișare, și-a lipit buzele de umărul ei și, după cîteva clipe, Helen a simțit cum disconfortul se atenua.

- Așa, i-a șoptit el. Așa.

Rușinată, și-a dat seama că el simțise cum mușchii ei intimi se destinseseră. A ridicat mîinile și le-a așezat pe spatele lui

puternic. Spre uimirea ei, muchii au părut să devină de oțel. Intrigată de reacția lui la o atingere, l-a zgîriat ușor cu unghiile. El a gemut, pierzîndu-și controlul. S-a cutremurat violent, iar Helen a înțeles că-și găsise și el eliberarea. Un sentiment curios, protector, a pus stăpînire pe ea și l-a strîns și mai tare în brațe. După un lung moment, el s-a retras cu un geamăt surd și s-a lăsat pe o parte, să nu o strivească.

Cînd invazia s-a retras, între picioarele ei a părut să rămînă un gol fierbinte. Carnea o durea, o ustura, dar se simțea sătulă, copleșită de o lene dulce. Cu ultimele rămășițe de putere, s-a întors pe o parte și s-a cuibărit lîngă umărul lui. Gîndurile îi erau tot mai confuze. Știa prea bine că era ziua în amiaza mare, dar ei i se părea că era noapte adîncă. Curînd va trebui să se ridice din pat, să se îmbrace și să iasă pe stradă, în lumina puternică și rece. Pe cînd ea își dorea doar să rămînă acolo, în acel întuneric în care se simțea în siguranță. Și să doarmă. Să doarmă.

Rhys a aranjat așternutul și i-a tras ceva de sub talie. Era o rămășiță din cămașa ei. Helen știa că ar fi trebuit să-și facă griji. Cum să se întoarcă acasă fără cămașă? Era însă epuizată, așa că lucrul acesta nu părea să mai conteze prea mult, așa cum ar fi trebuit.

- Să știi că am încercat să am grijă de bunurile tale, i-a spus el ironic.

- Dar ai fost distras, i-a șoptit ea cu greu.

Rhys a scos un sunet amuzat.

- Dezlănțuit, mai degrabă. S-a folosit de bucata de material ca să o șteargă între picioare, după care a aruncat-o cît-colo și a mîngîiat-o pe cap.

- Dormi, *cariad*. Te trezesc eu în cîteva minute.

În cîteva minute.... Trupul i-a alunecat, ușurat, în

întunericul primitor. Și a adormit în brațele unui bărbat, pentru prima oară în viața ei.

Ceva mai bine de-o oră, Rhys nu a făcut altceva decît să o țină în brațe, pe deplin mulțumit, beat de satisfacție. Indiferent cît de mult ar fi privit-o, tot nu s-ar fi săturat. Fiecare detaliu pe care-l observa îi făcea plăcere: liniile suple ale trupului, curbele ademenitoare ale sînilor. Părul blond care se revărsa pe brațul lui, absorbind lumina flăcărilor. Și mai presus de toate astea, chipul ei, avînd inocența somnului, fără obișnuita-i mască netulburată. Imaginea gurii ei dulci i-a mers direct la inimă. Cum de era posibil să o aibă atît de aproape și totuși să vrea mai mult?

Somnul ei nu era deloc unul liniștit. Cînd și cînd, genele îi tremurau și întredeschidea buzele, respirînd scurt, iar degetele îi tresăreau involuntar. Cînd o vedea așa, el o trăgea și mai aproape și o mîngîia. Fără să încerce măcar, ea reușea să scotă ceva la iveală: o tandrețe pe care el nu i-o mai arătase nimănui pînă atunci. Știa să ofere plăcere unei femei, să o posede în orice fel posibil. Dar nu mai făcuse niciodată dragoste așa ca acum, de parcă degetele lui ar fi absorbit senzații dulci din pielea ei. Pe sub cearșaf, pulpa ei s-a lipit de el, iar bărbăția lui i-a răspuns imediat. O dorea din nou, chiar acum, chiar înainte să-și fi revenit după prima oară, chiar înainte ca ea să se spele de sîngele de virgină și de sămînța lui. Atunci cînd i se abandonase complet căpătase ca prin farmec un avantaj asupra lui, ceva ce nu putea defini, deocamdată. Trebuia să facă apel la toată stăpînirea de sine să nu o posede din nou, chiar atunci.

Un buștean din șemineu a trosnit, iar explozia de flăcări a luminat o clipă încăperea, mîngîind pielea delicată a lui Helen. I-a atins ușor curba perfectă a umărului. Cît de ciudat i se părea să stea întins în pat, mulțumit, cînd de obicei nu suporta inactivitatea. Ar fi putut rămîne acolo ore întregi, deși era miezul zilei, doar ca s-o poată ține în brațe. Nu-și mai amintea să fi stat în pat la acea oră din zi, cu excepția celor trei săptămîni petrecute la Eversby Priory, în convalescență, după accidentul de tren.

Înainte de acea întîmplare nu fusese bolnav nici o zi din viața lui. Mai mult decît orice pe lume, ura să se știe la bunul plac al cuiva. Dar undeva în vîltoarea de dureri și febră, reușise să conștientizeze prezența unei tinere cu voce blîndă. Ea îi șterse fața și gîtul cu ștergare reci, îi dăduse să bea cîte o înghițitură de ceai îndulcit. Totul avea darul de a-l liniști: delicatețea ei, aroma de vanilie a respirației, felul blînd în care îi vorbea. Cele mai frumoase momente ale vieții lui fuseseră cele în care ea îl mîngîiase pe fruntea înfierbîntată și-i povestise despre orhidee și despre mitologie. Era cea mai de preț amintire a lui, cea care nu avea să-l părăsească pînă în ultima zi a vieții lui. Momentul în care se simțise cu adevărat fericit, cel în care nu mai invidiase pe nimeni, pentru nimic. Iar ea nu-i ceruse nimic în schimbul blîndeții sale. De atunci, nu făcuse decît să tînjească după asta... să tînjească *după ea*.

O șuviță delicată de păr blond i se așezase pe nas, fluturînd ori de cîte ori ea respira. Rhys i-a dat-o deoparte cu blîndețe, după care i-a conturat ușor sprînceana, cu vîrful degetelor. Tot nu înțelegea de ce venise Helen la el. Cîndva, crezuse că la mijloc ar fi fost averea lui, dar se convinsese acum că nu era cazul. Și, în mod evident, nu era atrasă nici de erudiția lui și nici de arborele lui genealogic distins. Pentru că nu avea așa ceva.

Îi spusese că-și dorea o aventură. Numai că aventurile devin obositoare, într-un final, după care vine vremea să te întorci la ce este sigur și familiar. Ce se va întîmpla oare cînd ea va dori să revină la viața de dinainte și-și va da seama că nu mai era posibil?

Tulburat, s-a depărtat de ea și a acoperit-o bine cu cearșaful. A coborît din pat și s-a îmbrăcat, în aerul răcoros din încăpere. A reînceput să gîndească așa cum făcea în mod obișnuit, să facă planuri și liste. La naiba, unde-i fusese capul ceva mai devreme? O nuntă grandioasă, ca să facă paradă de soția lui de sînge albastru? Cum de-și închipuise că asta conta pentru ea? Un idiot, și-a spus dezgustat. Se simțea de parcă abia acum se limpezise, după ce rătăcise cîteva zile prin ceață.

Acum, că Helen era a lui, nu o putea lăsa să se întoarcă acasă. Nici măcar pentru o scurtă perioadă de timp. Trebuia să o țină aproape de el și departe de Devon. Deși era convins că Helen dorea cu adevărat să se mărite cu el, era prea maleabilă. Și mult prea credulă. Era foarte posibil ca familia ei să încerce să o trimită departe.

A ieșit cu pași hotărîți din dormitor și s-a îndreptat spre biroul său. A făcut o listă, a sigilat-o și a trecut destinatarul: secretara lui personală.

- M-ați chemat, domnule Winterborne? George, noul lui valet, era un tînăr isteț, foarte bine instruit, care lucrase pentru o familie de aristocrați londonezi. Din nefericire pentru ei - și din fericire pentru Rhys – fuseseră obligați să-și reducă personalul. Mulți nobili aveau dificultăți financiare în vremea aceea, așa că Rhys își putea permite luxul să-i angajeze pe cei pe care aceștia nu și-i mai permiteau.

I-a făcut semn valetului să se apropie.

- Du-i această listă doamnei Fernsby, George. Așteaptă pînă ce va strînge toate obiectele trecute acolo și adu-mi-le de îndată.

- Am înțeles, domnule. Valetul a dispărut cît ai clipi.

Rhys a zîmbit mulțumit. Nu mai era nici un secret pentru nimeni, nici acasă, nici la magazin, că ținea morțiș ca ordinele lui să fie îndeplinite repede și bine.

Cînd au ajuns lucrurile solicitate de el, frumos ambalate în cutii de culoare crem, Rhys îi pregătise deja baia lui Helen și adunase de pe jos hainele aruncate și pieptenii. S-a așezat pe marginea patului și a mîngîiat-o pe obraz. Văzînd-o cum se trezea, încetișor, Rhys a fost luat prin surprindere de un acces de tandrețe aproape dureros în intensitatea lui. Helen a deschis ochii, fără să-și dea seama unde se afla, la început. Și de ce era și el acolo. Și-a amintit și i-a zîmbit, nesigură. A tras-o lîngă el, iar buzele lui le-au găsit pe ale ei. În timp ce o mîngîia pe spate, a întrebat-o în șoaptă:

- Vrei să faci baie?

- Pot?

- E pregătită. I-a întins halatul pe care îl așezase mai devreme la picioarele patului, un chimono care se lega în față cu un cordon. Helen s-a strecurat jos din pat și l-a îmbrăcat, ajutată de el, încercînd din răsputeri să-și ascundă trupul în tot acest timp. Fermecat de pudoarea ei, Rhys i-a legat strîns cordonul în talie și a început să-i suflece mînecile. Halatul îi era mult prea mare, poalele îi atîrnau pe jos.

- Nu trebuie să te ferești, i-a spus el. Mi-aș da și sufletul, doar să te mai zăresc o dată fără haine.

- Nu glumi cu asta.

- Că aș vrea să te văd goală? Dar nu glumesc deloc.

- Nu trebuie să vorbești așa despre sufletul tău, i-a răspuns ea. Este mult prea important.

Rhys a zîmbit și i-a mai furat un sărut.

A luat-o de mînă și a dus-o în baia cu dale din onix și pereții acoperiți cu lambriuri din mahon. Cada franțuzească avea o formă specială pentru cel care se îmbăia, să poată sta cît mai confortabil. Lîngă ea se afla un dulăpior cu uși din sticlă în care erau așezate teancuri de prosoape albe.

Rhys a făcut un semn spre standul din lemn de mahon aflat de cealaltă parte a căzii.

- Am cerut să mi se aducă cîteva lucruri din magazin.

Helen a pornit să le cerceteze: un mănunchi de ace de păr, un altul de piepteni negri, o perie de păr cu mîner din email, cîteva săpunuri învelite în hîrtie pictată manual și o selecție de uleiuri parfumate.

- Știu că de obicei ești ajutată de o cameristă, a spus Rhys, privind-o cum își ridica părul.

- Mă descurc. A roșit ușor cînd a privit spre marginea destul de înaltă a căzii. S-ar putea să am nevoie de ajutor, însă, atunci cînd intru și cînd ies din cadă.

- Sînt la dispoziția ta, i-a răspuns Rhys. Roșind și mai tare, ea s-a întors cu spatele și a lăsat halatul să-i alunece de pe umeri. Rhys a dat să-l prindă, dar era cît pe ce să-l scape din mînă, tulburat de frumusețea spatelui ei și de forma perfectă a posteriorului. Aproape că tremura de dorința de a o atinge. A trecut halatul în mîna stîngă și i-a întins mîna liberă. Helen a intrat în cadă, cu mișcări grațioase și atente, ca o pisică simțindu-se pe un teren nesigur. S-a cufundat în apă, clipind des atunci cînd fierbințeala apei a ajuns în locul intim care o ustura din cauza celor petrecute între ei, ceva mai devreme.

- Te doare, a spus el îngrijorat, amintindu-și cît de delicată fusese, și cît de strîmtă.

- Doar puțin. A ridicat ochii spre el. Îmi dai săpunul, te rog?

A desfăcut din ambalaj un săpun cu miere și i l-a întins, împreună cu un burete. Ea l-a săpunit și a început să se spele pe gît și pe umeri.

- Mă simt mai ușurată acum, că lucrurile au luat-o într-o anumită direcție, a spus ea.

Rhys s-a așezat pe scăunelul aflat lîngă dulapul din mahon.

- Pentru că tot ai adus vorba, trebuie să discutăm ceva. Cît ai dormit tu, eu m-am gîndit bine la situația noastră. Și mi-am dat seama că trebuie să reconsiderăm înțelegerea făcută. Vezi tu...

S-a oprit brusc, pentru că ea devenise albă ca varul. Dîndu-și seama că-l înțelesese greșit, a ajuns din doi pași lîngă ea și a îngenuncheat lîngă cadă:

- Nu, n-am vrut să spun asta... A luat-o în brațe, fără să țină cont că-și uda cămașa și vesta. Ești a mea, *cariad*. Iar eu sînt al tău. Niciodată n-aș... Dumnezeule, nu mă privi așa. A acoperit-o cu sărutări pe piele dulce, udă. Am vrut să-ți spun că nu mai pot aștepta. Trebuie să fugim împreună. Ar fi trebuit să-ți spun asta chiar de la început, dar nu mai gîndeam limpede. I-a acoperit buzele cu un sărut, apoi cu încă unul, pînă cînd a simțit-o că se relaxa.

Helen a dat capul pe spate și l-a privit cu mirare:

- Azi?

- Azi. Mă ocup eu de toate. Nu este cazul să-ți faci griji. Îi voi spune lui Fernsby să-ți pregătească o valiză cu tot ce-ți trebuie. Vom călători pînă la Glasgow cu o trenul, într-o cușetă privată. Are un pat mare și...

- Rhys. Și-a lipit degetele pe buzele lui și a tras adînc aer în

piept, să se liniștească. Nu este cazul să ne facem alte planuri. Nu s-a schimbat nimic.

- Totul s-a schimbat, a ripostat el, ușor agresiv. A înghițit în sec, încercînd să-și îmblînzească tonul. Plecăm chiar în după-amiaza aceasta. E mai practic așa.

Helen a clătinat din cap.

- Nu-mi pot lăsa surorile singure în Londra.

- Casa este plină de servitori. Iar Trenear se va întoarce curînd.

- Da, se întoarce mîine. Dar chiar și așa, nu le pot scăpa pe gemene de sub supraveghere. Le știi prea bine!

Pandora și Cassandra erau niște drăcușori de copii, făceau mereu pozne și se lăsau pradă imaginației. După anii în care fuseseră crescute la moșia liniștită din Hampshire, Londra li se părea un imens loc de joacă. Niciuna dintre ele nu era conștientă de pericolele dintr-un mare oraș.

- Le luăm cu noi, i-a spus Rhys, nu foarte convins.

Ea a ridicat o sprînceană.

- Vrei ca Devon și Kathleen să descopere la întoarcerea din Hampshire că le-ai răpit pe toate cele trei surori Ravenel?

- Le trimit acasă pe gemene cu prima ocazie, crede-mă.

- Nu înțeleg de ce-ar mai trebui să fugim împreună. Acum nimeni nu ne mai poate împiedica să ne căsătorim.

Nu mai putea fi atent la ea, de vreme ce cîteva bule de săpun îi alunecau leneș pe sîni, oprindu-se pe sfîrcurile rozalii. Nu s-a mai abținut și i-a prins unul dintre sîni în căușul palmei, îndepărtînd bulele de săpun de pe sfîrc, cu degetul mare.

- Dacă ai rămas însărcinată? i-a spus el.

Helen i-a alunecat de sub mînă, unduindu-se ca o sirenă.

- Este posibil? l-a întrebat strîngînd buretele între degete.

- Vom ști sigur luna viitoare, dacă nu vei mai sîngera.

Ea a săpunit din nou buretele și a continuat să se spele.

- Dacă se întîmplă asta, atunci va trebui să fugim. Dar pînă atunci...

- O vom face chiar acum, i-a răspuns Rhys nerăbdător. Ca să evităm orice urmă de scandal, în cazul în care vom avea un copil.

Vesta și cămașa se răciseră pe el. S-a ridicat și a început să desfacă nasturii.

- Nu vreau să le dăm subiect de discuție bîrfitoarelor din oraș. Nu și atunci cînd este vorba de copilul meu.

- Dacă am fugi, am provoca un scandal la fel de mare. Și le-am da motive rudelor mele să gîndească rău despre tine.

Rhys a privit-o pe sub gene.

- N-aș vrea să ni se împotrivească, în nici un fel, a continuat Helen.

El și-a lăsat vesta să cadă pe podea.

- Nu mă interesează deloc părerea lor.

- Dar a mea contează... nu-i așa?

- Da, a murmurat el în tip ce-și desfăcea butonii.

- Vreau să facem nuntă. Vreau ca toată lumea, inclusiv eu, să aibă timp să se obișnuiască cu situația.

- Eu m-am obișnuit deja.

Ea și-a stăpînit cu greu rîsul.

- Nu toată lumea poate ține pasul cu tine. Nici măcar cei din familia Ravenel. Nu poți încerca să fii ceva mai răbdător?

- Aș putea, dacă ar fi nevoie. Dar nu este.

- Ba eu cred că este. Și mai cred că-ți dorești o nuntă cu fast, deși nu recunoști asta acum.

- Aș fi preferat să nu o spun niciodată, i-a răspuns Rhys exasperat. Nu-mi pasă dacă ne căsătorim la biserică, la Starea Civilă sau în sălbăticie, la un șaman. Vreau să fii a mea, cît mai curînd.

Helen făcuse ochii mari, curioasă. Părea pe punctul să-l întrebe mai multe despre șamani, dar a preferat să nu schimbe subiectul:

- Eu aș prefera să mă mărit la biserică.

Rhys a tăcut. Și-a desfăcut gulerul cămășii, apoi ceilalți nasturi. El crease toată acea situație, și-a spus în minte. Nu-i venea să creadă acum că mîndria și propria ambiție îl împiedicaseră să se căsătorească cu Helen cît mai curînd posibil. Iar acum trebuia să o aștepte, în loc să o aibă în patul lui, seară de seară.

Helen îl privea cu gravitate. După un lung moment, a spus:

- Pentru mine este important să-ți ții promisiunile pe care mi le-ai făcut.

Învins, spumegînd, și-a dat jos cămașa udă. Se părea că Helen nu era deloc într-atît de maleabilă precum crezuse.

- Ne căsătorim de azi în șase săptămîni. Nici o zi în plus.

- Dar nu este suficient timp! a protestat ea. Chiar dacă resursele mele ar fi nelimitate, mi-ar lua mai mult să planific totul, să comand, să mi se livreze...

- Eu dispun de resurse nelimitate. Orice îți dorești îți va fi livrat cît ai clipi.

- Nu este vorba numai de asta. Fratele meu Theo s-a prăpădit de mai puțin de un an. Familia mea este in doliu pînă la începutul lui iunie. Din respect pentru el, aș vrea să așteptăm pînă atunci.

Rhys o privea pierdut. Creierul lui se fixase pe acel cuvînt. *Iunie*. Cum adică? Să aștepte pînă în iunie?

- Mai sînt cinci luni pînă atunci, a reușit să spună.

Helen l-a privit, convinsă că ceea ce-i spusese era perfect rațional.

- Nu! a exclamat el, oripilat.

- De ce nu?

Trecuseră ani buni și multe milioane de lire sterline de cînd nu mai îndrăznise cineva să-i ceară lui Rhys să se justifice. Să explice de ce-și dorea ceva anume. Simplul fapt că-și dorea era de ajuns. Întotdeauna.

- Așa am plănuit la început, i-a amintit Helen. Atunci cînd ne-am logodit.

Rhys nu mai știa cum de fusese de acord cu asta. Cum de i se păruse în regulă. Probabil fusese într-atît de încîntat de ideea căsătoriei că nu dăduse deloc atenție datei. Iar acum chiar și cinci zile i se păreau prea mult. Cinci săptămîni echivalau cu un adevărat chin. Și nici nu merita măcar să se gîndească la cinci luni.

- Fratele tău nu ai are cum să afle că tu te măriți înainte ca doliul să ia sfîrșit. Și nici nu cred că-i mai pasă. Ar fi însă fericit să știe că ți-ai găsit un soț, probabil.

- Theo a fost singurul meu frate. Aș vrea să-i onorez memoria respectînd anul de doliu, dacă este posibil.

- Nu este. Nu în ceea ce mă privește.

Ea l-a privit întrebător.

Rhys s-a aplecat spre ea, prinzîndu-se de marginea căzii, de o parte și de alta.

- Helen, adesea, un bărbat trebuie să.... dacă nevoile nu îi sînt satisfăcute... Aburii i se ridicau spre obraji. Nu pot rezista atîta timp fără tine. Un bărbat are anumite nevoi... S-a oprit, stînjenit, după care a continuat: la naiba! Dacă nu-și găsește alinarea cu o femeie, bărbatul trebuie să-și rezolve singur problema. Mă înțelegi?

Ea a clătinat din cap, oripilată.

- Helen, a spus el din ce în ce mai nerăbdător, nu mai sînt cast de la doisprezece ani. Iar dacă aș încerca acum să fiu,

probabil că aș sfîrși prin a comite o crimă pînă la sfîrșitul acestei săptămîni.

Helen era tot mai nedumerită.

- Dar cînd ne-am logodit, atunci, la început... cum aveai de gînd să faci? Probabil te gîndeai să te vezi cu o altă femeie, pînă la căsătorie?

- Nu m-am gîndit la asta. Poate că atunci nu i s-ar fi părut deloc o idee rea, dar acum... nu ar fi putut cu nici un chip să o înlocuiască pe Helen cu o alta. La naiba ce se petrecea cu el? Doar pe tine te vreau. Sîntem legați acum, pe vecie.

Rușinată, Helen și-a coborît ochii pe bustul lui dezgolit. Cînd i-a întîlnit din nou privirea, obrajii îi ardeau. Rhys și-a dat seama, uimit, că apropierea de el o excitase.

- Și tu ai nevoi, i-a spus pe un ton răgușit. Îți vei aminti plăcerea pe care ți-am oferit-o și ți-o vei dori din nou.

Helen și-a ferit privirea și i-a răspuns:

- Îmi pare rău. Dar n-aș vrea să mă mărit cît timp sînt în doliu.

Deși tonul îi era blînd, Rhys a sesizat o undă de hotărîre. După o viață de negocieri și tocmeli, ajunsese să-și dea seama cînd partenerul de discuție a ajuns în punctul de la care nu va mai ceda.

- Am de gînd să mă însor cu tine de azi în șase săptămîni, i-a spus încercînd din răsputeri să-și ascundă disperarea din voce. Oricît m-ar costa. Spune-mi ce vrei. Spune-mi și va fi al tău.

- Mă tem că nu ai cu ce mă mitui. M-ai promis deja un pian, i-a spus Helen.

Capitolul 6

Trăsura elegantă, fără blazon, a tras la una din ușile laterale ale reședinței Ravenel. Era o după-amiază posomorîtă de ianuarie, ploua mărunt și din cînd în cînd vîntul șfichiuia tăios. Pe drumul dintre Cork Street și South Adley, Helen îi văzuse pe trecători înfășurîndu-se în pelerinele din lînă și căutînd adăpost sub arcadele magazinelor. Ploaia părea să se întețească, picăturile erau tot mai mari, prevestind tot ce era mai rău. O lumină caldă, gălbuie, a venit însă din interiorul casei Ravenel atunci cînd ușile largi s-au deschis spre biblioteca plină de rafturi din mahon cu mii de cărți și înțesată cu piese de mobilier. Helen era nerăbdătoare să se reîntoarcă în casa ei cea primitoare. Rhys i-a acoperit mîna cu mîna lui înmănușată și i-a strîns-o ușor.

- Îi voi face o vizită lui Trenear mîine seară, să-i anunț logodna noastră.

- S-ar putea să nu primească prea bine vestea.

- Sînt sigur de asta, i-a răspuns Rhys. Dar mă descurc eu ce el.

Helen era în continuare preocupată de reacția lui Devon.

- Poate că ar fi mai bine să mai aștepți o zi. Și el și Kathleen vor fi obosiți după lunga călătorie. Sînt sigură că, odihniți fiind, vor primi mai bine vestea. Iar eu aș putea...

S-a oprit, pentru că valetul tocmai deschidea ușa trăsurii. Rhys i-a aruncat o privire și a spus sec:

- Lasă-ne cîteva minute.

- Da, domnule. Ușa s-a închis imediat.

Rhys s-a întors spre Helen și a început să se joace cu voalul ei.

- Te ascult.

- I-aș putea explica eu lui Devon cum stau lucrurile, înainte de venirea ta. Aș încerca să-ți netezesc drumul.

El a clătinat din cap.

- S-ar putea să-și iasă din fire. Nu vreau să-l înfrunți singură. E mai bine să afle de la mine.

- Vărul meu nu mi-ar face vreun rău...

- Știu asta. Dar va dori să se răzbune cumva. Eu trebuie să-l înfrunt, nu tu.

I-a aranjat cu grijă gulerul.

- Vreau ca lucrurile să fie lămurite cel mai tîrziu mîine seară, pentru binele nostru, al amîndurora. Nu pot aștepta mai mult. Ești de acord să nu scoți un cuvînt despre asta? Și să mă lași pe mine să mă ocup? Tonul lui nu era dictatorial, ci mai degrabă preocupat. Protector. A făcut o pauză, de parcă se mneca cu următoarele două cuvinte: te rog.

Helen îl privea în ochii întunecați, de culoarea cafelei. Era un sentiment nou, să fie protejată. Și dorită. Dîndu-și seama într-un final că el aștepta un răspuns, a spus:

- Bine.

- Ești de acord, deci? Va trebui să intri cît de curînd în casă. Dă-mi un sărut, *cariad.* Unul care să-mi ajungă pentru toată noaptea, cît vom sta despărțiți.

Ea și-a lipit buzele de ale lui și a început să-l exploreze pe îndelete.

Dîndu-și seama că o lăsa să preia ea inițiativa, a devenit mai încrezătoare. Ar fi vrut să rămînă așa pentru totdeauna, așezată în poala lui, cu gura lipită de gura lui. L-a prins de

umeri, dorindu-și să-l simtă și mai aproape. Rhys respira tot mai greu. Cu un geamăt, s-a smuls din sărut, deși buzele ei continuau să-l caute.

- Trebuie să ne oprim, Helen. Și-a rezemat fruntea de a ei. Altfel te voi face a mea chiar aici, în trăsură.

Uimită, Helen a întrebat:

- Se poate face și în trăsură?

A închis ochii, de parcă ar fi ajuns la capătul puterilor.

- Da.

- Dar cum...?

- Nu-mi cere să-ți explic. S-ar putea să sfîrșesc prin a-ți demonstra. A așezat-o frumos lîngă el, după care a bătut în ușă.

Valetul și-a făcut imediat apariția și a ajutat-o pe Helen să coboare. Înainte să ajungă la ușă, ea le-a zărit pe gemenele care fremătau de nerăbdare.

- V-o duc înăuntru, doamnă?

Helen a aruncat o privire spre cutia crem de mărimea unui platou, legată cu o panglică asortată. Și-a dat seama că erau ciorapii din mătase, aduși de la magazin.

- O iau eu, i-a răspuns ea. Îți mulțumesc. A încercat să-și amintească cum îl strigase Rhys. George, nu-i așa?

El i-a zîmbit și i-a deschis ușa.

- Da, doamnă.

Imediat ce a intrat, Helen a fost luată pe sus de gemenele care au început să se rotească în pas de dans în jurul ei, încîntate.

A aruncat o ultimă privire pe geam. Trăsura se îndepărta.

- Te-ai întors! a strigat Pandora. În sfîrșit! De ce a durat atît? Ai lipsit aproape o zi întreagă!

- E aproape ora ceaiului! a spus și Cassandra.

Helen a zîmbit. Reacția lor aproape sălbatică nu o mai uimea demult.

Gemenele aveau nouăsprezece ani, în curînd aveau să împlinească douăzeci, dar oricine ar fi crezut că erau mult mai tinere. Fuseseră crescute într-o atmosferă aproape complet lipsită de autoritate, libere să facă orice doreau, avînd la dispoziție un domeniu imens de la țară. Părinții lor își petreceau mare parte din timp la Londra, frecventînd înalta societate, așa că fiicele lor rămăseseră în grija servitorilor și a guvernantelor. Nimeni nu reușise să se impună în fața lor. Și nici nu-și dorise asta. Pandora și Cassandra erau inteligente și foarte afectuoase, frumoase ca două zeițe păgîne, cu picioare lungi și radiind de sănătate. Pandora era mereu cu părul negru răvășit, plină de energie, de parcă tocmai alergase prin pădure. Cassandra, geamăna cu părul de aur, era mai domoală și mai romantică de fel, mai dornică să se călăuzească după reguli.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o Cassandra. Ce-a spus domnul Winterborne?

Helen a lăsat deoparte cutia crem. Și-a scos una dintre mănuși și a întins mîna spre ele.

Gemenele au făcut ochii mari de uimire și s-au dat mai aproape.

Piatra-lunii părea să fie luminată dinăuntru. Arunca raze de strălucire, verzi, albastre și argintii.

- Un inel nou, a spus Pandora.

- Și o nouă logodnă, a completat-o Helen.

- Cu același logodnic, însă, a adăugat Cassandra, ridicînd întrebător o sprînceană.

Helen a izbucnit în rîs.

- Da. Cu același logodnic.

Gemenele au sărit în sus de bucurie, fără să se mai controleze.

Dîndu-și seama că nu avea rost să încerce să le tempereze, Helen s-a dat un pas înapoi. Simțind o mișcare în spatele ei, s-a întors și a văzut-o pe menajeră așteptînd în prag.

Doamna Abbott o privea răbdătoare, cu capul ușor înclinat, de parcă îi punea o întrebare mută. Helen a roșit și a dat din cap. Menajera a lăsat să-i scape un oftat, care părea a fi în aceeași măsură un oftat de ușurare dar și de îngrijorare:

- Pot să vă iau lucrurile, lady Helen?

După ce i-a încredințat mănușile și pălăria, Helen a spus încet:

- Nici tu și nici ceilalți servitori nu trebuie să vă faceți griji. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru lipsa mea de acasă și pentru consecințele ei. Tot ce vă cer este să nu le pomeniți nimic despre asta lordului Trenear mîine, cînd va sosi.

- Toată lumea își va ține gura și-și va vedea de treabă.

- Mulțumesc. Dintr-un impuls, și-a lăsat mîna pe umărul femeii, bătîndu-l încetișor: nu am mai fost niciodată atît de fericită.

- Nu există persoană care să merite fericirea mai mult ca tine, i-a spus cu blîndețe menajera. Sper ca Winterborne să fie măcar pe jumătate la fel de merituos.

Menajera s-a îndepărtat iar Helen s-a reîntors la surorile ei. Acestea se așezaseră pe o sofa din piele și o priveau curioase.

- Povestește-ne tot, a îmboldit-o Cassandra. Cum te-a primit domnul Winterborne cînd te-ai dus la el? Era supărat? Furios?

- Scotea flăcări pe nări? a spus și Pandora, căreia îi plăcea să exagereze lucrurile.

Helen a izbucnit în rîs.

- Cam așa ceva, să fiu sinceră. Dar după ce l-am convins

că-mi doresc cu toată sinceritatea să-i fiu soție, a părut mult mai fericit.

- Te-a sărutat? a întrebat-o nerăbdătoare Cassandra. Pe buze?

Helen a ezitat înainte să răspundă, drept pentru care gemenele au scos sunete ascuțite, una de bucurie, cealaltă de dezgust,

- Helen, norocoaso! a exclamat Cassandra.

- Nu mi se pare deloc norocoasă, a spus Pandora, cu toată francheța. Gîndește-te cum e să-ți lipești gura de a cuiva – dacă îi miroase urît respirația? Dacă are firimituri în barbă?

- Domnul Winterborne nu are barbă, i-a răspuns Cassandra.

- Chiar și așa, săruturile mi se par revoltătoare.

Îngrijorată, Cassandra și-a întors privirea spre Helen.

- Așa a fost?

- Nu, i-a răspuns ea roșind. Chiar deloc.

- Cum a fost, atunci?

- Mi-a cuprins obrajii în palme, a spus Helen, amintindu-și atingerea dulce a degetelor lui Rhys, felul în care el îi șoptise *ești a mea, cariad...* Gura lui era dulce și fierbinte, iar răsuflarea îi mirosea a mentă. A fost un sentiment foarte plăcut. Sărutul este cel mai bun lucru pe care îl facem cu buzele, alături de zîmbete.

Cassandra și-a ridicat genunchii la piept și i-a cuprins cu brațele.

- Aș vrea să fiu sărutată și eu, într-o bună zi, a exclamat.

- Eu una nu, a spus Pandora. Există sute de lucruri mai bune de făcut. Să decorăm casa de Crăciun, să mîngîiem cîinii, să găsim pe cineva care să ne scarpine pe spate, în locurile la care nu putem ajunge...

- Nu te-ai sărutat niciodată, i-a spus Cassandra. S-ar putea să-ți placă. Așa, ca lui Helen.

- Lui Helen îi place și varza de Bruxelles. Nu putem avea încredere în părerile ei. Pandora s-a cocoțat la rîndul ei pe un fotoliu și i-a aruncat lui Helen o privire plină de subînțeles: nu e cazul să-ți faci griji. Nici Devon și nici Kathleen nu vor afla nimic. Știm să păstrăm un secret. Dar servitorii știu că ai lipsit mare parte din zi.

- Doamna Abbott mi-a promis că vor păstra tăcerea.

Pandora s-a strîmbat:

- De ce e toată lumea dispusă să păstreze secretele lui Helen, iar pe ale noastre nu? a întrebat-o e Cassandra.

- Pentru că Helen nu face niciodată prostii.

- Ei, azi lucrurile au stat diferit.

Pandora a privit-o curioasă.

- Ce vrei să spui?

Dîndu-și seama că era cazul să le distragă atenția, Helen a ridicat cutia crem și le-a întins-o.

- Deschideți-o. Si-a așezat pe scaunul cel mai apropiat și le-a privit amuzată pe gemenele care desfăcuseră deja panglica și ridicau capacul.

Trei rînduri de ciorapi de mătase erau aranjate înăuntru, asemenea bomboanelor... roz, galbeni, albi, crem.

- Sînt douăsprezece perechi, a spus Helen, savurînd expresia uimită a surorilor ei. Le putem împărți în mod egal între noi.

- Cît sînt de frumoși! Cassandra abia dacă atingea cu un deget marginea de dantelă. Putem să-i probăm chiar acum?

- Numai să aveți grijă să nu-i vadă nimeni.

- Chiar au meritat un sărut pe gură, dacă stau să mă gîndesc, a spus Pandora. A numărat perechile și a ridicat privirea spre Helen, întrebătoare: sînt doar unsprezece.

Nu a găsit pe loc un răspuns evaziv, așa că a trebuit să recunoască:

- Port deja una dintre perechi.

Pandora a studiat-o cu atenție, zîmbind:

- Acum înțeleg. *Chiar* ai făcut prostii.

Capitolul 7

A doua zi de dimineață, cînd s-a trezit, primul lucru pe care l-a văzut Rhys a fost o pată neagră pe cearșaf, lîngă el.

Era ciorapul negru, din bumbac, al lui Helen. Cel pe care nu-l rupsese. Și pe care îl lăsase special acolo, lîngă pernă, ca să fie sigur că nu fusese doar un vis.

L-a strîns în palmă, în timp ce mintea îi era asaltată de imagini cu Helen în patul lui, în baia lui. Înainte să o conducă acasă, o ajutase să se îmbrace, în fața șemineului. Alesese una dintre perechile cele noi de ciorapi, aduse de la magazin, îngenunchease în fața ei și i-i rulase pe picioarele lungi, unul cîte unul. Urmaseră celelalte straturi de îmbrăcăminte de doliu. Dar Rhys era satisfăcut la gîndul că purta ceva de la el.

S-a întins pe spate, jucîndu-se absent cu ciorapul de bumbac, atingînd cu degetul mare cusăturile dese. S-a încruntat cînd și-a amintit insistența lui Helen ca nunta să aibă loc peste cinci luni. Era tentat să o răpească, să o posede chiar în cabina trăsurii, în drum spre Scoția.

Probabil că nu era cel mai nimerit mod de a începe o căsnicie, totuși.

Și-a strecurat degetele înăuntrul ciorapului și l-a adus aproape de nas și de gură, vînînd orice urmă de aromă a trupului ei.

Avea de gînd ca în seara aceea să meargă la reședința familiei Ravenel și să-i ceară lui Devon consimțămîntul cu privire la căsătoria lor. Era sigur că Devon îl va refuza, iar atunci va fi nevoit să-i spună că o dezonorase pe Helen.

Drept pentru care Devon îl va ataca, asemenea unui lup furios. Rhys nu avea dubii în privința capacității lui de a se apăra. Și totuși, să te lupți cu un Ravenel înfuriat era un lucru de evitat, pe cît posibil.

Gîndurile i s-au îndreptat imediat spre averea dobîndită recent de acesta, avere care avea legătură, după spusele lui Helen, cu niște minereuri de pe o moșie de douăzeci de mii de acri. Terenul în chestiune îi fusese concesionat unui prieten comun, Tom Severin, un magnat al căilor ferate care intenționa să construiască o linie chiar pe acolo.

Trebuia să-i facă o vizită lui Severin, după ce-și rezolva problemele de dimineață. Și să afle mai multe.

Și-a lipit de buze ciorapul, respirînd prin materialul moale. Cu ochii întredeschiși, și-a amintit felul în care ea își desfăcea buzele sub sărutul lui, felul în care tot trupul ei păruse dornic să-l primească.

Răpirea rămînea totuși o posibilitate, și-a spus amețit de dorință.

Rhys și-a făcut apariția în biroul lui Severin și au plecat împreună spre un local unde se vindea pește prăjit, să ia masa. Era un loc în care veneau adesea. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să piardă mult timp la prînz, preferau genul acesta de localuri pe care le găseai la fiecare colț de stradă. Erau frecventate de domni din înalta societate și de oameni obișnuiți deopotrivă, pentru că aici puteai comanda o porție de friptură de vită sau o salată de homari și terminai masa în cel mult o jumătate de oră.

S-au așezat la o masă din colț și au comandat cîte o porție de pește prăjit și cîte o halbă de bere. Rhys încă se mai gîndea la modul în care să aducă vorba de pămînturile lui Devon Ravenel.

- Hematit, a spus Severin înainte ca Rhys să apuce să pronunțe o silabă măcar. A zîmbit surprinzînd privirea întrebătoare aruncată de Rhys. Bănuiesc că asta vroiai să mă întrebi. Toată lumea din Londra încearcă să afle asta.

„Prea deștept pentru binele lui" era o expresie pe care mulți dintre cei care o primeau nu o meritau. Aceasta era părerea lui Rhys. În cazul lui Tom Severin, însă, se potrivea de minune. Chiar dacă părea foarte relaxat, neatent într-o conversație, era în stare să-și amintească mai tîrziu fiecare detaliu, fiecare cuvînt. Era un bărbat inteligent, încrezător în capacitățile sale, adesea ironic la adresa lui.

Rhys, care fusese crescut de niște părinți rigizi, veșnic posomorîți, îi invidiase dintotdeauna pe cei asemenea lui Severin, care puteau fi adesea ireverențioși. Erau cam de aceeași vîrstă, o porniseră amîndoi de jos, aveau același apetit pentru succes. Un singur lucru îi deosebea: Severin avea o educație aleasă. Și totuși, Rhys nu îl invidiase niciodată pentru asta. În afaceri, instinctul era la fel de valoros ca și inteligența, uneori chiar mai valoros.

- Trenear a găsit minereuri de hematit pe pămînturile sale? a întrebat Rhys. Ce poate însemna asta? Este un minereu comun, nu-i așa?

Cea mai mare plăcere a lui Severin era să dea explicații.

- Ceea ce a găsit el este de o calitate neobișnuită. Bogat în fier, fără silicați. Nici măcar nu trebuie topit. Nu există un al doilea zăcămînt asemănător în toată Cumbria. Iar Trenear mai are un avantaj: plănuisem deja ca șina de cale ferată să treacă prin zonă. Nu mai trebuie decît să-l extragă, să-l încarce și să-l transporte la o uzină de laminat. Cererea de oțel este într-atît de mare încît are pe mînă o adevărată avere. Sau sub picioare, mai bine zis. Am făcut niște studii, am luat mostre. Ar putea cîștiga mai bine de jumătate de milion de lire sterline.

Rhys se bucura pentru Devon, care chiar avea nevoie de ceva noroc. În ultimile luni, acestui pierde-vară lipsit de orice griji, îi apăsau pe umeri o mulțime de responsabilități la care nu se așteptase și pe care, cu siguranță, nu și le dorise.

- Cred că-ți dai seama că am încercat să pun eu mîna pe zăcăminte, înainte ca Trenear să-și dea seama, a continuat Severin. Numai că este un ticălos încăpățînat. Într-un final, am reușit doar să concesionez o parte.

Rhys l-a privit atent.

- Știai de existența zăcămintelor și nu i-ai spus?

- Aveam mare nevoie de ele. Mi se părea că scurtam cumva calea.

- Dar Trenear avea și mai mare nevoie! A moștenit o moșie aflată în pragul falimentului. Ar fi trebuit să-i spui!

Severin a ridicat din umeri.

- Dacă nu era suficient de isteț să le descopere înaintea mea însemna că nu le merita.

- *Iesu Mawr.* Rhys a ridicat halba de bere și a golit-o pe jumătate din cîteva înghițituri. Fainã pereche mai facem! Tu ai încercat să-l escrochezi iar eu i-am cerut mîna femeii pe care o iubește. Se simțea stînjenit. Poate că Devon nu era tocmai un prieten de nădejde, dar merita un tratament ceva mai bun.

Severin părea fascinat, dar și amuzat de informație. Era un bărbat brunet, subțire, cu trăsături abrupte și cu o privire pătrunzătoare, care-i făcea pe ceilalți să se considere niște ținte. Ochii aveau o culoare neobișnuită, erau albaștri înspicați cu verde iar într-o anumită lumină păreau să fie de culori diferite.

- Ce femeie? a întrebat Severin. Ce-ai făcut?

- Numele ei nu este important, a murmurat Rhys. Și am cerut-o pentru că așa am vrut.

Kathleen, lady Trenear, îi spusese cîndva, fără răutate, că nu va fi niciodată în stare să o facă fericită pe Helen, că nu o merita. Atunci se simțise jignit și ripostase. Urît.

Și deci îi demonstrase că avea dreptate. Așa că nu avea de ce să-l condamne pe Devon dacă avea să-i dea cu tifla.

- S-a întîmplat cam pe cînd micuța verișoară a lui Trenear a rupt logodna cu tine, nu-i așa? l-a întrebat Severin.

- Sîntem în continuare logodiți, i-a răspuns Rhys.

- Adevărat? Severin părea și mai curios. Ce s-a întîmplat?

- Al naibii să fiu dacă-ți spun. Cine știe cînd te vei folosi de cuvintele mele împotriva mea.

Severin a rîs.

- Ca și cum tu nu ai fi făcut niciodată la fel, cînd a venit vorba de afaceri.

- Nu cu prietenii.

- Ah. Adică ți-ai sacrifica propriile interese în favoarea unui prieten. Asta vrei să spui?

Rhys a mai luat cîteva înghițituri de bere.

- N-am făcut-o pînă acum, a recunoscut el. Dar este posibil.

Severin a pufnit.

- Sînt sigur de asta, a rostit pe un ton care spunea exact contrariul. După care i-a făcut un semn ospătarului să le mai aducă bere.

Au discutat apoi despre afaceri, în special despre cele cu case pentru clasa mijlocie și muncitorimea săracă. Se părea că Severin era interesat să-și ajute o cunoștință care se îndatorase din greu, după un șir de investiții neinspirate. Cîteva din proprietăți fuseseră încredințate unei firme de licitații iar Severin se oferise să-l ajute să plătească ipotecile de la restul, ca să nu piardă chiar tot.

- Așa, din bunătatea inimii tale? l-a întrebat Rhys.

- Evident, a sosit imediat răspunsul. Și pentru faptul că el și alți trei proprietari de mari domenii din Hammersmith fac parte din comitetul de conducere al unei firme de căi ferate pe care vreau să o preiau eu. Dacă-l scot pe prietenul meu din necaz, sînt sigur că mă va ajuta să-i conving pe ceilalți trei să mă susțină. A schimbat imediat subiectul: s-ar putea să te intereseze una din proprietățile pe care le scoate la vînzare. Este un ansamblu de clădiri care se dărîmă chiar acum, cînd vorbim, și care va fi înlocuit cu locuințe înșiruite pentru mai bine de trei sute de familii din clasa mijlocie.

Rhys i-a zîmbit ironic:

- Și cum aș ieși eu în profit?

- Închiriindu-le la un preț exorbitant.

Rhys a clătinat din cap.

- Uiți că am crescut pe High Street? Am văzut mult prea multe familii de muncitori suferind atunci cînd chiria li se dubla peste noapte...

- Ai deci cu atît mai multe motive să cumperi această proprietate, i-a spus Severin, nelăsîndu-l să-și termine ideea. Ai putea să salvezi cele trei sute de familii de un ticălos lacom, așa ca mine.

Rhys s-a gîndit imediat că proiectul merita poate, dacă și construcțiile erau de calitate, cu canalizare și bine ventilate. Avea în serviciul lui aproape o mie de oameni. Deși erau bine plătiți, acestora le era destul de greu să-și găsească o casă bună în oraș. Putea obține avantaje dacă ar fi cumpărat clădirile pentru a le închiria oamenilor lui. S-a sprijinit de spătar și a întrebat, mimînd indiferența:

- Cine este constructorul?

- Holland și Hannen. Este o firmă cu bună reputație. Am putea merge pînă acolo după masă, dacă vrei să vezi cu ochii tăi.

Rhys a ridicat din umeri a nepăsare.

- Nu are ce să strice dacă arunc și eu o privire.

După ce s-au ridicat de la masă s-au îndreptat spre nord, spre King's Cross, trăgînd cu nesaț în piept aerul proaspăt. Treptat, casele cu fațade impozante din cărămidă și teracotă au fost înlocuite de case modeste, despărțite de alei înguste și șanțuri pline cu mizerii. Ferestrele erau acoperite cu ziare, rufele atîrnau la uscat, sprijinite în pari. Erau și case fără uși, în pragul ruinei.

- Hai s-o luăm pe strada mare, i-a sugerat Severin, strîmbînd din nas din cauza mirosurilor sulfuroase care pluteau prin aer.

- Nenorociții care locuiesc aici sînt nevoiți să respire aerul acesta tot timpul, a spus Rhys. Noi trebuie să-l suportăm doar zece minute.

Severin i-a aruncat o privire ironică.

- Doar nu-i simpatizezi pe reformiști, sper?

Rhys a ridicat din umeri.

- O scurtă plimbare pe străzi ca aceasta poate fi de ajuns.

Au mers mai departe, trecînd pe lîngă o brutărie, un magazin de băuturi și un cort cu o pancartă care spunea că acolo se găseau de vînzare cocoși de luptă.

Au răsuflat ușurați cînd, după colț, au dat de o stradă mai lată, cu canalizare, care dădea direct în șantier, acolo unde un șir de case tocmai erau dărîmate. Locul era un adevărat furnicar, echipa de constructori dezmembra sistematic clădirile cu trei etaje. O muncă periculoasă și dificilă. Ca să dărîmi o clădire înaltă ai nevoie de mai multă tehnică decît atunci cînd o construiești. Două macarale mobile imense, acționate cu aburi, făceau un zgomot infernal.

Rhys și Severin au mers pînă în spatele unui șir de remorci

pline cu lemn recuperat, care urma să fie transformat în lemn pentru foc. Peste tot mișunau bărbați purtînd tîrnăcoape și lopeți sau împingînd roabe, în timp ce zidarii sortau cărămizi, alegîndu-le și punîndu-le deoparte pe acelea care mai puteau fi folosite.

Rhys s-a încruntat cînd a văzut cum erau evacuați chiriașii din clădirea apropiată. Unii încercau să riposteze, alții se jeluiau în timp ce-și cărau afară puținele lucruri și le așezau grămadă pe jos. Era un mare păcat. Bieții de ei erau aruncați în stradă în plină iarnă.

Severin i-a surprins privirea și a spus:

- Au fost anunțați din vreme. Oricum, clădirea aceasta era deja condamnată la ruină. Numai că oamenii nu pleacă. Așa se întîmplă mereu.

- Unde să se ducă? a întrebat retoric Rhys.

- Dumnezeu știe. Dar nu e de ajutor nimănui dacă sînt lăsați să locuiască lîngă o hazna.

Privirea lui Rhys rămăsese ațintită pe un băiat de opt-nouă ani care stătea singur, cocoțat pe un morman de lucruri, printre care un scaun, o tigaie și niște cearceafuri murdare. Părea să le păzească, așteptînd sosirea cuiva. Mai mult ca sigur, tatăl sau mama lui căutau acum un alt loc în care să locuiască.

- Am aruncat o privire pe planuri, a spus Severin. Noile clădiri vor avea cinci etaje, apă curentă și cîte un closet pe fiecare etaj. La subsol vor fi bucătării comune, spălătorii și uscătorii, iar în fața clădirii vor fi montate balustrade, pentru ca puștii să se poată juca în siguranță. Te interesează să vezi și tu schițele?

- Da. Împreună cu contractele, ipotecile și lista de constructori și subcontractanți.

- Eram sigur de asta, i-a răspuns Severin.

- Cu o condiție: să-mi pui pe masă și parte din acțiunile companiei de căi ferate Hammersmith.

Expresia mulțumită a lui Severin s-a schimbat:

- Uite ce e, ticălos nesătul, nu am deloc de gînd să-ți ofer și acțiuni la calea ferată, pe lîngă clădirea aceasta. Nici măcar nu e clădirea mea! Nu fac decît să ți-o arăt!

Rhys a zîmbit superior:

- Dar vrei să găsești un cumpărător. Și nu sînt prea mulți, atîta vreme cît în jur poți găsi terenuri foarte ieftine.

- Dacă tu crezi...

Restul de cuvinte au fost înghițite de un zgomot asurzitor și de strigăte de panică. Au ridicat amîndoi privirea: o parte din clădire se prăbușea. Zidurile se dărîmau, bîrne lungi de lemn se rostogoleau în cascadă. Băiatul abandonat, cocoțat pe maldărul de lucruri, se afla chiar sub cascada mortală.

Fără să mai stea pe gînduri, Rhys s-a repezit spre copil, uitînd de piciorul său cel amorțit. S-a aruncat peste el, apărîndu-l cu trupul lui. A simțit imediat o lovitură puternică în umăr și în spate. Întreg trupul i s-a cutremurat. Deși durerea era imensă, creierul calcula care puteau fi urmările unei asemenea lovituri în acea zonă a spatelui – după care totul s-a întunecat.

Capitolul 8

- Winterborne, Winterborne! haide, deschide ochii! Așa, băiete. Uită-te la mine.

Rhys a clipit. Se trezea încet la realitate. Era întins pe jos și îi era foarte frig. În jurul lui se strînsese multă lume. Toți exclamau, puneau întrebări, strigau, dădeau sfaturi. Severin era aplecat deasupra lui.

Durerea. Era cufundat în durere. Nu era cea mai mare din cîte cunoscuse, dar era de luat în seamă. Îi era greu să se miște. Își dădea seama că era ceva în neregulă cu mîna lui stîngă, pe care nu o putea mișca.

- Băiatul... a rostit, aducîndu-și aminte de acoperișul care se prăbușea, de avalanșa de cărămizi și bucăți de lemn.

- Este nevătămat. A trebuit să-l alung, pentru că l-am prins încercînd să-ți fure portofelul. Severin i-a aruncat o privire ironică și a continuat: dacă tot ai de gînd să-ți riști viața, măcar fă-o pentru unul care merită, nu pentru o scursură a societății. I-a întins mîna, să-l ajute să se ridice.

- Nu-mi pot mișca mîna

- Care? Stînga? E ruptă, probabil. Nu ar trebui să-ți spun asta, dar totuși... Cînd o clădire cade, te îndepărtezi, nu te arunci sub ea.

O voce autoritară de femeie s-a ridicat deasupra celorlalte:

- Lăsați-mă să trec! Dați-vă deoparte, vă rog! Deoparte!

Femeia îmbrăcată în negru, cu o eșarfă verde la gît, își făcea loc printre gură-cască, ajutîndu-se de un baston cu

mînerul rotunjit. L-a examinat pe Rhys cu o privire de cunoscător pe cînd îngenunchea lîngă el, fără să țină seamă de noroiul dimprejur.

- Domnișoară, a dat să spună Severin, ușor enervat, sînt convins că vrei să ne fii de ajutor, dar...

- Sînt medic, a spus ea scurt.

- Infirmieră, poate? a întrebat-o Severin.

Ea l-a ignorat și s-a întors spre Rhys.

- Ce te doare cel mai tare?

- Umărul.

- Mișcă-ți degetele, te rog. L-a privit făcînd ce i se spusese. Ai cumva brațul amorțit? Simți furnicături?

- E amorțit. Strîngînd din dinți, Rhys a ridicat privirea spre ea. Era o femeie tînără, de douăzeci și ceva de ani. Frumușică, cu ochi mari, verzi și păr șaten. În ciuda trăsăturilor fine și a siluetei fragile, părea destul de robustă și de încăpățînată. I-a prins cu blîndețe brațul și a încercat să-l miște. Rhys a mîrîit. Un fulger de durere îi străbătuse umărul. I l-a lăsat cu grijă în jos, spre talie.

- Scuze, i-a murmurat, strecurîndu-și mîna pe sub haina lui, să-i pipăie umărul.

În secunda următoare, el vedea stele verzi.

- Au!

- Nu cred să fie fracturat. Și-a retras mîna de sub haina lui.

- Ajunge! a spus Severin, exasperat. Nu faci decît să-l rănești și mai tare. Are nevoie de un doctor, nu de...

- Sînt medic. Am și atestat. Iar prietenul tău are umărul dislocat. Și-a desfăcut eșarfa de la gît. Dă-mi cravata ta. Trebuie să-i prindem brațul înainte să-l mișcăm de aici.

- Unde să-l ducem? a întrebat-o Severin.

- Cabinetul meu este la două străzi de aici. Cravata, te rog.

- Dar....

- Dă-i-o, a răbufnit Rhys. Umărul îi luase foc.

Severin l-a ascultat, mormăind.

Cu gesturi pricepute, femeia a improvizat un laț din eșarfa verde, în care i-a sprijinit cotul. Iar din cravata lui Severin, cu ajutorul acestuia, i-a legat brațul inert de trup, imobilizîndu-l.

- Acum te vom ajuta să te ridici, i-a spus lui Rhys. Nu va trebui să mergi prea mult. Am tot ce-mi trebuie la cabinet. Te voi trata așa cum trebuie.

Severin a dat să riposteze:

- Domnișoară, trebuie să obiectez...

- Doctor Gibson, l-a corectat ea.

- Doctor Gibson, a repetat el, accentuînd voit cuvîntul „doctor", făcîndu-l să sune aproape ca o insultă. Îl ai în fața ta pe domnul Winterborne. Proprietarul magazinului universal cu același nume. Are nevoie să fie tratat de un medic adevărat, cu școală și experiență, ca să nu mai vorbesc că ar trebui să ai...

- Penis? i-a sugerat ea pe un ton acid. Mă tem că nu am așa ceva. Și nici nu ți se cere, atunci cînd susții examenul la medicină. Sînt cu adevărat doctor și, cu cît îl tratez mai repede pe domnul Winterborne, cu atît mai bine pentru el. Văzînd că Severin încă mai ezita, a adăugat: capacitatea limitată de rotire a brațului și proeminența coracoidului indică o dislocare în zona posterioară. Ceea ce înseamnă că articulația trebuie reașezată cît mai curînd, pentru a preveni complicațiile neurovasculare de la extremitățile superioare.

Dacă nu ar fi avut dureri atroce, Rhys s-ar fi distrat copios pe seama lui Severin, care era pur și simplu uluit.

- Te ajut eu să-l ridici, a murmurat.

Tot drumul, scurt dar chinuitor pentru Rhys, Severin a continuat să o chestioneze pe femeie, care îi răspundea cu o

răbdare de invidiat. Se numea Garrett Gibson, se născuse în estul Londrei. După ce lucrase într-un spital ca infirmieră începuse să urmeze studii de medicină. Cu trei ani în urmă obținuse titlul de doctor la Universitatea Sorbona din Paris, după care se întorsese la Londra. Așa cum se obișnuia, își deschisese cabinetul într-o casă particulară – se întîmpla ca aceasta să-i aparțină chiar tatălui ei, rămas văduv.

Au ajuns în fața unei clădiri cu trei etaje, înghesuită într-un șir de case confortabile în stil georgian, din cărămidă roșie. Toate aceste case erau împărțite la fel: aveau o cameră spre față și una spre spate, pe fiecare etaj, cu un hol și casa scării dispuse pe laterală.

O servitoare le-a deschis imediat ușa și i-a ajutat să intre. Dr. Gibson i-a condus imediat spre încăperea din spate, extrem de curată, în care se aflau o masă pentru examinări, o banchetă, un birou și mai multe dulapuri din mahon, aliniate pe unul dintre pereți. I-a făcut semn lui Rhys să se așeze pe masa de examinare, care era de fapt o saltea îmbrăcată în piele și așezată pe un dulap răsturnat. Salteaua era împărțită în mai multe secțiuni, pentru ca pacientul să poată ridica fie capul, fie picioarele.

Gibson și-a scos imediat pardesiul și pălăria și i le-a întins servitoarei. S-a apropiat de Rhys și i-a îndepărtat legătura improvizată.

- Înainte să te întinzi, domnule Winterborne, aș avea nevoie să-ți scoți haina.

El a încuviințat, deși pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

- Cum pot să te ajut? a întrebat Severin.

- Poți să începi cu mîneca brațului care a scăpat neatins. Încearcă totuși să nu-l miști prea mult. Eu mă voi ocupa de celălalt.

În ciuda gesturilor grijulii, Rhys a gemut și a strîns din ochi. Deși era în șezut, a simțit cum se clătina din cauza durerii.

Severin l-a sprijinit imediat, punîndu-i mîna pe umărul sănătos.

- Cred c-ar fi mai bine să-i tăiem cămașa și vesta, i-a sugerat.

- Sînt de acord, a spus dr. Gibson. Ține-l bine. Le tai eu, imediat.

Cît ai clipi, cu cîteva mișcări precise de lamă ascuțită, Rhys a rămas fără vestă și cămașă. Un lucru era cert: femeia știa să țină în mînă un bisturiu. A privit atent chipul concentrat, întrebîndu-se cît de greu îi fusese, mai mult ca sigur, să-și ocupe locul într-o profesie a bărbaților.

- La naiba! a exclamat Severin, cînd a văzut vînătaia imensă de pe spatele și de pe umărul lui Rhys. Sper ca neisprăvitul acela mic să fi meritat să fie salvat.

- Bineînțeles că a meritat, i-a răspuns dr. Gibson, în timp ce cotrobăia printr-un sertar. A salvat viața unui copil. Nu știe nimeni ce va deveni el, cîndva.

- Un infractor, în cazul lui, asta e sigur, a spus Severin.

- Posibil, i-a răspuns femeia, întorcîndu-se cu un pahar în care era un lichid de culoarea ambrei. Dar nu putem ști cu siguranță. I-a întins paharul lui Rhys. Poftim, domnule Winterborne.

- Ce este? a întrebat el, apucîndu-l cu mîna sănătoasă.

- Ceva care te va ajuta să te relaxezi.

Rhys abia a gustat.

- Whisky, a constatat surprins, dar și recunoscător deopotrivă. Numai că unul nu e de ajuns să mă relaxeze. Văzînd-o că-l privea întrebător, a adăugat: sînt din Țara Galilor.

Dr. Gibson a zîmbit, iar ochii i-au strălucit. S-a întors și i-a mai turnat un pahar.

- Și eu aș avea nevoie să mă relaxez, i-a spus Severin.

Ea părea amuzată.

- Mă tem că nu-ți pot da să bei, i-a răspuns. Pentru că am nevoie de ajutorul tău. I-a luat lui Rhys paharul din mînă și l-a pus deoparte, după care a strecurat un braț sigur și puternic pe după spatele lui. Te vom ajuta să te întinzi, domnule Winterborne. Încet... Ridică-i picioarele, domnule Severin.

Rhys s-a întins pe salteaua din piele, murmurînd înjurături în barbă. Durerea venea în valuri, agonizantă.

Dr. Gibson a acționat o pedală, apăsînd de mai multe ori, iar masa s-a ridicat. I-a dat ocol, ajungînd la locul rănit.

- Trebuie să te duci pe cealaltă parte, domnule Severin. Va trebui să-l cuprinzi cu brațele și să-l ții nemișcat. Da, exact așa.

Severin i-a zîmbit cu subînțeles lui Rhys, continuînd să asculte indicațiile doctorului.

- Mai zici ceva de acțiunile Hammersmith acum, cînd ești la cheremul meu?

- Le vreau în continuare, a reușit Rhys să-i răspundă.

- Nu cred să fie nevoie și de asta, dar e mai bine să fim precauți, i-a spus dr. Gibson, strecurîndu-i printre dinți un cordon de piele. Și-a dat seama că el ezita, așa că a adăugat: e nouă. Nu le refolosesc niciodată.

Rhys a strîns cu putere cureaua între dinți.

- Crezi că ai suficientă putere pentru asta? a întrebat-o Severin pe Gibson, părînd neîncrezător.

- Vrei să ne întrecem la skanderberg? s-a oferit ea cu un asemenea aplomb că Rhys a pufnit, amuzat.

- Nu, i-a răspuns imediat Severin. Mă tem că m-ai putea înfrînge.

Ea i-a zîmbit.

- Mă îndoiesc de asta, domnule. Dar măcar nu ți-aș ceda

victoria prea ușor. Cu mîna dreaptă, l-a cuprins pe Rhys de încheietură, iar cu cealaltă l-a prins de braț. Ține-l nemișcat, i-a spus lui Severin. A început să-i rotească articulația, ridicîndu-i brațul, pînă ce aceasta a revenit la locul ei.

Rhys a oftat. Durerea încetase. A întors capul, a scuipat cît-colo bucata de piele și și-a tras răsuflarea.

- Îți mulțumesc.

- Te-ai descurcat de minune, i-a spus și Severin. Ești foarte pricepută, dr. Gibson.

- Prefer cuvîntul „competentă", i-a răspuns ea. Dar îți mulțumesc. A apăsat din nou pe pedală și a coborît masa. Îmi pare rău pentru vestă și cămașă, i-a spus lui Rhys, scoțînd dintr-un sertar cîteva fețe albe. Rhys a dat din cap, semn că nu conta. Umărul te va mai durea cîteva zile. Și se va umfla. Trebuie însă să încerci să-l folosești normal, în ciuda disconfortului. Altfel, mușchii se vor atrofia. Astăzi, însă, ar fi mai bine să-ți ții brațul imobilizat. L-a ajutat să se ridice în șezut. S-ar putea să te deranjeze în nopțile următoare. Îți voi prescrie un tonic. Să iei cîte o lingură înainte de culcare, nu mai mult. I-a așezat cu grijă haina pe umeri.

- Eu ies în stradă, să opresc o trăsură, a spus Severin. Winterborne nu poate ieși așa dezbrăcat pe stradă. Or să roiască femeile în jurul lui.

Severin a ieșit din încăpere, iar Rhys și-a căutat portofelul, aflat într-un buzunar al hainei.

- Cît îți datorez? a întrebat-o.

- Un florin este de ajuns.

Era jumătatea sumei pe care i-ar fi cerut-o dr. Havelock, medicul lui Winterborne. Rhys a pescuit moneda din portofel și i-a întins-o.

- Ești un medic foarte competent, i-a spus serios.

Ea i-a zîmbit, fără să roșească sau să nege. Winterborne o plăcea pe această femeie neobișnuită, sigură pe ea. Deși sorții îi erau împotrivă, spera ca ea să reușească în meseria pe care și-o alesese.

- Te voi recomanda și altora, a continuat Rhys.

- Ești foarte amabil, domnule Winterborne. Dar mă tem că voi închide cabinetul la sfîrșitul lunii. Încerca să nu pară afectată, dar ochii i se umbriseră.

- Pot să întreb care este motivul?

- Pacienții sînt puțini. Majoritatea oamenilor sînt de părere că o femeie nu are nici forța fizică și nici mintea suficient de ageră ca să poată practica medicina. A zîmbit amar. Mi s-a spus chiar că femeile nu sînt în stare să-și țină gura și de aceea un medic femeie va încălca cu siguranță intimitatea pacienților.

- Știu totul despre prejudecăți, i-a răspuns Rhys. Singurul mod de a le înfrînge este să dovedești că sînt greșite.

- Da. Privirea îi era însă absentă. A început să-și facă de lucru cu instrumentele.

- Cît de bună ești? a întrebat-o Rhys.

Ea și-a îndreptat spatele și l-a privit peste umăr.

- Poftim?

- Descrie-te, i-a spus el.

Îngîndurată, Gibson s-a întors cu fața spre el:

- Pe cînd lucram ca asistentă la chirurgie, la spitalul St. Thomas, am luat lecții în particular pentru a obține diplomele necesare în anatomie, fiziologie și chimie. La Sorbona am studiat timp de doi ani anatomia. I-am fost asistentă pentru o scurtă perioadă lui Sir Joseph Lister, care m-a inițiat în tehnicile chirurgiei. Am fost și moașă... Pe scurt, sînt foarte bună. Și aș fi putut ajuta o mulțime de oameni dacă...

Vocea i s-a frînt. Rhys a scos din buzunar o carte de vizită și i-a întins-o.

- Luni dimineață, la nouă fix, la magazinul meu. Arăți cartea de vizită și întrebi de doamna Fernsby.

- Pot să întreb de ce? Făcuse ochii mari.

- Am un doctor care se ocupă de sănătatea a o mie de angajați ai mei. E în vîrstă, dar este un om bun. Va trebui să-și dea acordul să te angajez, dar nu mă aștept să obiecteze. Chiar are nevoie de ajutor - și în special de o moașă. Spune că îi e din ce în ce mai greu, cu reumatismul lui. Dacă ești dispusă...

- Da, sînt. Mulțumesc. Da. Voi fi acolo, luni dimineață. A zîmbit ușor. Nu a fost o zi prea fastă pentru tine, domnule Winterborne, dar se pare că mie norocul tocmai mi-a surîs.

Capitolul 9

- Vai, domnule Winterborne! a exclamat doamna Fernsby, oripilată, atunci cînd a intrat în birou și l-a văzut pe Rhys murdar, plin de lovituri și gol pe sub haină. Dumnezeule mare, ce s-a întîmplat? Ați fost jefuit? Atacat?

- Cam așa. Dar de o clădire.

- Cum adică...?

- Îți explic mai tîrziu, Fernsby. Deocamdată, am nevoie de o cămașă. A scos din buzunar rețeta și i-a întins-o: te rog să i-o dai farmacistului și să-i spui să-mi prepare acest tonic. Am avut umărul dislocat și doare al naibii. Și trimite-i vorbă avocatului meu că vreau să-l văd aici, în biroul meu, într-o jumătate de oră.

- Cămașă, medicament, avocat, a repetat femeia. Aveți de gînd să-i dați în judecată pe proprietarii clădirii?

Rhys s-a strîmbat de durere atunci cînd s-a așezat pe scaunul de la biroul său.

- Nu, a murmurat. Dar trebuie să-mi revizuiesc imediat testamentul.

- Sigur nu vreți să mergeți mai întîi pe-acasă, să vă spălați? l-a întrebat ea. Arătați cam... rău.

- Trebuie să rezolv asta de urgență. Spune-i lui Quincy să-mi aducă niște apă fierbinte și un prosop. O să mă curăț aici, cît de cît. Și adu-mi te rog un ceai. Nu, mai bine o cafea.

- Să trimit după doctorul Havelock, domnule?

- Am primit deja îngrijiri de la dr. Gibson. *A propos,* să știi că va veni aici luni dimineață, la un interviu. Am de gînd să o

angajez, să-l ajute pe Havelock.

Sprîncenele doamnei Fernsby se arcuiseră pe deasupra ochelarilor.

- Să „o"angajez? Este o „ea"?

- Nu știi că există și medici femei? a întrebat-o Rhys.

- Am auzit, dar n-am văzut niciuna.

- O vei vedea luni.

- Da, domnule, a murmurat doamna Fernsby și s-a grăbit să iasă din birou.

Cu un mare efort, Rhys a întins mîna spre borcanul cu caramele cu mentă, a luat una și a băgat-o în gură, după care și-a reașezat haina pe umeri.

În timp ce bomboana i se topea pe limbă, s-a gîndit din nou, îngrozit, la același lucru la care se gîndise pe drumul spre birou.

Ce s-ar fi întîmplat cu Helen dacă el murea?

Nu se temuse niciodată de nimic, își asuma riscuri calculate, făcea doar ce vroia. Cu destul de mult timp în urmă se împăcase chiar cu gîndul că afacerea lui va continua și fără el. Plănuise să-și lase compania în grija unui comitet de directori, acel grup de prieteni și sfătuitori de încredere pe care-i adunase cu grijă, în ani. Mama lui nu avea să ducă lipsă de nimic, dar nu va avea niciodată un cuvînt de spus în privința afacerilor lui. Nici nu-și dorea, de altfel. Anumiți angajați mai speciali, cum era doamna Fernsby, urmau să fie răsplătiți generos și stabilise deja sumele care să le revină rudelor mai îndepărtate.

Pe Helen nu o pomenise deloc în testamentul lui. Așa cum stăteau lucrurile acum, dacă accidentul de mai devreme ar fi fost fatal, ei nu i-ar fi revenit nimic – deși îi răpise virginitatea și era foarte posibil să fie însărcinată.

Își dăduse seama, îngrozit, că Helen era într-o poziție extrem de vulnerabilă. Din cauza lui.

Capul îl durea îngrozitor. Și-a întins brațul sănătos pe birou și și-a sprijinit fruntea de el, încercînd să-și pună gîndurile în ordine.

Trebuia să-i asigure viitorul lui Helen. Și încă repede.

Ca de obicei, angajații lui au fost rapizi și eficienți. Quincy, valetul în vîrstă care îl părăsise pe Devon Ravenel în favoarea lui cu cîteva luni în urmă, i-a adus o cămașă curată, un vas cu apă fierbinte și ustensilele de toaletă. Văzînd cum arăta stăpînul lui, a plescăit nemulțumit și a mormăit ceva, după care s-a apucat de treabă: l-a spălat, i-a periat părul și l-a ajutat să se îmbrace. În sfîrșit, Rhys arăta din nou prezentabil. Cel mai greu a fost să-și pună cămașa și vesta. Așa cum îi prezisese dr. Gibson, umărul rănit îl durea din ce în ce mai tare.

Doamna Fernsby i-a adus tonicul de la farmacie, pe aceeași tavă pe care erau cafea și coniac. Rhys era gata să-l primească pe avocat.

- Winterborne, a spus Charles Burgess cînd a trecut pragul biroului, privindu-l amuzat și îngrijorat deopotrivă. Pari să fi luat o tăvăleală zdravănă pe High Street, ca în copilărie.

Rhys i-a zîmbit avocatului solid, grizonat, care lucrase cîndva pentru tatăl lui. Devenise mai apoi unul dintre consultanții lui Rhys, atunci cînd prăvălia lui luase un asemenea avînt încît se transformase într-o afacere solidă. Acum, Burgess făcea parte din consiliul director. Meticulos, profund și creativ, era în stare să-și facă drum printre meandrele legale, oricare ar fi fost obstacolul întîlnit în cale.

- Doamna Fernsby mi-a spus că ai fost surprins sub dărîmături, a spus Burgess, așezîndu-se de cealaltă parte a biroului. A scos dintr-un buzunar interior un caiet și un creion.

- Așa este. Ceea ce m-a făcut să vreau să-mi modific testamentul, fără întîrziere. I-a povestit lui Burgess despre logodna lui cu Helen, fără să-i dea chiar toate detaliile.

Burgess l-a ascultat cu atenție, luîndu-și notițe. După care a spus:

- Vrei deci să-i asiguri viitorul lui lady Helen, dar doar după ce se va consuma căsătoria, bănuiesc.

- Nu. Începînd de acum. Vreau să o știu asigurată, în cazul în care pățesc ceva înainte de nuntă.

- Nu ai nici o obligație de ordin financiar față de lady Helen pînă în ziua nunții.

- Vreau să-i transfer în cont cinci milioane de lire. Fără întîrziere. Văzînd expresia uimită a avocatului, a adăugat: ar putea fi un copil la mijloc.

- Înțeleg. Burgess nota ceva, rapid. Dacă se naște un copil, de acum în nouă luni, iar tu nu-i supraviețuiești, va moșteni și el ceva?

- Da. El – sau ea – va moșteni această companie. Iar dacă nu se naște un copil, totul trece în posesia lui lady Helen.

Burgess s-a oprit din scris.

- Știu că nu e cazul să-mi dau cu părerea, dar totuși o cunoști pe această femeie doar de cîteva luni.

- Aceasta este dorința mea, i-a răspuns sec Rhys.

Helen riscase totul pentru el. I se dăruise fără să pună vreo condiție. Vroia să-i răspundă cu aceeași monedă.

Bineînțeles că nu avea de gînd să-și ia prea curînd adio de la viață. Era un bărbat sănătos, încă tînăr. Și totuși, incidentul de pe șantier – fără să mai pună la socoteală accidentul de tren, de cu o lună înainte – îi demonstrase că nimeni nu poate ști ce-i rezervă soarta. Dacă pățea ceva, vroia ca Helen să moștenească tot ce era al lui. *Totul.* Inclusiv Winterborne's.

Kathleen și Devon au ajuns la Ravenel House chiar la ora ceaiului. Acesta era servit pe o măsuță lungă, în fața sofalei. Kathleen a străbătut încăperea și a îmbrățișat-o mai întîi pe

Helen, cu atîta căldură de parcă ar fi fost despărțite două luni, nu două zile. Helen a îmbrățișat-o la fel de strîns. Kathleen îi era ca o soră mai mare, uneori chiar ca o mamă. Își făceau confidențe și-l jeliseră împreună pe Theo. În Kathleen, Helen găsise o prietenă generoasă și înțelegătoare.

Cînd Theo se căsătorise cu Kathleen, toată lumea sperase că se va liniști. Generații de Ravenel fuseseră blestemate cu un temperament schimbător, încă de pe vremea cînd luptaseră alături de normanzi, la 1066. Din nefericire, se dovedise în mod repetat, de-a lungul secolelor, că natura lor războinică nu se potrivea și în alte locuri, cu excepția cîmpului de luptă.

La vremea la care Theo moștenise Eversby Priory, domeniul era aproape căzut în ruină. Conacul era o paraginǎ, ocupanții lui sufereau de foame iar pămînturile rămăseseră nelucrate. Nimeni nu avea să afle, însă, ce ar fi putut realiza Theo în calitatea sa de conte de Trenear. La numai trei zile de la nuntă își pierduse cumpătul și ieșise să călărească un cal neîmblînzit. Fusese aruncat din șa și își frînsese gîtul.

Kathleen, Helen și gemenele se așteptaseră să fie nevoite să părăsească domeniul atunci cînd Devon, un văr îndepărtat, preluase totul. Spre marea lor surprindere, acesta le permisese să rămînă și să locuiască acolo și își devotase întreaga energie salvării Eversby Priory. Împreună cu West, fratele său mai mic, revigorase domeniul, învățase de toate: despre agricultură, administrarea domeniului, mașini agricole, irigații.

Kathleen s-a întors să le îmbrățișeze și pe gemene. În lumina gri de iarnă care se strecura pe fereastră, părul ei ruginiu era o binevenită pată de culoare. Kathleen avea frumusețea unei feline, cu ochi căprui, puțin arcuiți și pometi proeminenți.

- Dragele mele! a exclamat ea. Ce dor mi-a fost de voi! Am atîtea să vă povestesc!

- Și eu, i-a spus Helen, zîmbind încurcată.

- Pentru început, v-am adus pe cineva...

- Vărul West a venit să ne viziteze? a întrebat Helen.

În clipa aceea s-a auzit un lătrat ascuțit, venind dinspre hol.

- Napoleon și Josephine! a exclamat Pandora.

- Le era dor de voi, a spus Kathleen. Sper să fie cuminți, altfel se întorc imediat în Hampshire.

Doi cockeri negri au dat buzna în încăpere, sărind fericiți pe gemenele care s-au lăsat imediat pe podea, să se joace cu ei. Pandora se așezase în patru labe și se prefăcea că-l împunge pe Napoleon, care se arunca pe spate, predîndu-se bucuros. Kathleen a deschis gura să protesteze, dar s-a mulțumit să clatine din cap, resemnată, știind că orice încercare de a le tempera pe gemene era inutilă.

Devon, lord Trenear, a intrat în cameră și a zîmbit, văzînd harababura de acolo.

- Ce liniștitor! a spus, cuprinzînd totul cu privirea. Ca într-un tablou de Degas. „Tinere doamne servind ceaiul de după-amiază".

Era un bărbat frumos, brunet cu ochi albaștri, cu aerul cuiva care avusese parte de ceva aventuri în trecut. Și-a îndreptat imediat privirea spre Kathleen, absorbit cu totul, ca un bărbat îndrăgostit pentru prima oară în viață. S-a dus în spatele ei și și-a sprijinit mîna pe umărul ei, în timp ce bărbia i se odihnea ușor pe buclele arămii, prinse într-un coc. Helen nu-l mai văzuse să se porte atît de familiar cu ea, niciodată pînă atunci.

- Ați fost cuminți în absența noastră? le-a întrebat el.

- Da, două dintre noi da, i-a răspuns Cassandra de jos, de pe covor.

Kathleen s-a uitat imediat spre cealaltă fată.

- Ce-ai făcut, Pandora?

- De unde știți voi că eu am fost? a protestat Pandora, cu falsă indignare, făcîndu-i pe toți să rîdă. A zîmbit la rîndul ei și s-a ridicat în picioare, cu cîinele în brațe. Ia să vă pun eu o întrebare: Kathleen, ce-i cu inelul acela pe degetul tău?

Toate privirile s-au îndreptat spre mîna ei stîngă. Puțin rușinată, ea le-a întins-o, să admire inelul.

Cassandra a abandonat-o pe Josephine și a sărit în picioare, alăturîndu-se lui Helen și Pandorei, să vadă mai bine. Inelul avea în centru un rubin de o nuanță rară, numit și „sîngele porumbelului", iar montura era un filigran din aur galben.

- Înainte să luăm trenul spre Hampshire, le-a mărturisit Kathleen, Devon și cu mine ne-am căsătorit la notar.

Cele trei surori Ravenel au strigat, care mai de care mai bucuroase. Vestea nu le luase însă prin surprindere. În lunile care trecuseră, toată lumea din acea casă observase că exista o atracție între Devon și Kathleen.

- Minunat! a spus Helen, radioasă. Sînteți făcuți unul pentru celălalt.

- Sper că nu vă supărați pe mine că m-am măritat înainte de sfîrșitul perioadei de doliu, a spus Kathleen, cu voce timidă. A făcut un pas înapoi, după care a adăugat: n-aș vrea să credeți că l-am uitat pe Theo. Sau că nu-i respect memoria. Dar, așa cum știți deja, simt pentru Devon o anumită afecțiune și...

- *O anumită afecțiune?* a întrerupt-o Devon, ridicînd o sprînceană. Ochii însă îi zîmbeau. Kathleen fusese crescută într-o casă în care sentimentele nu trebuiau arătate sau declarate, iar lui Devon îi plăcea să o necăjească pe această temă.

Kathleen a murmurat, în bărbie:

- Dragoste...

El s-a prefăcut că n-a auzit-o. A înclinat capul:

- Poftim?

Kathleen a spus răspicat, roșie ca focul:

- Te iubesc. Te ador. Acum pot continua?

- Da, poți, i-a spus Devon și a strîns-o și mai aproape.

- Așa cum vă spuneam, a continuat Kathleen, am decis să nu mai așteptăm.

- Sînt foarte bucuroasă, a spus Cassandra. Dar de ce nu ați vrut să faceți nuntă, așa cum se cuvine?

- Vă explic mai tîrziu. Să servim ceaiul, mai întîi.

- Ne poți explica în timp ce bem ceaiul, a insistat și Pandora.

- O putem lăsa pe altădată. Oricum a trecut ora ceaiului, a răspuns evaziv Kathleen.

Dintr-o experiență recentă, Helen a înțeles că era posibil ca ei să aștepte un copil. Era cea mai logică explicație pentru graba cu care se căsătoriseră și incapacitatea de a-i explica motivul unei fete de nouăsprezece ani.

Probabil că Devon și Kathleen împărțiseră același pat, la fel cum o făceau un soț și o soție, și-a spus Helen, roșind. Era destul de șocant.

Dar era exact lucrul pe care îl făcuse și ea cu Rhys Winterborne, cu numai o zi în urmă.

- Dar de ce... a insistat Pandora.

- Dumnezeule mare! a intervenit Helen, cîinii adulmecă în jurul mesei. Haideți, așezați-vă odată! Torn eu ceaiul. Kathleen, ce mai face vărul West?

Kathleen s-a așezat pe un fotoliu și i-a aruncat o privire plină de recunoștință. Subiectul West le-a distras imediat atenția gemenelor, așa cum Helen fusese convinsă că se va întîmpla.

Fratele mai mic al lui Devon, un tînăr frumușel care se pretindea un dandy, deși nu era, devenise favoritul gemenelor. El le trata pe amîndouă cu o afecțiune rezervată, asumîndu-și rolul fratelui mai mare pe care ele nu-l avuseseră niciodată,

pentru că Theo își petrecuse viața la internat, iar mai apoi la Londra.

Conversația s-a îndreptat mai apoi spre Eversby Priory. Devon le-a povestit despre imensul zăcământ de hematit recent descoperit, despre planurile de a-l extrage și vinde.

- Sîntem bogați de-acum? a întrebat Pandora.

- Nu este politicos să întrebi asta, i-a răspuns Kathleen, ridicînd spre buze ceașca de ceai. Înainte să bea, a adăugat: da, sîntem.

Gemenele au chicotit.

- La fel de bogați ca domnul Winterborne? a întrebat Cassandra.

- Prostuță mai ești, a spus Pandora. Nimeni nu este la fel de bogat ca Winterborne. Văzînd expresia nemulțumită a lui Devon, a continuat, în semn de scuză: nu trebuia să-i pomenim numele, știu.

Conversația a continuat, tot pe subiectul Eversby Priory, iar fetele au ascultat curioase despre planurile de a construi o nouă gară, în sat. Au fost cu toții de acord că ar fi fost minunat ca linia ferată să treacă atît de aproape de casa lor și să nu mai fie nevoiți să meargă de fiecare dată pînă la Alton ca să ia trenul.

Ora ceaiului era o tradiție respectată cu sfințenie de familia Ravenel, oricît de grele ar fi fost vremurile. Un serviciu înflorat din porțelan fusese adus pe o tavă grea din argint, împreună cu un suport pe trei nivele plin cu biscuiți aurii, sendvișuri minuscule cu brînză dulce Damson sau cu unt și creson. La interval de cîteva minute, un servitor își făcea apariția pentru a reîmprospăta rezerva de apă fiartă, sau cele de lapte și frișcă.

Familia sporovăia și chicotea iar Helen se străduia din răsputeri să participe, dar privirea îi fugea adesea spre ceasul de pe polița șemineului. Era cinci și jumătate. Doar nouăzeci de

minute o mai despărțeau de sfîrșitul orelor acceptabile de vizită. A luat un biscuite și a turnat pe el puțină miere. Era delicios, dar ea era atît de neliniștită că abia a reușit să înghită. A mai luat o gură de ceai, a dat din cap și a zîmbit, ascultînd doar pe jumătate ce discutau ceilalți.

- A fost grozav, a spus într-un final Kathleen, așezîndu-și șervetul lîngă farfurie. Mă duc să mă odihnesc puțin, A fost o zi obositoare. Ne vedem la cină.

Devon s-a ridicat imediat de pe scaun, să o ajute.

- Dar nu e încă ora șapte, a spus Helen, încercînd să-și ascundă dezamăgirea. Poate vine cineva. E ziua noastră de vizită, la urma-urmei.

Kathleen i-a aruncat o privire întrebătoare.

- Mă îndoiesc că va veni cineva. Devon a fost plecat iar eu nu-mi amintesc să fi făcut vreo invitație. A făcut o pauză și a privit-o mai atent pe Helen. Numai dacă... nu aștepți tu pe cineva?

În liniștea care s-a lăsat, ceasul de pe polița șemineului se auzea nefiresc de tare:

Tic-tac, tic-tac...

- Da, i-a răspuns curajoasă Helen. Aștept un vizitator.

Kathleen și Devon au întrebat-o într-un glas:

- Pe cine?

- Domnule, s-a auzit glasul valetului. A sosit domnul Winterborne, într-o chestiune personală.

Tic-tac, tic-tac...

Nervii ei erau întinși la maximum, sîngele i-a năvălit prin vene cînd Devon i-a aruncat o privire tăioasă. După care s-a întors spre valet:

- L-ai poftit înăuntru?

- Da, domnule. Așteaptă în bibliotecă.

- Te rog să-l primești, a spus Helen, străduindu-se să pară indiferentă.

- Asta și aveam de gînd, i-a răspuns Devon. Dar cuvintele lui aveau un cu totul alt înțeles, așa că nu au avut deloc darul să o liniștească.

Kathleen l-a prins de braț pe soțul ei și i-a șoptit ceva. Devon s-a uitat în ochii ei și mare parte din violența din privire a dispărut. Mai rămăsese însă o anume ferocitate, care parcă radia dinăuntrul lui.

- Voi rămîneți aici, a spus și a ieșit din încăpere.

Capitolul 10

Kathleen părea remarcabil de calmă cînd a întrebat-o pe Helen:

- Mai dorești ceai?

- Da. Helen a aruncat o privire grăitoare spre Pandora și Cassandra. Nu credeți că ar fi mai bine să scoateți cîinii la plimbare, în grădină?

Gemenele s-au grăbit să iasă la aer iar cîinii le-au urmat imediat.

Odată rămase singure, Kathleen a întrebat-o pe Helen:

- Ce Dumnezeu caută domnul Winterborne aici? Și de unde știai că va veni?

Helen și-a încolăcit degetul arătător în jurul panglicii de mătase pe care o avea atîrnată de gît. La capătul ei, în adîncitura sînilor, stătea ascuns inelul. A tras de panglică, a scos inelul de pe ea și și l-a pus pe inelar.

- Am fost acasă la el, a spus simplu, întinzînd mîna spre Kathleen, ca să poată vedea mai bine inelul. Ieri.

Kathleen se uita uimită la bijuterie.

- Ai fost la el acasă? Singură?

- Da.

- A aranjat el totul? A trimis pe cineva după tine? Cum de...?

- El nu a știut nimic. A fost doar ideea mea.

- Și ți-a dăruit acest inel?

- Eu l-am cerut, a zîmbit Helen. Am insistat, chiar. Și-a retras mîna și s-a sprijinit de spătarul scaunului. După cum știi, nu mi-a plăcut deloc cel cu diamante.

- Dar de ce...? Kathleen a tăcut, confuză.

- Vreau să mă căsătoresc cu Winterborne, a spus cu blîndețe Helen. Știu că și tu și vărul Devon îmi vreți doar binele și am încredere în judecata voastră. Dar de cînd am rupt logodna, n-am mai avut liniște. Mi-am dat seama că începusem să mă atașez de el și...

- Helen, sînt anumite lucruri pe care tu nu le știi...

- Le-am aflat. Ieri, Winterborne mi-a spus că s-a purtat urît cu tine, că aproape că te-a insultat. Regretă foarte mult acest lucru și a venit acum să-și ceară scuze. A greșit, pentru că s-a lăsat pradă primului impuls – trebuie să-l crezi că nu a vrut...

Kathleen și-a șters ochii, mișcată.

- Am știut chiar din clipa aceea că nu a vorbit serios. Problema este că Devon a intrat chiar atunci în cameră și a auzit suficient de mult ca să se înfurie. Încă nu a apucat să-și schimbe părerea în legătură cu cele întîmplate.

- Dar tu? Tu ai avut? a întrebat-o Helen, ușor îngrijorată.

- Pot înțelege și pot ierta cîteva cuvinte mai aspre. Dar am aceleași obiecțiuni în ceea ce-l privește, aceleași de atunci: tu și el nu aveți nimic în comun. Curînd, îți vei face debutul în societate, vei cunoaște tineri domni citiți, educați și...

- Niciunul dintre ei nu va fi dispus să-și piardă un minut măcar cu mine, pentru că nu am zestre. Și nu doresc să-l compar cu nimeni: Winterborne este bărbatul pe care l-aș alege, dintre toți.

Kathleen se străduia să înțeleagă.

- Cu numai o săptămînă în urmă îmi spuneai, cu ochii în lacrimi, că te sperie gîndul că te-ar putea săruta din nou.

- Este adevărat. Dar tu mi-ai dat sfatul perfect, ca de obicei. Mi-ai spus că într-o bună zi, cînd voi întîlni bărbatul potrivit, sărutul va fi desăvîrșit. Și așa și este.

- I-ai permis să...? Kathleen făcuse ochii mari.

- Nu-mi fac deloc iluzii în ceea ce-l privește pe Winterborne, a continuat Helen. Nu multe, în orice caz. E ambițios, lipsit de scrupule, obișnuit ca toată lumea să-l asculte întocmai. Poate că nu este întotdeauna un gentleman, în adevăratul sens al cuvîntului, dar are propriul cod de onoare. Și – Helen a zîmbit șăgalnic – are o slăbiciune pentru mine. Iar eu cred că un astfel de bărbat are cu disperare nevoie de cîteva slăbiciuni.

- Cît timp ați petrecut împreună, ieri? a întrebat-o Kathleen. Ați fost la el acasă sau la magazin? Cine v-a văzut împreună? Calcula deja cît de afectată îi era reputația. Fără îndoială că și Devon ar fi reacționat la fel. Iar lui Helen îi era tot mai clară insistența lui Rhys de a se culca cu ea. Era arma perfectă pentru a distruge orice împotrivire.

Nu avea de ales. Trebuia să o folosească.

- Kathleen, a spus cu blîndețe. Sînt compromisă.

- Nu neapărat. Poate că vor fi bîrfe, dar...

- Trebuie să mă mărit cu el. Văzîndu-i expresia nedumerită, Helen a repetat cuvintele, ceva mai apăsat: *trebuie* să mă mărit cu el.

- Oh, a murmurat Kathleen, înțelegînd într-un final. Tu și el ați...

- Da.

Kathleen a tăcut, încercînd să se obișnuiască cu gîndul. Ochii îi străluceau de îngrijorare.

- Biata mea Helen, a spus într-un sfîrșit. Nici nu ai știut la ce să te aștepți. Cît de speriată trebuie să fi fost! Spune-mi, draga mea, te-a forțat în vreun fel să...?

- Nu, nu a fost deloc așa, a spus repede Helen. Mi-am dorit să se întîmple. Aș fi putut refuza – am avut o mulțime de prilejuri să o fac. Winterborne mi-a explicat ce se va întîmpla.

Nu a fost deloc neplăcut. A fost... Și-a plecat privirea. Mi-a plăcut, a spus cu voce stinsă. Cred că e o dovadă de depravare din partea mea.

Kathleen a bătut-o ușurel pe mînă, liniștitor.

- Nu este adevărat, i-a spus. Unii spun că femeilor nu ar trebui să le placă, dar se înșeală, după părerea mea.

Helen o admirase dintotdeauna pe Kathleen pentru firea ei pragmatică, dar niciodată la fel de mult ca în momentul acela.

- Credeam că mă vei condamna pentru că m-am culcat cu el, i-a spus ușurată.

Kathleen i-a zîmbit.

- Ei, n-aș merge într-atît de departe încît să spun că *mă bucur* că ai făcut-o. Dar nu te pot învinovăți, pentru că ai făcut exact ceea ce am făcut și eu. Pentru că a venit momentul sincerității... aștept copilul lui Devon.

- Adevărat? a întrebat Helen, încîntată. Mă gîndeam eu că trebuie să existe un motiv pentru graba cu care v-ați căsătorit.

- Acesta este. Și faptul că-l iubesc la nebunie. Kathleen a întins mîna după bolul de zahăr, a luat o bucată și a început să o rontăie. După care a continuat, precaută: nu am idee cît de multe știi despre aceste lucruri. Înțelegi care pot fi consecințele, odată ce te-ai culcat cu un bărbat?

Helen a încuviințat.

- Aș putea fi însărcinată.

- Da... asta dacă nu a luat măsuri de precauție. Văzînd nedumerirea din ochii lui Helen, Kathleen a continuat: draga mea, îți pot pune o întrebare foarte personală?

Helen a dat din cap, temătoare.

- A... terminat în tine? În ultima clipă?

Uimită, Helen a îngăimat:

- Nu sînt sigură.

Kathleen a zîmbit cu subînțeles, văzînd-o cît era de nedumerită.

- Va trebui să stăm de vorbă, mai tîrziu. Se pare că Winterborne nu ți-a explicat chiar totul. A prins între degete medalionul pe care-l avea la gît, agățat de un lanț lung din aur și l-a lipit de buze.

- Ce ne facem? a întrebat, mai mult pe ea însăși decît pe Helen.

- Speram ca nici tu și nici Devon să nu ridicați obiecții în ceea ce privește căsătoria noastră.

- Eu nu mai am, i-a răspuns Kathleen. Gîndind practic, nimeni nu ar mai putea obiecta, acum. Și îți datorez sprijin, pentru că m-am amestecat nepermis în relația voastră. Îmi pare rău, Helen. Chiar am vrut să-ți fiu de ajutor.

- Știu, i-a răspuns ușurată Helen. Nu te mai gîndi la asta. Totul s-a rezolvat de minune.

- Adevărat? Kathleen o privea întrebător, zîmbitoare. Pari foarte fericită. Winterborne să fie cu adevărat motivul?

- Da, el este. Helen și-a lipit palmele de obrajii care-i ardeau și a rîs: inima îmi bate cu putere doar pentru că știu că este jos. Mi-e cînd frig, cînd cald și abia dacă mai pot respira. A ezitat. Asta simți cînd ești îndrăgostit?

- Asta e pasiune, i-a răspuns Kathleen. Dragoste e atunci cînd poți respira. Pierdută în propriile gînduri, ea îndoia și desfăcea șervetul pe care îl ținea în poală. Situația trebuie tratată cu grijă. Devon nu trebuie să știe că te-ai culcat cu Winterborne – nu va fi la fel de rezonabil ca mine la aflarea veștii. O va lua drept un afront la adresa familiei și ... oh, nici nu vreau să mă gîndesc. O să vorbesc eu cu el, o să-l conving să accepte căsătoria. S-ar putea să dureze cîteva zile, dar...

- Winterborne îi va spune chiar astă-seară.

Kathleen a privit-o destul de speriată. A lăsat deoparte șervetul.

- Poftim? Înțelesesem că vine să-și ceară scuze.

- Da, și asta. După care îi va cere lui Devon acordul pentru logodna noastră. Dacă Devon refuză, îi va spune că nu are de ales, de vreme ce eu nu mai sînt virgină.

- Dumnezeule mare! a exclamat Kathleen, sărind în picioare. Trebuie să-l oprim!

- E posibil să-i fi spus deja, a constatat Helen.

- Nu i-a spus încă, a spus Kathleen, ieșind grăbită din cameră, cu Helen pe urmele ei. Dacă ar fi făcut-o, am fi auzit urlete și zgomot de obiecte sparte și...

În clipa aceea, un zgomot înfiorător s-a auzit de jos, urmat de înjurături și de o bufnitură violentă. Pereții casei au vibrat.

- Ține-te bine, a murmurat Kathleen. I-a spus.

Cele două femeie au coborît grăbite scările, au traversat holul de la intrare și s-au îndreptat spre bibliotecă. Pînă să ajungă, însă, au auzit un nou repertoriu de blesteme și înjurături și zgomot de porțelan spart. O masă părea să fi fost răsturnată, în bibliotecă era un adevărat dezastru. Cînd au intrat i-au văzut pe cei doi bărbați încleștași. Devon a profitat de un avantaj de o clipă și l-a proiectat pe Rhys cu spatele de perete. Acesta s-a prăbușit la pămînt, cu un zgomot surd.

Helen a scos un țipăt și a alergat spre el.

- Devon! a strigat Kathleen, postîndu-se în fața soțului ei.

- Dă-te deoparte! a mîrîit Devon, vînăt la față. Era furios, genul de furie care crește exponențial cu cît ceilalți încearcă să te calmeze. Helen fusese deflorată și numai moartea celui vinovat era o pedeapsă suficientă. Doar doi oameni îi puteau face față în astfel de situații: fratele lui West și Kathleen.

- Lasă-l în pace, i-a spus Kathleen, fără să se miște din fața soțului ei. L-ai lovit.

- Nu suficient. A încercat să o dea deoparte, să ajungă din nou la Rhys.

- Devon, nu. Kathleen refuza cu încăpățînare să cedeze. Fără să-și dea seama, și-a lipit palma desfăcută de abdomen. Ceva mai tîrziu, avea să-i mărturisească lui Helen că nu fusese un gest conștient, că nici măcar nu se obișnuise cu ideea că purta un copil în pîntec. Și totuși, acel gest aparent neînsemnat a avut darul să-l dezarmeze complet pe Devon. S-a oprit brusc, respirînd greu, cu ochii ațintiți pe stomacul ei.

Dîndu-și seama că era în avantaj, Kathleen a plusat:

- Nu am voie să mă supăr, în starea mea.

Devon a privit-o în ochi:

- Ai de gînd să mă amenințI cu asta în următoarele nouă luni?

- Nu, dragul meu, doar timp de șapte luni și jumătate. După care va trebui să găsesc altceva. S-a lipit de el și l-a cuprins după ceafă, mîngîindu-l ușor, să-l ajute să se relaxeze. Știi că nu e frumos să omori oameni înainte de cină, i-a șoptit. Dai peste cap tot programul servitorilor.

Rhys avea dureri prea mari ca să mai audă ceva. A rămas întins pe jos, alb ca varul, în ciuda bronzului.

Helen s-a lăsat lîngă el pe podea și i-a așezat capul în poala ei.

- Ce te doare? l-a întrebat îngrijorată. Spatele?

- Umărul. L-am dislocat... azi-dimineață.

- Te-a văzut un doctor?

- Da. A încercat să-și îndoaie degetele. Sînt bine, i-a șoptit. A dat să se ridice dar a gemut înfundat.

Helen a vrut să-l ajute, încercînd să-l apuce de brațul sănătos. L-a atins din greșeală în zona coastelor iar el a tresărit.

- Nu e vorba numai de umăr, i-a spus îngrijorată.

Rhys a rîs amar.

- *Cariad*, nu există loc care să nu mă doară. S-a luptat să se ridice și să se așeze pe un scaun. A închis ochii și a respirat adînc, încercînd să se obișnuiască cu durerile care îl asaltau din toate părțile.

- Ai nevoie de ceva? l-a întrebat Helen. Pot să fac ceva pentru tine? Cîteva șuvițe îi căzuseră pe frunte, iar ea i le-a îndepărtat cu blîndețe.

A ridicat privirea spre ea, iar Helen a simțit că se cufunda în ochii adînci, albaștri.

- Poți să te măriți cu mine.

Zîmbind în ciuda îngrijorării, Helen și-a lipit palma de obrazul lui:

- Ți-am spus deja că o voi face.

Devon, care venise în spatele ei, a întrebat iritat:

- Ce naiba e cu tine, Winterborne?

- L-ai trîntit de perete, i-a răspuns Kathleen.

- Ne-am mai încăierat și cu alte ocazii, dar nu l-am văzut niciodată căzînd la podea. Cei doi se antrenau împreună la club, boxau sau făceau *Savate*, o formă de luptă originară de pe străzile Parisului.

Helen s-a întors spre el și i-a explicat:

- Domnul Winterborne și-a dislocat umărul, azi-dimineață.

Devon a părut surprins mai întîi, apoi furios:

- La naiba! De ce nu ai spus nimic?

Rhys a strîns din ochi:

- Ar fi contat?

- După porcăriile pe care mi le-ai spus, nu.

- Ce porcării? l-a întrebat Kathleen pe un ton excesiv de calm, strîngîndu-și soțul de braț.

- Mi-a spus că Helen a fost ieri să-l viziteze. Singură. Și că

au... Devon s-a oprit, pentru că nu voia să repete cuvintele ofensatoare.

- Este adevărat, a spus Helen.

Deși se obișnuise în ultimul an cu surprize de tot felul, Devon a fost luat complet pe nepregătite.

- Mi-am pierdut virginitatea, a adăugat Helen, poate puțin cam prea veselă. Dar după douăzeci și unu de ani în care stătuse mereu într-un colț, timidă și predictibilă, descoperise acum plăcerea de a-i șoca pe ceilalți.

A urmat o tăcere adîncă. Așa că s-a întors spre Rhys și a început să-i desfacă nodul cravatei de mătase.

Rhys a dat să o oprească, dar durerea era mult prea puternică.

- Ce faci, *cariad*? a rostit cu greu.

Ea i-a scos cămașa din pantaloni.

- Mă uit la umărul tău.

- Nu aici. Voi chema doctorul, mai tîrziu.

Helen îi înțelegea dorința de intimitate. Dar nu putea să-l lase să părăsească Ravenel House atîta timp cît avea dureri, cît era rănit.

- Trebuie să vedem dacă nu cumva e din nou dislocat.

- Sînt bine. A gemut însă din nou atunci cînd ea a încercat să-i dea haina deoparte.

Kathleen i-a venit imediat în ajutor, îngenunchind de cealaltă parte.

- Nu te mișca, i-a spus. Lasă-ne pe noi.

Au început să-l dezbrace. Rhys încerca să nu scoată vreun sunet, dar cînd ele i-au tras de haină, s-a smuls cît-colo:

- Auuu!

Helen s-a oprit și a privit-o îngrijorată pe Kathleen.

- Va trebui să o tăiem.

Rhys tremura, cu ochii închiși.

- Pe naiba! a murmurat. Mi-a mai tăiat cineva cămașa, azi-dimineață.

Kathleen i-a aruncat soțului ei o privire rugătoare.

Devon a oftat, după care s-a dus să ia ceva de pe masă. Cînd s-a apropiat de ei, lama lungă a unui cuțit din argint a strălucit în lumină.

Rhys a clipit și s-a retras instinctiv, blestemîndu-și durerea.

- Ia-o ușor, gogomane! i-a spus acid Devon, îngenunchind la rîndul lui lîngă el. Nu am de gînd să te omor. O s-o facă valetul tău, cînd va afla că ai distrus două cămăși bune și un sacou într-o singură zi.

- Eu nu...

- Winterborne, l-a amenințat voalat Devon, mi-ai insultat soția, mi-ai deflorat verișoara iar acum mă faci să întîrzii la cină. Cred că ar fi momentul să-ți ții gura.

Rhys nu a mai spus nimic. A rămas nemișcat cît timp Devon a folosit cu pricepere cuțitul.

- Doamna mea, i-a spus apoi lui Kathleen, făcînd lungi pauze între cuvinte. Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat în ziua aceea, pentru ce am spus și... Un geamăt i-a scăpat printre buze. Kathleen tocmai încerca să-i tragă mîneca de pe brațul rănit. Nu am nici o scuză.

- Sînt și eu la fel de vinovată, a spus Kathleen, împăturindu-i haina și punînd-o deoparte. Văzîndu-i expresia surprinsă, a continuat hotărîtă: am acționat din impuls și am creat o situație dificilă pentru toată lumea. Știam prea bine că nu trebuie să merg neînsoțită în casa unui bărbat, dar am făcut o greșeală, din cauza îngrijorării. Îți accept scuzele, domnule Winterborne. Doar dacă le accepți și tu pe ale mele.

- A fost numai greșeala mea, a insistat el. Nu trebuia să te insult. Nu am crezut nici un cuvînt, să știi.

- Știu, l-a asigurat Kathleen.

- Nu am fost niciodată atras de tine. N-aș putea dori cîtuși de puțin o femeie ca tine.

Kathleen s-a abținut cu greu să nu rîdă.

- Repulsia este reciprocă, domnule Winterborne. Facem pace și o luăm de la început?

- Cum rămîne cu ce i-a făcut lui Helen? a întrebat oripilat Devon.

Rhys privea atent lama cuțitului, care îi spinteca acum cămașa.

- A fost numai și numai greșeala mea, s-a repezit să spună Helen. M-am dus neinvitată la magazin, ieri, și am cerut să-l văd pe domnul Winterborne. I-am spus că doresc în continuare să mă mărit cu el, l-am convins să-mi schimbe inelul primit cu un altul și apoi... apoi mi-am făcut de cap cu el. A făcut o pauză, pentru că și-a dat seama cum sunaseră cuvintele ei. Nu în magazin, bineînțeles.

Păstrînd o mină serioasă, Kathleen a întrebat-o:

- Dumnezeule, sper că nu ți-a opus rezistență.

Devon i-a aruncat soției lui o privire plină de subînțeles.

- Fii amabilă, Kathleen și spune-i lui Sutton să aducă una din cămășile mele. Nu din cele cambrate, te rog.

- Da, domnule. Kathleen s-a ridicat în picioare. Poate că ar trebui să aducă și.... S-a întrerupt la vederea pieptului gol al lui Rhys și a umărului vînăt. Părea să-l doară îngrozitor, toți mușchii îi erau vizibil încordați.

Helen a rămas tăcută, impresionată de ce vedea. L-a prins ușurel de încheietură iar el s-a înclinat spre ea, ca și cum ar fi încercat să se piardă sub atingerea ei.

- Cum te-ai ales cu așa ceva? l-a întrebat Devon, răsucindu-l ușor ca să se uite mai bine la spatele lui, acolo unde se găseau alte cîteva vînătăi.

- Am fost cu Severin să vedem o proprietate lîngă King's Cross, a murmurat Rhys. Dintr-o clădire care era dărîmată s-au desprins cîteva bucăți de zid.

Devon l-a privit ironic.

- De cînd ai devenit atît de predispus la accidente de tot felul?

- De cînd îmi petrec mult timp cu prietenii mei, i-a răspuns acid Rhys.

- Bănuiesc că și Severin arată la fel?

- N-are nici măcar o zgîrietură.

Cu un oftat, Devon s-a întors spre Kathleen:

- Pe lîngă cămașă, avem nevoie de niște coniac și de pungi cu gheață. Și o pomadă cu camfor – din cea pe care am folosit-o eu cînd am avut o coastă ruptă.

Kathleen i-a zîmbit:

- Îmi amintesc.

A deschis ușa larg și s-a oprit, pentru că a descoperit o mulțime adunată în spatele ușii, care trăgea cu urechea. Erau pe puțin trei cameriste, un valet, doamna Abbott și valetul personal al lui Devon.

Menajera a fost cea care a reacționat prima:

- Așa cum vă spuneam, e cazul să vă întoarceți la treburile voastre.

Kathleen și-a dres glasul, încercînd să-și înăbușe rîsul.

- Sutton, trebuie să-i aduci cîteva lucruri oaspetelui nostru. L-ai auzit suficient de clar pe lordul Trenear sau e cazul să repet lista?

- Coniac, pomada, gheață și o cămașă, a repetat valetul cu multă demnitate. Voi aduce deasemenea o fașă suficient de lungă, să-i prindem brațul domnului.

După plecarea lui Sutton, Kathleen s-a întors spre menajeră:

- Doamnă Abbott, mă tem că am dărîmat din greșeală o vază din porțelan.

Înainte ca femeia să apuce să-i răspundă, toate cele trei cameriste s-au oferit să strîngă cioburile, pline de entuziasm. Nu aveai cum să nu te întrebi dacă erau dornice să-și facă datoria sau de fapt doreau să-l vadă pe Winterborne pe jumătate dezbrăcat. După cum își lungeau gîturile să vadă înăuntru, era clar că a doua variantă era cea mai plauzibilă.

- Mă ocup chiar eu, a spus menajera și le-a alungat pe cameriste. Mă întorc imediat cu o mătură.

Kathleen s-a întors spre gemenele care se postaseră în pragul ușii.

- Doreați să mă întrebați ceva, fetelor?

Pandora a privit-o plină de speranță.

- Putem să-l salutăm și noi pe domnul Winterborne?

- Mai tîrziu, dragele mele. Acum nu este momentul.

- Te rog să-i spui că ne pare tare rău că a căzut clădirea pe el, a spus Cassandra, plină de candoare.

Kathleen a zîmbit și i-a răspuns:

- Îi voi transmite gîndurile voastre bune. Haide, acum duceți-vă.

Cele două fete s-au îndepărtat fără prea mare tragere de inimă.

Kathleen s-a reîntors în cameră și a închis ușa în urma ei. Pe cînd se apropia de grupul aflat lîngă sofa, a luat din drum o pătură aflată pe brațul unuia dintre fotolii.

Devon îi examina umărul lui Rhys, palpîndu-l cu grijă, ca să-și dea seama dacă osul ieșise sau nu din articulație.

- Ar trebui să fii acasă la tine, în pat, i-a spus sec. Nu să umbli aiurea prin toată Londra ca s-o ceri de nevastă pe tînăra pe care ai nenorocit-o.

- În primul rînd eu nu umblu deloc aiurea, i-a răspuns Rhys, iar în al doilea rînd, Helen... *Naiba să te ia*, Devon, mă doare! Epuizat, și-a lăsat capul în piept.

Helen îl privea cu înțelegere, știind că el ura să nu aibă control deplin. Rhys era mereu îngrijit îmbrăcat și foarte stăpîn pe sine. Numele lui era sinonim cu succesul, luxul și eleganța. Nimic din toate astea nu i se potrivea bărbatului întins acum pe podea, lovit, rănit și pe jumătate dezbrăcat.

- Și în al doilea rînd? a repetat ea cu blîndețe, încercînd să-l facă să-și termine fraza.

- Nu te-am nenorocit, a spus el cu greu, continuînd să-și țină capul plecat. Ești perfectă.

Inima ei a tresărit. Își dorea să-l fi putut alina, să-l ia în brațe. S-a mulțumit însă să-i mîngîie părul, cu gesturi delicate.

- Pare stabil acum, a spus Devon, ridicîndu-se în picioare. Nu cred să-i fi provocat vreo nouă rană. Dar dacă continui să-l mîngîi de față cu mine, Helen, voi fi nevoit să-i rup și celălalt braț.

Helen și-a retras imediat mîna, ascultătoare.

Rhys a ridicat capul și l-a privit sfidător pe Devon.

- Va pleca cu mine în seara asta.

Chipul lui Devon s-a înăsprit.

- Dacă tu crezi că...

- De fapt, am fi vrut să ne căsătorim în iunie, l-a întrerupt Helen. Și, mai presus de toate, ne dorim să avem binecuvîntarea ta, vărule Devon.

- Uite aici, domnule Winterborne, i-a spus Kathleen, înfășurîndu-l în pătură. Dă-mi voie să te ajut să te ridici. Pe podea te trage curentul.

- Nu am nevoie de ajutor, a mormăit Rhys. Cu mare efort, a reușit să se ridice și să se așeze pe un fotoliu din piele. Helen, du-te să-ți faci bagajele.

Helen era consternată. Nu avea inima să i se împotrivească lui Rhys, mai ales în momentele acelea, cînd era rănit și avea dureri. Dar nici nu voia să părăsească Ravenel House în acei termeni. Devon fusese extrem de bun și de blînd cu ea, o lăsase să locuiască la Eversby Priory, împreună cu gemenele, deși oricine aflat în locul lui le-ar fi alungat fără ezitare. Helen nu-și dorea deloc să-și divizeze familia plecînd de acasă și excluzîndu-i pe toți de la nunta ei.

S-a uitat spre Kathleen, cerîndu-i ajutor din priviri.

Kathleen a înțeles-o imediat și i s-a adresat lui Rhys pe un ton ferm:

- Sînt sgură că nu este nevoie de asta, domnule Winterborne. Meritați amîndoi o ceremonie ca la carte, cu familia și prietenii alături. Nu ceva încropit în grabă.

- Așa ceva pare să fi fost de ajuns pentru tine și Trenear, i-a răspuns Rhys. Dacă el nu a trebuit să aștepte ca nunta să-i fie organizată, eu de ce ar trebui s-o fac?

Kathleen a ezitat înainte să-i răspundă, apoi a rostit cu o tristețe amestecată cu amuzament:

- Pentru că nu am avut încotro.

Lui Rhys nu i-au trebuit mai mult de două secunde să înțeleagă:

- Ești însărcinată, a spus. Felicitări.

- Nu era cazul să-i spui, a mormăit Devon.

Kathleen a zîmbit și s-a așezat pe sofa.

- Winterborne va face curînd parte din familie.

Devon s-a frecat la tîmplă, de parcă vorbele ei îi produseseră pe loc o durere de cap.

- Același lucru poate fi valabil și în cazul lui Helen, a spus Rhys, provocîndu-l deliberat. Și ea ar putea fi însărcinată.

- Nu știm deocamdată, a spus Helen, aranjîndu-i pătura în jurul umerilor. Dacă se va dovedi că așa este, ne putem schimba

oricînd planurile. Dar aș prefera să mai așteptăm pînă cînd vom ști cu siguranță.

Rhys o privea cu ochi mari, fără să se mai obosească să mascheze faptul că o dorea nespus.

- Nu te pot aștepta, a spus el.

- Și totuși o vei face, i-a răspuns cu răceală Devon. Aceasta este condiția, ca să-mi dau consimțămîntul. Ai tratat-o pe Helen ca pe un pion în partida ta de șah și ai manevrat situația în avantajul tău. Drept pentru care va trebui să aștepți pînă în iunie, pentru că atît va dura pînă ce voi fi în stare să te privesc fără să vreau să te strîng de gît. Pînă atunci, gata cu Londra. Toată familia va pleca în Hampshire. A ridicat o sprînceană cînd s-a uitat la Kathleen iar aceasta a încuviințat.

În aceeași clipă, de cealată parte a ușii s-a auzit un vaiet prelung:

- Nuuu!

Kathleen a privit întrebător în direcția din care venise sunetul.

- Pandora, a strigat, te rog să nu mai tragi cu urechea!

- Nu este Pandora, a venit răspunsul. Ci Cassandra.

- Nu este adevărat! s-a auzit o a doua voce, indignată. Eu sînt Cassandra, iar Pandora încearcă să mă bage în bucluc!

- În bucluc sînteți amîndouă, le-a strigat Devon. Sus, imediat!

- Nu vrem să părăsim Londra s-a auzit prima voce, iar cea de-a doua a adăugat: e atît de plictisitor la țară!

Devon s-a uitat spre Kathleen, amîndoi încercînd să nu rîdă.

- Cînd o mai pot vedea pe Helen? a întrebat Rhys.

Devon părea să savureze suferința fostului său prieten:

- Dacă ar fi după mine, în ziua nunții.

Rhys s-a întors spre Helen:

- *Cariad,* vreau ca tu să...

- Te rog, nu-mi cere asta, l-a implorat Helen. Nunta în iunie, asta plănuisem de la început. Nu ai pierdut nimic, nu cedezi în nici un fel. Sîntem din nou logodiți și astfel voi avea toată familia alături.

Pe chipul lui se citeau o mulțime de sentimente: furie, mîndrie, dorință.

- Te rog, a repetat ea cu blîndețe. Spune-mi că mă vei aștepta.

Capitolul 11

După ce l-au urcat pe Winterborne în trăsura lui și l-au trimis acasă, cu brațul prins bine în fașă și cu pungi de gheață pe umăr, întreaga familie a luat cina, după care s-au retras cu toții devreme în camerele lor. Kathleen nu fusese deloc surprinsă că Devon, în ciuda resentimentelor sale, se asigurase ca prietenul lui să fie bine îngrijit înainte să plece. Deși Winterborne îl înfuriase și-l dezamăgise, nu încăpea îndoială că Devon îl va ierta.

Kathleen l-a privit cu admirație atunci cînd și-a dat halatul jos, să vină lîngă ea în pat. Soțului ei îi plăceau călăria, pugilismul, sporturile de tot felul, era un bărbat frumos și atletic.

Devon s-a întins pe spate și a oftat mulțumit. Kathleen s-a proptit într-un cot și și-a trecut leneș degetele peste pieptul lui:

- Nu crezi că ai fost puțin cam sever? l-a întrebat. Chiar așa, să nu-i lași să se vadă timp de cinci luni?

- Sînt absolut convins că Winterborne nu va putea sta departe de ea atîta timp.

Kathleen a zîmbit și a continuat să-l mîngîie.

- Ticălosul acesta trece prin viață asemenea unei armate cuceritoare. Dacă nu l-aș fi forțat acum să se retragă, m-ar fi privit cu dispreț. În plus, chiar îmi venea să-l omor pentru ce i-a făcut lui Helen. A oftat. Știam eu că nu trebuia să le lăsăm singure pe fete, nici măcar o zi. Cînd te gîndești că eu îmi făceam probleme pentru gemene, și cînd-colo Helen a fost cea care a căutat scandal.

- Nu a căutat scandal, l-a contrazis Kathleen. A fost doar... ei bine, a fost să-și recapete logodnicul. Trebuie să privim situația în ansamblu: nu putem da vina pe el în totalitate.

El a ridicat o sprînceană.

- De ce-i iei apărarea lui Winterborne? Din cîte-mi amintesc, ai fost încă de la început împotriva acestei căsătorii.

- Din cauza lui Helen, a recunoscut Kathleen. Știam că va face tot ce trebuie pentru binele familiei, chiar și să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l iubește. Și mai știam că Winterborne o intimida. Toate astea s-au schimbat, însă. Cred cu adevărat că și-l dorește de soț. Că nu-i mai este frică de el. Felul în care i-a luat apărarea în seara asta mi-a schimbat complet părerea. Dacă asta își dorește, eu o voi sprijini.

- Nu pot trece cu vederea faptele lui Winterborne, a mormăit Devon. Din respect pentru mine, dacă nu din alte motive, nu ar fi trebuit să răpească inocența unei fete aflate sub protecția mea. Este o chestiune de respect.

Kathleen s-a aplecat deasupra lui și l-a privit în ochi.

- Asta o spune bărbatul care m-a sedus în aproape toate camerele din Eversby Priory, sub casa scării, chiar și în grajd. De unde atîta grijă pentru inocență?

Încruntarea de pe chipul lui a dispărut.

- A fost altceva.

- De ce, dacă pot să te întreb?

Devon s-a răsucit deasupra ei, făcînd-o să chicotească.

- Pentru că, i-a spus ușor răgușit, te doream atît de mult...

Ea s-a foit, rîzînd, în timp ce el îi desfăcea cămașa de noapte.

- ... și în calitatea mea de stăpîn al acestei case, a continuat el, în timp ce o dezbrăca complet, m-am gîndit că a venit vremea să-mi exercit al meu *droit de seigneur*.

- Ca și cum eu aș fi fost o țărăncuță din epoca medievală? l-a întrebat ea, întorcîndu-l pe burtă și urcîndu-se deasupra lui, încercînd să-l țină prizonier sub greutatea ei.

El a izbucnit în rîs:

- Nu merge așa, dragostea mea. Nu ești mai grea ca un fluture. Nu a opus deloc rezistență, însă, cînd ea i-a prins strîns încheieturile. Un fluture foarte hotărît, este adevărat.

S-a întors și a privit-o. Zîmbetul i s-a șters de pe chip, ochii îi păreau mai albaștri.

- Nu ar fi trebuit să te seduc, a spus într-un sfîrșit. Am fost un ticălos.

- Și eu am vrut, i-a răspuns Kathleen, surprinsă de remușcările lui. Se schimba, și-a spus în gînd. Devenea pe zi ce trecea mai matur, dat fiind că pe umerii lui atîrnau acum o mulțime de responsabilități.

- N-aș mai proceda la fel, acum. Iartă-mă. A făcut o pauză, încruntat. N-am fost educat în spiritul onorabilității. E al naibii de greu să înveți asta pe parcurs.

Kathleen și-a strecurat mîna într-a lui. Degetele li s-au împletit.

- Nu am nimic de iertat. Sau de regretat.

Devon a clătinat din cap, nelăsînd-o să-l absolve.

- Vreau să mă căiesc. Spune-mi cum.

Ea și-a lipit buzele de buzele lui.

- Iubește-mă, i-a șoptit.

- Întotdeauna, i-a răspuns el, punînd stăpînire pe gura ei, în timp ce mîinile îi alunecau pe trup. Au făcut dragoste încet, fără grabă. Deși o simțea pregătită pentru el, a așteptat pînă cînd să-i desfacă picioarele și să pătrundă înăuntrul ei. Ea se arcuia, dar el refuza să intre și mai adînc, indiferent la rugămințile ei:

- Devon... Abia mai respira. Vreau mai mult.

- Ce anume? Limba lui rătăcea de-a lungul gîtului ei.

- Nu-mi place cînd mă necăjești așa!

El a zîmbit.

- Poate da, poate nu. A mai înaintat un centimetru.

- Mai adînc, a gemut ea. Te rog, Devon...

- Așa? a întrebat-o el cu blîndețe.

Kathleen s-a arcuit sub el iar buzele ei au scos un țipăt mut în timp ce el punea stăpînire, cu ardoare, pe trupul și sufletul ei.

- Fernsby! a strigat Rhys, încruntat, în timp ce răsfoia un teanc de hîrtii de pe biroul său.

Secretara personală și-a făcut imediat apariția în pragul ușii.

- Da, domnule Winterborne?

- Intră. A așezat hîrtiile într-un teanc ordonat, le-a pus între niște coperte din carton și le-a legat cu o sfoară. Am studiat actele pe care mi le-a trimis domnul Severin. I-a întins dosarul.

- Cele referitoare la clădirile de locuințe de pe lîngă King's Cross?

- Da. Ipoteci, contracte cu firme de construcții, de toate. I-a aruncat o privire de gheață. Dar nu am văzut nicăieri, pe nici un act, numele proprietarului. Severin mă cunoaște prea bine ca să nu-și închipuie că aș cumpăra o proprietate fără să știu de la cine.

- Credeam că legea cere ca numele proprietarului să fie înscris pe acte.

- Există modalități de a ocoli acest lucru. Rhys a făcut un semn spre teancul de hîrtii din mîna ei. Ipoteca nu a fost finanțată de o bancă, ci de către o societate de construcții. Conform documentelor, este proprietatea unei companii private de investiții. Pun pariu că nici acolo nu apare nici un nume.

- Dar de ce s-ar complica cineva într-atît de mult, în loc să cumpere în nume propriu?

- Am cumpărat și eu anumite proprietăți în trecut, ca anonim, pentru că prețul devenea exorbitant dacă era pomenit numele meu. Am destui adversari care să vrea să mă pună la locul meu, suflîndu-mi de sub nas ceva ce-mi doresc. Probabil că și aici lucrurile stau la fel. Dar vreau să-i știu numele.

- Nu vi l-ar spune domnul Severin, dacă-l întrebați direct?

Rhys a clătinat din cap.

- Mi l-ar fi spus deja. Cred că bănuiește că, la aflarea numelui, afacerea o să cadă.

- Să-i încredințez documentele celui pe care l-am angajat să investigheze cumpărarea fabricii de conserve?

- Da. Sînt convins că se va descurca.

- Mă ocup imediat. În altă ordine de idei, doctorul Havelock ar vrea să vă vadă.

Rhys a dat ochii peste cap.

- Spune-i că n-am nimic la umăr și că...

- Nu dau doi bani pe umărul tău, s-a auzit o voce groasă venind dinspre prag. Am venit pentru altceva, cu adevărat important.

Cel care vorbise era doctorul William Havelock, fost medic privat al numeroase familii înstărite din Londra. Fusese de asemenea și jurnalist pe teme medicale, cu viziuni progresiste, scrisese despre probleme de sănătate publică. Într-un final, pacienții lui bogați, iritați de dezbaterile politice pe care le provoca constant, își găsiseră alți medici, mai puțin pasionați de polemică. Rhys îl angajase pe Havelock cu zece ani în urmă, de cînd deschisese primul magazin, pe Cork Street. I se păruse necesar să aibă un medic permanent care să se ocupe de sănătatea angajaților săi, pentru ca aceștia să poată produce cît mai mult.

Doctorul era văduv, un bărbat scund și îndesat, cu aerul unui leu, cu o coamă de păr alb și ochi care văzuseră multe, cu bune și cu rele. Chipul îi părea cioplit în piatră, dar cînd era cu pacienții lui, trăsăturile i se îndulceau, căpătînd aerul unui bunic sfătos și blînd.

- Doctore Havelock, a spus doamna Fernsby, vizibil deranjată, te-am rugat să aștepți în foaierul pentru vizitatori.

- Winterborne nu și-a făcut deloc probleme cînd mi-a stricat programul. Eu de ce mi-aș face? a întrebat el.

Au schimbat priviri tăioase.

Mulți dintre angajații lui Winterborne erau de părere că, sub masca antagonismului, doctorul Havelock și doamna Fernsby erau de fapt atrași în secret unul de celălalt. Văzîndu-i, acum, Rhys era înclinat să le dea dreptate.

- Bună dimineața, Havelock, a spus Rhys. Cu ce ți-am stricat eu programul?

- Trimițîndu-mi un vizitator neașteptat, în timpul zilei, deși aveam cel puțin doisprezece pcienți care așteptau să fie consultați.

Rhys i-a aruncat doamnei Fernsby o privire întrebătoare.

- Se referă la dr. Gibson, i-a spus ea. Am intervievat-o, așa cum mi-ați spus. Mi s-a părut calificată, o prezență agreabilă, drept pentru care am trimis-o să stea de vorbă cu dr. Havelock.

- De unde și pînă unde știi tu că e calificată sau nu?

- A obținut diploma cu cele mai bune calificative.

- În *Franța,* a adăugat disprețuitor Havelock.

- Ținînd cont că nici un medic englez nu a fost în stare să-l salveze pe bietul meu soț, a replicat doamna Fernsby, aș prefera la orice oră un medic școlit în Franța.

Grăbindu-se ca nu cumva discuția să se transforme în ceartă, Rhys a intervenit:

- Intră, doctore. Haide să discutăm despre domnișoara Gibson.

Medicul a intrat în birou și i-a spus în trecere secretarei, pe un ton răspicat:

- Aș dori un ceai, Fernsby.

- Pentru tine sînt *doamna* Frensby. Și n-ai decît să-ți iei și singur, de la cantina angajaților.

Havelock i-a aruncat o privire ofensată.

- El de ce poate să-ți spună doar Fernsby?

- Pentru că el este domnul Winterborne. Tu nu. Doamna Fernsby și-a concentrat întreaga atenție spre Rhys: să vă aduc un ceai, domnule? Dacă doriți un ceai, cred că aș putea să aduc o cană în plus și pentru doctorul Havelock.

Rhys se străduia din răsputeri să-și ascundă amuzamentul.

- Aș vrea un ceai, cred. Mulțumesc, Fernsby.

După ce secretara a ieșit, Rhys i s-a adresat lui Havelock:

- I-am spus foarte clar domnișoarei Gibson că doar tu decizi dacă o angajăm sau nu.

Bătrînul s-a strîmbat, iar fruntea i s-a brăzdat de riduri:

- Ce pușlama! Iar mie mi-a spus că este *un fait accompli*.

- Nu mi-ai spus chiar tu luna trecută că ai nevoie de un ajutor?

- Da, de unul pe care să-l aleg eu, pe care să-l instruiesc și să-l ghidez eu.

- Îi pui la îndoială priceperea? l-a întrebat Rhys.

Havelock ar fi putut distruge cariera abia începută a lui Gibson cu un simplu „da". Numai că era prea onest ca să poată face asta.

- Orice bărbat ar fi venit la mine, avînd o asemenea pregătire, l-aș fi angajat pe loc. Dar o femeie? Prejudecățile sînt prea mari, nu le vom putea depăși. Chiat și pacientele își doresc un medic bărbat.

- Poate, la început. Dar se vor obișnui cu ideea. Văzînd că bătrînul se pregătea să riposteze, a continuat: Havelock, am deja sute de femei angajate, care își demonstrează zi de zi priceperea. De curînd, am promovat o vînzătoare pe post de șef de departament iar performanțele ei se ridică la nivelul celorlalți colegi ai săi. Iar priceperea lui Fernsby este mai presus de orice îndoială. Nu sînt un radical, Havelock, dar acesta este purul adevăr. Pentru că sînt un bărbat cu judecată dreaptă, cred că ar trebui să-i dai o șansă lui Gibson.

Havelock a cîntărit întreaga situație, jucîndu-se distrat cu o șuviță din părul alb.

- Am avut parte de destule bătălii cîte să-mi ajungă pentru o viață. Nu vreau să fiu parte în lupta femeilor contra nedreptăților.

Rhys a zîmbit. Doctorul a oftat, pentru că-și dădea seama că nu avea de ales.

- Naiba să te ia, Winterborne.

Era o zi rece, aerul înghețat îți strîngea fața și-ți făcea dinții să clănțănească. Helen s-a cutremurat și s-a înfășurat mai bine în pelerina din lînă. După regulile impuse de doliu, trecuse suficient timp de la moartea lui Theo pentru ca surorile lui să poată ieși în lume fără să-și mai acopere chipurile, atîta vreme cît aveau totuși un voal atîrnat la spatele bonetei. Helen era recunoscătoare că nu mai trebuia să-și mijească ochii pe sub crepul negru.

Familia Ravenel și cîțiva servitori erau pe punctul de a părăsi Londra, cu trenul, avînd ca destinație Hampshire. Lui Helen i se părea că gara Waterloo, cu încrengătura de platforme și șine, fusese proiectată special ca să-i zăpăcească pe călători. Volumul acestora se dubla cu fiecare an, drept pentru care gara se

extindea haotic. Și, pentru ca lucrurile să stea și mai rău, angajații căilor ferate dădeau adesea informații eronate legate de peronul la care sosea sau de la care pleca un tren. Hamalii urcau bagajele în trenuri greșite, pasagerii se enervau și strigau, frustrați, îmbrîncindu-se cu alții.

Helen a tresărit cînd a auzit sunetele unei orchestre de alămuri care începuse să intoneze un marș de regiment, cu un entuziasm strident. Primul batalion al regimentului Coldstream sosise din Chichester iar mulțimea se adunase să-l aclame.

Iritat de agitația din jur, Devon i-a spus lui Kathleen:

- Mă duc să văd care este blestematul nostru de tren. Să nu te miști din loc pînă mă întorc. Nici măcar un centimetru. I-am spus deja valetului că-l bat măr pe oricare bărbat îndrăznește să se apropie de vreuna dintre voi.

Kathleen i-a susținut privirea, hotărîtă. Devon a clătinat din cap, neîncrezător:

- Nu pari să mă asculți deloc, i-a spus el, amenințînd-o în glumă cu degetul.

- Ar trebui? i-a strigat Kathleen, pe cînd el se îndepărta.

- Ar fi interesant, măcar o dată, i-a răspuns el peste umăr, grăbind pasul.

Rîzînd, Kathleen i s-a alăturat lui Helen. Lîngă ele, gemenele priveau cu ochi mari militarii în uniforme roșii, strălucitoare, cu nasturi aurii.

Lui Kathleen, Helen i s-a părut îngrijorată.

- Îmi pare rău că trebuie să părăsim Londra.

- Nu ai motiv, i-a răspuns Helen. Sînt împăcată cu gîndul acesta.

Nu era deloc adevărat, bineînțeles. Era îngrijorată la gîndul că va sta atîta vreme despărțită de Rhys. Nu putea uita cît de furios fusese atunci cînd nu dorise să fugă cu el. Nu era obișnuit să fie refuzat, să i se nege ceea ce dorea.

De cînd Rhys părăsise Ravenel House, Helen îi scrisese în fiecare zi. În prima scrisoare îl întrebase cum se simțea. În cea de-a doua îl informase despre planurile de călătorie ale familiei ei, iar într-a treia își permisese să-l întrebe, într-un moment de dubiu, dacă nu cumva regreta că se logodise cu ea.

La prima și la cea de-a doua scrisoare primise cîte un răspuns succint, scris cu o precizie remarcabilă, care ajunsese la numai cîteva ore după expediere. O asigurase, în prima, că umărul lui se refăcea rapid, iar într-a doua îi mulțumise pentru informațiile privind iminenta lor plecare.

Nu primise însă nici un răspuns la cea de-a treia scrisoare.

Poate că regreta într-adevăr logodna lor. Poate că ea fusese o dezamăgire pentru el.

Ca să nu-și tulbure rudele, Helen s-a străduit din răsputeri să-și ascundă temerile. Dar nu o putea înșela pe Kathleen.

- Timpul va trece cu repeziciune, i-a șoptit. Vei vedea.

Helen i-a zîmbit stins.

- Da.

- Chiar și fără întîmplarea cu domnul Winterborne, tot ar fi trebuit să ne întoarcem la moșie. Sînt multe de făcut, acum că pămînturile trebuie pregătite pentru calea ferată și pentru excavări. Nu pot cădea toate doar pe umerii lui West.

- Înțeleg, dar... sper că vărul Devon nu va continua să fie la fel de sever cu Winterborne.

- Se va îmbuna curînd, a asigurat-o Kathleen. Nu vrea neapărat să fie sever, numai că și tu și gemenele vă aflați sub protecția lui și ține foarte mult la voi. S-a uitat în jur și a coborît vocea: i-am spus lui Devon că nu este o crimă să faci dragoste cu femeia pe care vrei să o iei de soție. Și nu m-a putut contrazice. Dar nu i-a plăcut felul în care domnul Winterborne a manipulat situația.

- Vor redeveni prieteni? a îndrăznit să întrebe Helen.

- Încă mai sînt prieteni, draga mea. Haide să lăsăm să mai treacă doar cîteva săptămîni și-l voi convinge pe Devon să-l invite pe domnul Winterborne în Hampshire.

Helen s-a străduit să-și înfrîneze entuziasmul, ca să nu se dea în spectacol în public.

- Mi-ar face mare plăcere.

- Pînă atunci, însă, voi avea grijă să te ținem ocupată. Va trebui să-ți alegi din casă toate obiectele pe care vrei să le iei cu tine la Londra. Este vorba de lucrurile personale, bineînțeles, dar și de orice piesă de mobilier sau decorațiune care să te ajute să te simți confortabil în noul cămin.

- Ești foarte generoasă, dar nu vreau să iau nimic din ce ți-ai putea dori chiar tu, mai tîrziu.

- Eversby Priory are două sute de încăperi. Majoritatea sînt ticsite cu piese de mobilier pe care nimeni nu le folosește, de tablouri pe care nu le vede nimeni, niciodată. Ia orice vrei, este dreptul tău din naștere.

Auzind aceste ultime cuvinte, zîmbetul s-a șters de pe chipul lui Helen.

Discuția lor a fost înghițită de zgomotul unui tren care sosea pe peronul învecinat. Miros de metal, praf de cărbune și aburi au umplut atmosfera, în timp ce bîrnele de lemn de sub tălpile lor au părut să tremure de nerăbdare. Helen s-a dat instinctiv înapoi, deși locomotiva nu constituia o amenințare. Orchestra continua să cînte, soldații mărșăluiau, publicul aclama. Pasagerii care coborau din vagoane erau întîmpinați de hamali trăgînd după ei cărucioare. Se auzeau strigăte asurzitoare din toate părțile, așa că Helen și-a acoperit urechile cu mîinile înmănușate. Kathleen le-a luat pe gemene de mînă, pentru că mulțimea înainta în valuri. Trupuri se mișcau, se ciocneau în

jurul lor, iar Peter, valetul, se străduia din răsputeri să le protejeze, să nu fie răsturnate.

O pală de vînt i-a dat deoparte pelerina. Unul din nasturi s-a desfăcut, iar Helen a încercat să-l închidă la loc, dar degetele îi erau înghețate. Două tinere, trăgînd după ele valize imense și cutii de pălării, au izbit-o în graba lor de a părăsi peronul. Helen s-a dezechilibrat și s-a izbit de o siluetă imensă, sigură pe picioarele ei. O pereche de brațe ferme au prins-o, făcînd-o să tresară, șocată.

- Vă rog să mă scuzați, domnule, a spus dintr-o suflare. Eu...

S-a trezit privind într-o pereche de ochi de culoarea amurgului. A simțit fluturi în stomac iar picioarele au început să-i tremure.

- Rhys, a șoptit.

Fără să scoată vreun cuvînt, el i-a încheiat nasturele pelerinei. Era îmbrăcat într-un palton superb din lînă, negru, la care asortase o pălărie gri perlat. Aspectul lui civilizat nu reușea însă să-i atenueze aerul periculos.

- De ce-ai venit? a reușit să-l întrebe.

- Crezi că te puteam lăsa să părăsești Londra fără să ne luăm rămas-bun?

- Nu mă așteptam... deși mi-am dorit... vreau să spun că sînt foarte bucuroasă să te văd. A tăcut, fîstîcită.

A cuprins-o de mijloc și i-a șoptit:

- Vino cu mine. A ghidat-o spre un panou din lemn, așezat pe mijlocul peronului. Pe el erau lipite reclame și anunțuri privind mersul trenurilor.

- Doamnă! a auzit o voce venind din spatele ei și s-a oprit să privească peste umăr. Peter, valetul familiei, o privea atent în timp ce încerca să le protejeze pe gemene de pasagerii care luaseră trenul cu asalt. Domnul conte m-a pus să jur că nu vă las să vă îndepărtați!

- Am eu grijă de ea, a spus Rhys.

- Dar, domnule...

Kathleen, care tocmai ce-l văzuse pe Rhys, l-a întrerupt pe valet:

- Să le acordăm cinci minute, Peter. A privit-o rugător pe Helen și a ridicat cinci degete în aer, să se asigure că fusese înțeleasă. Helen i-a răspuns cu o mișcare a capului.

Rhys a tras-o într-un colț mai ferit și s-a așezat cu spatele spre mulțime, ferind-o de privirile indiscrete.

- Mi-a fost al naibii de greu să te găsesc. Sînteți pe un alt peron, greșit.

- Vărul Devon a plecat să se intereseze unde ar trebui să așteptăm trenul.

O adiere de gheață i-a răvășit cîteva șuvițe, lipindu-i-le de gît. Ea s-a înfiorat și s-a înfășurat și mai bine în pelerină.

- Îți clănțănesc dinții, i-a spus Rhys. Vino mai aproape.

L-a văzut descheindu-și paltonul.

- Nu cred că... nu este nevoie...

I-a ignorat protestele și a lipit-o de trupul lui, înfășurînd-o în palton.

Helen a închis ochii și s-a cufundat în căldură și întuneric. Lîna moale și groasă era ca o pavăză în calea zumzetului asurzitor. Se simțea ca o creatură a pădurii, adăpostită în vizuina ei, departe de orice pericol. Era un bărbat solid și fierbinte, așa că s-a relaxat în îmbrățișarea lui.

- E mai bine? Glasul lui i-a mîngîiat urechea.

Helen a încuviințat, lipindu-și capul de pieptul lui.

- De ce nu mi-ai răspuns la ultima scrisoare? l-a întrebat. Vocea îi era înăbușită.

Degetele lui, în mănuși fine din piele, s-au strecurat sub bărbia ei și i-au ridicat-o ușurel. Ochii lui aveau o strălucire șăgalnică.

- Poate că nu mi-a plăcut întrebarea.

- Mă temeam... vreau să spun că m-am gîndit...

- Că s-ar putea să mă fi răzgîndit? Că nu te mai doresc? În glasul lui era ceva care i-a trimis fiori pe șira spinării. Vrei o dovadă? Vrei să știi ce simt pentru tine, *cariad*?

Înainte ca ea să-i răspundă, i-a făcut o demonstrație, zdrobindu-i buzele cu un sărut scandalos. Dar nici că-i păsa. O dorea, și vroia ca ea să știe asta, să simtă asta.

Helen s-a prins cu brațele de gîtul lui, pentru că genunchii nu o mai susțineau. Sărutul nu se mai sfîrșea, buzele lui o cercetau, neliniștite.

Nu furia era cea care-l anima, ci neliniștea, a înțeles ea abia atunci. Nu era sigur de ea, așa cum nici ea nu era sigură de el.

El a pus capăt sărutului și a ridicat capul. Respira sacadat iar răsuflarea fierbinte se transforma în aburi. S-a dat un pas înapoi, lăsînd-o din nou pe picioarele ei.

A dus mîna la buzunarul paltonului. I-a luat mîna lui Helen și i-a pus în palmă un plic cu sigiliu. Înainte ca ea să apuce să-l întrebe ce era, i-a spus:

- Spune-le celorlalți să meargă pe peronul opt.

- Dar cînd...?

- *Hwyl fawr am nawr*. A mai privit-o o ultimă dată, iar ochii lui aveau sclipiri de demon. Înseamnă „pe curînd". A întors-o cu fața spre familia ei și i-a dat un imbold.

Helen s-a întors să privească înapoi, cu numele lui pe buze. Dar Rhys se îndepărtase deja și străbătea mulțimea cu pași hotărîți.

Helen a îndesat scrisoarea în mîneca strîmtă și a citit-o abia mult mai tîrziu, după ce Devon și-a condus familia la peronul corect și s-au instalat cu toții în vagonul de clasa întîi. Cînd trenul

a părăsit gara Waterloo și a început călătoria de două ore spre Hampshire, ea a scos cu grijă scrisoarea din mînecă. Profitînd de faptul că gemenele erau absorbite de peisajul de pe fereastră, iar Kathleen discuta ceva cu Devon, Helen a rupt sigiliul din ceară roșie și a despăturit scrisoarea.

Helen,

Mă întrebi dacă regret logodna noastră.

Nu. Regret însă fiecare minut în care nu ești cu mine. Și fiecare pas care nu te aduce mai aproape de mine.

În fiecare seară, ultimul meu gînd înainte de culcare este că ar trebui să fii în brațele mele. Nu-mi găsesc pacea în patul meu cel gol și adorm cu tine în gînd, abia la ivirea zorilor.

Dacă aș avea acest drept, ți-aș interzice să mai pleci oriunde fără mine. Nu din egoism, ci pentru că, fără tine, parcă aș trăi fără să pot respira.

Gîndește-te la asta, cariad. *Îmi ești la fel de necesară ca respirația. Iar mie nu-mi mai rămîne decît să număr zilele pînă cînd mi-o voi recăpăta de la tine, sărut după sărut.*

Winterborne

Capitolul 12

Îngenunchiată în fața unui raft cu cărți, într-una dintre încăperile de la etaj, Helen le punea deoparte pe cele pe care ar fi vrut să le ia cu ea. În cele trei săptămîni care trecuseră de la sosirea lor la Eversby Priory, umpluse o cameră cu obiecte pe care să le ducă în noua ei casă. Fiecare dintre ele avea o valoare sentimentală, o însemnătate aparte, ca de exemplu cutia de cusut, din lemn de trandafir, care fusese a mamei ei, un platou din porțelan pictat cu heruvimi, un covoraș de baie pentru copii cu o broderie înfățișînd arca lui Noe, un scăunel triunghiular din lemn de mahon pe care se așeza întotdeauna bunica lor din partea mamei, atunci cînd venea în vizită.

Trebuia să-și ocupe timpul cu ceva, ca să scape de melancolia care-i invadase inima. *Hiraeth,* și-a spus cu amărăciune. Căminul atît de confortabil nu o mai atrăgea, vechile obiceiuri o plictiseau acum. Nu mai găsea plăcere nici măcar în a-și îngriji orhideele sau exersînd la pian.

Cum putea ceva să i se pară interesant, în comparație cu Rhys Winterborne?

Nu petrecuseră prea mult timp singuri, dar acele cîteva ore de intimitate fuseseră atît de intense că orice altceva părea, prin comparație.

S-a uitat la jurnalele despre orhidee ținute de mama ei. Le-a scos de pe raft și le-a așezat, unul cîte unul, într-unul din cufere. Setul cuprindea douăsprezece caiete de notițe, deloc scumpe, îmbrăcate într-o țesătură albastră. Pentru Helen, însă,

erau de o valoare inestimabilă.

Jane, lady Trenear, scrisese acolo toate informațiile despre orhidee, inclusiv schițe ale diferitelor soiuri și notițe despre comportamentul fiecăruia. Adesea, folosise aceste caiete drept jurnal, notase acolo gînduri personale și observații. Citindu-le, Helen aflase o mulțime de lucruri despre mama ei și ajunsese să o cunoască mai bine decît în vremurile în care aceasta trăia. Jane rămînea luni întregi la Londra, lăsîndu-și copiii la țară, pe mîna guvernantelor și a servitorilor. Chiar și cînd îi vizita la Eversby Priory părea mai degrabă un musafir decît un părinte. Helen își amintea că era mereu parfumată și elegantă, cu bijuterii la urechi, în jurul gîtului și al încheieturilor și cu cîte o orhidee proaspătă în păr. Văzînd-o, nimeni nu ar fi crezut că Jane, mereu admirată pentru frumusețea ei și pentru spiritul alert, ar fi putut avea vreo grijă, vreo supărare. Și totuși, în intimitatea jurnalelor sale, Jane se dezvăluia drept o femeie anxioasă, singuratică, frustrată de faptul că avusese un singur fiu.

După chinuri groaznice, scria ea după nașterea gemenelor, *am adus pe lume două fete. Înainte ca măcar să mă ridic din pat, soțul meu mi-a mulțumit pentru că aveam acum „încă doi paraziți". Să fi fost un băiat, măcar unul.*

Și într-un altul:

Micuța Helen îmi este de mare ajutor cu gemenele. Îi sînt îndatorată și mărturisesc că o plac mai mult ca în trecut, chiar dacă mă tem că va rămîne o făptură ștearsă, cu figură de iepure.

În ciuda durerii provocate de acele cuvinte, Helen o compătimea pe Jane, care fusese tot mai nefericită în căsnicie. Edmund, lord Trenear, fusese un soț dificil, mereu nemulțumit, care trecea mult prea ușor de la o stare la alta.

Abia după moartea mamei ei, Helen înțelesese în sfîrșit de

ce părinții ei nu păruseră niciodată să o observe, să știe de existența ei. Aflase adevărul pe cînd îl îngrijea pe tatăl ei, pus la pat după o zi de vînătoare petrecută în frig și umezeală. În ciuda eforturilor medicului, starea lui Edmund se înrăutățise rapid. Era într-un delir aproape permanent, așa că Helen făcea cu rîndul cu Quincy, valetul lui de încredere, la căpătîiul său. Îi administrase un tonic din salvie și îi pusese comprese pe piept.

- Doctorul se va întoarce curînd, îi șoptise Helen tatălui ei, ștergîndu-i dîra de salivă de pe bărbie, după un acces violent de tuse. A plecat în sat, la un alt pacient, dar mi-a spus că nu durează mult.

A deschis ochii și i-a spus cu glasul încărcat de ură:

- Vreau să fiu cu unul din copiii mei... mi se apropie sfîrșitul. Nu cu tine.

Crezînd că nu o recunoscuse, ea îi răspunsese cu blîndețe:

- Sînt eu, Helen, papa. Fiica ta.

- Nu ești a mea. N-ai fost niciodată. Mama ta... a avut un amant. Efortul îi provocase un nou acces de tuse. Cînd acesta a trecut, el a rămas tăcut, cu ochii închiși, refuzînd să o privească.

- Nu este nimic adevărat, îi spusese mai tîrziu Quincy lui Helen. Bietul meu stăpîn delirează. Mama voastră, Dumnezeu să o aibă în paza Lui, era admirată de o mulțime de bărbați, iar stăpînul era ros de gelozie. Ești o adevărată Ravenel, domnișoară. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Helen se prefăcuse că-l crezuse, dar știa prea bine că nu era adevărat. Așa se explica faptul că nu avea temperamentul unui Ravenel și nici fizicul lor. Nu era de mirare că părinții o disprețuiau. Era un copil născut din păcat.

În ultimele momente de luciditate ale contelui, Helen le adusese pe gemene la căpătîiul acestuia, să-și ia rămas-bun. Deși îi trimisese vorbă și lui Theo, acesta nu a reușit să ajungă de la Londra în timp util.

Cînd tatăl lor și-a pierdut cunoștința, Helen nu a avut inima să le lase pe gemene să-l privească dîndu-și sufletul.

- Chiar trebuie să stăm aici? a șoptit Cassandra, ștergîndu-și cu batista ochii roșii în timp ce se așeza lîngă Pandora pe o banchetă, la fereastră. Nu aveau amintiri plăcute cu el, nu-și puteau aminti nici măcar o poveste pe care să le-o fi spus, nici un sfat măcar. Iar acum trebuiau să stea, în tăcere, și să-l asculte cum trăgea să moară.

- Nu cred că ar fi vrut să fim aici, a spus și Pandora. Nu a ținut la niciuna dintre noi.

Fiindu-i milă de surorile ei mai mici, Helen le îmbrățișase și le sărutase pe obraji.

- Rămîn eu cu el, le-a promis. Mergeți și rugați-vă pentru el, apoi găsiți-vă ceva de făcut, în liniște.

Au plecat, recunoscătoare. Cassandra s-a oprit în prag, să-l mai vadă pentru o ultimă dată pe tatăl ei, în timp ce Pandora s-a îndepărtat în grabă, cu pași hotărîți.

Helen s-a apropiat de pat și l-a privit pe tatăl ei, un bărbat înalt și subțire care părea să se fi micșorat în patul imens. Chipul îi era galben, ca de ceară, gîtul i se umflase vizibil. O voință de fier se stingea acum, încet. Helen și-a spus că el se stinsese treptat în cei doi ani care trecuseră de la moartea lui Jane. Poate că o jelise, în sufletul lui. Avuseseră o relație complicată, fuseseră doi oameni uniți prin dezamăgiri și resentimente, așa cum pe alții îi unește dragostea.

Îndrăznise să-i ia mîna inertă în mîna ei:

- Îmi pare rău că nu este Theo aici, i-a spus cu blîndețe. Știu că nu ai fi vrut să-ți fiu tocmai eu alături în ultimele clipe. Și îmi pare rău și pentru asta. Dar nu te pot lăsa singur.

Quincy a intrat chiar atunci în încăpere, cu ochii în lacrimi. Fără să scoată un cuvînt, se așezase pe bancheta de la fereastră, hotărît să aștepte împreună cu ea.

În ora care a urmat, l-a vegheat pe bărbatul care respira tot mai greu. Într-un final; Edmund, lord Trenear, și-a dat ultima suflare în compania unui servitor și a unei fiice care nu avea nici un strop din sîngele lui.

După moartea lui, Helen nu a îndrăznit să discute cu Theo despre acest subiect. Știa și el, cu siguranță. D aceea nu dorise să o scoată în societate, de aceea purtarea lui față de ea era asemenea cu cea a lui Edmund. La fel de disprețuitoare, Helen nu se simțise în stare să discute nici cu Kathleen sau cu gemenele. Deși nu greșise cu nimic, resimțea acut rușinea ilegimității ei. Indiferent cît se străduia să-l ignore, secretul zăcea undeva înăuntrul sufletului ei, ca un venin.

O deranja și faptul că nu-i spusese încă lui Rhys despre asta. Știa cît era de încîntat de ideea că se căsătorea cu o fată din înalta societate. Îi era extrem de dificil să recunoască în fața lui că nu era o Ravenel. Rhys avea să fie dezamăgit. Să-și schimbe părerea despre ea. Și totuși... avea dreptul să afle adevărul.

Oftînd adînc, Helen a așezat restul de jurnale în cufăr. A mai aruncat o privire spre raftul gol și a observat într-un colț un pachet prăfuit. Încruntată, s-a aplecat și a întins mîna după el, să-l desprindă.

S-a ridicat, a deschis pachetul cu grijă și a descoperit niște scrisori . A recunoscut imediat scrisul mamei ei. Cuvintele aveau spații mari între ele, lucru neobișnuit pentru ea, iar rîndurile coborau spre sfîrșit.

Iubitul meu Albion.

Este o prostie, știu, să fac apel la inima ta, de vreme că nu sînt convinsă că ai așa ceva. De ce nu primesc nici o veste de la tine? Cum rămîne cu promisiunile pe care mi le-ai făcut? Dacă mă abandonezi, poți să fii sigur că Helen nu va fi deloc iubită,

nici măcar de propria-i mamă. O privesc plîngînd în leagănul ei și nu o pot atinge. Așa că o las să plîngă singură, neconsolată, așa cum sînt și eu acum, cînd tu m-ai uitat.

Nu are rost să faci apel la decență. Pasiunea mea nu poate fi comandată de rațiune. Întoarce-te la mine și îți jur că voi trimite copilul departe. Le voi spune tuturor că este bolnăvicios și că trebuie să fie crescut de o dădacă, undeva unde e mult soare. Edmund nu va obiecta – va fi fericit cînd copilul va dispărea din casa lui.

Nu trebuie să se schimbe nimic între noi, Albion, atîta vreme cît sîntem discreți.

Atîta tot. Helen a întors scrisoarea neterminată, dar pe cealaltă parte nu era nimic.

A presat cu palma, de podea, hîrtia mototolită. Se simțea goală pe dinăuntru.

Albion.

Nu-și dorise niciodată să afle numele tatălui ei. Nu se putea abține, însă, să nu se întrebe ce fel de om era. Oare mai trăia? Și de ce Jane nu terminase acea scrisoare?

- Helen!

Strigătul neașteptat a făcut-o să tresară. A ridicat capul și a văzut-o pe Cassandra dînd buzna în cameră.

- A sosit poșta, a exclamat fata. Ai un cufăr întreg de la Winterborne's! Valetul tocmai îl aduce în casă, în camera de primire. Trebuie să vii de îndată! S-a oprit, încruntată: ești roșie în obraji. Ce s-a întîmplat?

- Din cauza prafului, a reușit Helen să găsească o scuză. Tocmai împachetam jurnalele mamei și am strănutat de nu știu cîte ori.

- Vrei să termini mai tîrziu cu asta, *te rog*? Vrem să deschidem chiar acum cadourile. Pe unele cutii scrie „perisabil" și ne gîndim că ar putea fi dulciuri.

- Cobor în cîteva minute, i-a răspuns distrată Helen, ascunzînd scrisoarea sub faldurile fustei.

- Vrei să te ajut cu cărțile?

- Îți mulțumesc, draga mea, dar prefer să mă ocup singură.

Cassandra a oftat și a spus gînditoare:

- E atît de greu să aștepți...

Helen a privit-o cu mai multă atenție. Brusc, și-a dat seama că sora ei nu mai arăta ca un copil. Semăna uluitor de mult cu Jane, avea aceeași osatură fină, buze frumos conturate, gene lungi și bucle decolorate de soare.

Din fericire, Cassandra era o versiune mai dulce și infinit mai domoală a mamei lor. În timp ce Pandora era mereu pusă pe șotii. Trebuia să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru gemene – ele erau constanta din viața ei, o sursă inepuizabilă de dragoste.

- Ce-ar fi să deschideți cutiile fără mine? i-a sugerat Helen. Cobor și eu cît de curînd. Iar dacă obiectează cineva, poți să le spui că te-am desemnat reprezentantul meu oficial.

Cassandra a zîmbit larg, mulțumită.

- Dacă sînt și dulciuri, îți pun și ție deoparte, pînă nu le mănîncă Pandora pe toate. A ieșit din cameră cu o vigoare nedemnă de o tînără lady, strigînd cît o țineau plămînii:

- Helen a zis să începem fără ea!

Helen a zîmbit absentă, gîndindu-se la invizibila povară de secrete și amintiri dureroase. Nici Jane și nici Edmund nu mai trăiau, și totuși se părea că aveau puterea să-și rănească copiii de acolo, din mormînt.

Nu avea de gînd să permită asta.

Hotărîtă, a închis capacul cufărului, reducînd la tăcere șoaptele trecutului. A luat scrisoarea neterminată a mamei ei și a aruncat-o peste cărbunii încinși, în șemineu. Curînd, bucata de hîrtie a fost înghițită de flăcări.

A așteptat ca ultimul cuvînt să fie transformat în cenușă, după care și-a scuturat palmele de praf și a ieșit din cameră.

Capitolul 13

Dispoziția i s-a schimbat cînd a intrat în camera de primire, care răsuna de veselie. West și gemenele stăteau pe jos, pe covor și despachetau cutii, în timp ce Kathleen deschidea corespondența, la bioul din colț.

- M-am gîndit mereu că nu-mi place ideea de a face curte cuiva, a spus West, cotrobăind prin ce trimisese Winterborne. Se pare că m-am înșelat, însă. Cînd e vorba de a face curte cuiva, e mai bine să primești decît să dăruiești, oricum.

Weston Ravenel semăna foarte mult cu fratele lui mai mare, la fel de frumos și de înalt, cu ochi albaștri și mult farmec. În ultimele luni, se apucase cu hotărîre să învețe cît mai multe despre agricultură. Și constatase că nimic nu-l făcea mai fericit decît să-și petreacă ziua cu arendașii, să muncească pămînturile și să se întoarcă acasă cu cizmele murdare de noroi.

- Ai curtat pe cineva pînă acum? l-a întrebat Pandora.

- Doar atunci cînd am fost absolut sigur că doamna este suficient de inteligentă să mă accepte.

- Nu vrei să te căsătorești, să înțeleg? l-a întrebat Helen, așezîndu-se pe locul rămas liber pe sofa.

Zîmbind, West i-a pus în poală o cutie din satin albastru.

- De ce să mă mulțumesc cu o bomboană cînd pot avea toată cutia?

Helen a ridicat capacul și a făcut ochii mari. Înăuntru era o adevărată comoară din caramele, jeleuri, fructe confiate și bezele, fiecare dintre ele ambalate cu grijă în hîrtie colorată

Alături, o altă moviliță de delicatese: un calup de șuncă afumată de Wiltshire, o cutie cu somon afumat, cîteva cutii de unt danez de import și un sac cu curmale aurii. Mai era și un coș cu fructe de toate felurile, rotocoale de brînză Brie în hîrtie albă, borcane cu pastă de smochine, ouă de potîrniche murate, sticle cu lichior de fructe, menit să fie băut din pahare minuscule și un borcan din alamă plin cu cacao.

- Oare ce-o fi crezut domnul Winterborne? a întrebat cu voce tare, roșie ca focul. A trimis mîncare suficientă pentru o armată.

- Se pare că face curte întregii familii, a spus West. Nu pot vorbi în numele altora, dar eu unul sînt vrăjit de-a dreptul.

- Iar eu aș fi în stare să mănînc toată șunca, s-a auzit vocea lui Kathleen, venind din colțul camerei. În ultimele zile începuse să aibă grețuri, dar și pofte de tot felul, imediat după aceea.

West a zîmbit larg. S-a ridicat în picioare și i-a dus un borcan cu alune.

- De astea ce zici?

Kathleen a desfăcut capacul și a mîncat o alună. Cînd a zdrobit-o între dinți, sunetul s-a auzit în toată încăperea. Se părea că i-au plăcut, pentru că le-a devorat imediat pe toate.

West o privea amuzat dar și tulburat deopotrivă.

- Nu atît de repede, draga mea. Să nu te îneci. S-a dus spre bufet, să-i toarne un pahar cu apă.

- Sînt moartă de foame, a protestat Kathleen. Exact de alunele acestea îmi era poftă. Numai că nu am știut pînă acum. Domnul Winterborne a trimis doar un singur borcan?

- Sînt sigură că va trimite mai multe, dacă-i cer, s-a oferit Helen.

- Crezi? Pentru că... Kathleen s-a oprit brusc, fixînd cu privirea una dintre scrisori.

Helen a simțit un fior pe șira spinării, care prevestea că se întîmplase ceva îngrozitor. A văzut-o pe Kathleen încercînd să pună borcanul înapoi pe masă, dar l-a așezat prea aproape de margine și acesta a aterizat pe podea. Din fericire, căderea a fost amortizată de covor, așa că nu s-a spart. Kathleen nici nu a părut să observe cele întîmplate. Privirea îi era ațintită pe scrisoare.

Helen s-a repezit spre ea. A ajuns cu o clipă înaintea lui West.

- Ce s-a întîmplat, draga mea?

Kathleen era albă ca varul și abia dacă mai putea respira.

- Tata, a șoptit. Am citit doar primele rînduri. Neajutorată, i-a întins scrisoarea lui Helen.

Veștile nu puteau fi prea bune. Cu aproape o lună în urmă, tatăl lui Kathleen, lordul Carbery, suferise un accident la un concurs de călărie care se ținuse la Glengarriff. Calul se împiedicase iar el se lovise cu capul de un stîlp. Supraviețuise loviturii, dar de atunci sănătatea i se deteriora constant.

West i-a întins lui Kathleen un pahar cu apă. I-a lipit palmele în jurul acestuia, ca unui copil.

- Bea, draga mea, i-a spus cu blîndețe. Privirea lui îngrijorată a întîlnit-o pe cea a lui Helen. Mă duc după Devon. Ar trebui să fie pe aici pe undeva. Urma să se întîlnească cu un tăietor, să decidă ce face cu stejarul din partea de est a casei.

- Nu este nevoie să-l întrerupi, a spus Kathleen pe un ton care se vroia calm. Pot aștepta pînă ce termină. Mă simt bine. Cu o mînă nesigură, a ridicat paharul la buze și l-a golit pe jumătate.

Helen s-a uitat la West, peste capul ei, și i-a făcut semn să se ducă. El a dat scurt din cap și a ieșit.

Helen și-a îndreptat apoi atenția spre scrisoare.

- S-a stins cu două zile în urmă, a murmurat. Se pare că avea

dureri groaznice de cap, în urma accidentului. Și amețeli. Într-una din seri s-a retras devreme la culcare și a murit în somn. Și-a pus mîna pe umărul lui Kathleen, simțind-o cum tremura. Îmi pare tare rău, draga mea.

- Era un străin pentru mine, a spus șoptit Kathleen. M-a trimis departe de casă, să fiu crescută de altcineva. Nici nu știu ce ar trebui să simt pentru el, acum.

- Te înțeleg.

Degetele reci ale lui Kathleen le-au acoperit pe ale ei.

- Știu asta, i-a răspuns cu un zîmbet stins.

Au rămas tăcute, preț de cîteva clipe. Pandora și Cassandra s-au apropiat, timide.

- Putem face ceva, Kathleen? a întrebat-o Pandora, îngenunchind lîngă scaun.

Kathleen a privit în ochii sinceri ai fetei, a clătinat din cap și a întins brațele, să o îmbrățișeze.

Cassandra a îngenuncheat de cealaltă parte a scaunului, așa că le-a cuprins pe amîndouă cu brațele.

- Nu e cazul să vă faceți griji, a răspuns Kathleen. Voi fi bine. Cum să nu fiu, cînd am alături cele mai dragi surori din lume? A închis ochii și și-a sprijinit fruntea de umărul Pandorei. Am trecut prin multe, într-un răstimp atît de scurt, nu-i așa?

- Asta înseamnă încă un an de doliu? a întrebat Pandora.

- Nu și pentru voi, a liniștit-o Kathleen. Numai pentru mine. A oftat. O să arăt ca o balenă, însărcinată și îmbrăcată în negru. Sau ca o baliză din largul mării.

- Ești prea mică să fii confundată cu o baliză, a spus Cassandra.

- Mai degrabă cu un remorcher, a adăugat Pandora.

Kathleen a chicotit și le-a sărutat pe amîndouă. Culoarea începea să-i revină în obraji.

S-a ridicat de pe scaun și și-a netezit fustele.

- Sînt multe de făcut, a spus. Înmormîntarea va avea loc în Irlanda. A aruncat o privire speriată în direcția lui Helen. N-am mai fost acolo din copilărie.

- Nu trebuie să iei nici o hotărîre în clipa aceasta, i-a spus Helen. Poate că ar fi mai bine să urci în dormitor și să te întinzi puțin.

- Nu pot, sînt multe de... Kathleen s-a oprit pentru că Devon intra pe ușă. A privit-o atent.

- Ce s-a întîmplat, iubito? a întrebat-o cu blîndețe.

- Tata nu mai este. Încerca să nu pară foarte afectată. Nu este o surpriză. Știam că nu era într-o stare de sănătate prea bună.

- Da. Devon s-a apropiat și a luat-o în brațe.

- Sînt foarte calmă, a spus ea, cu buzele lipite de umărul lui.

- Da. Devon i-a sărutat tîmpla. Era preocupat, dar ochii îi străluceau de tandrețe.

- Nu plîng, a spus ea. Nu cred că și-ar fi dorit lacrimile mele.

Devon a mîngîiat-o pe păr. Palma lui mare îi acoperea aproape în întregime capul.

- Dă-mi-le mie atunci, i-a spus încet.

Kathleen și-a îngropat fața în cămașa lui, părînd să se topească. Cîteva clipe mai tîrziu s-au auzit hohote înfundate de plîns, care păreau să nu se mai oprească. Soțul ei și-a sprijinit obrazul pe capul ei și a tras-o și mai aproape.

Dîndu-și seama că erau *de trop* în acel tablou care devenise extrem de intim, Helen le-a făcut semn gemenelor să iasă din cameră.

După ce a închis ușa în urma lor, Helen a sugerat:

- Hai să mergem în bibliotecă și să cerem să ni se servească ceaiul.

- Ar fi fost bine dacă luam cu noi și cîteva dulciuri, a spus Pandora.

- Ce se va întîmpla în continuare, Helen? a întrebat Cassandra, pe cînd străbăteau holul. Kathleen va pleca cu adevărat în Irlanda, la înmormîntare?

- Cred că ar trebui să facă asta, dacă este posibil, i-a răspuns gînditoare Helen. Este important să-și ia rămas-bun.

- Dar tatăl ei nu va ști, a spus Pandora.

- Nu pentru el, a murmurat Helen, prinzîndu-și sora de braț. Ci pentru ea.

Capitolul 14

TELEGRAMĂ

DOMNULUI RHYS WINTERBORNE
CORK STREET, LONDRA

TOCMAI AM AFLAT CĂ TATĂL SOȚIEI MELE, LORD CARBERY, A DECEDAT. DEȘI ÎMPREJURĂRILE NU SÎNT IDEALE, PREZENȚA TA ÎN HAMPSHIRE ESTE DE DORIT. ÎȚI RĂMÎN RECUNOSCĂTOR DACĂ ÎI MAI ADUCI SOȚIEI MELE NIȘTE ALUNE SĂRATE.
TRENEAR

- Fernsby! a strigat Rhys, ridicînd ochii din telegramă. Eliberează-mi programul pentru restul săptămînii și cumpără două bilete pentru următorul tren spre Hampshire. Trimite de urgență pe cineva la Quincy, să facă bagajele pentru mine și pentru el. Și spune-i unui vînzător de la raionul de alimente să-mi împacheteze toate alunele sărate din magazin, într-un bagaj de mînă.

- Toate?

- Pînă la ultimul borcan.

Secretara a ieșit din birou în mare viteză, iar Rhys și-a lipit fruntea de birou.

- *Diolch i Dwuv,* a murmurat. Slavă Domnului!

Dacă nu primea acea invitație, nu ar mai fi avut de ales. Ar fi dat năvală la Eversby Priory, ca o armată invadatoare. Regreta moartea tatălui lui Kathleen, dar era disperat să o revadă cît mai

curînd pe Helen. O dorea nespus, iar ea era atît de departe! Nu-i rămăsese decît să aștepte, răbdător, iar acesta era un lucru la care nu se pricepuse niciodată.

Helen îi trimisese cîte trei sau patru scrisori în fiecare săptămînă, cu ultimele vești despre familia ei, despre evenimentele recente din sat, despre reparațiile făcute la casă și despre progresele în extracția hematitului. Își condimenta scrisorile cu descrieri ale felului în care făcuse lumînări, sau recoltase rubarba cultivată tot de ea în seră. Scrisori vesele, deschise, vorbărețe.

Iar el înnebunea de dorință.

Munca, magazinul îi consumaseră pînă atunci toată energia. Acum nu-i mai erau de ajuns. Ardea de dorință, simțea ca o febră constantă, pe sub piele. Și nu știa prea bine dacă Helen era boala sau leacul.

Următorul tren pleca peste trei ore. Nu mai avea timp să-și pregătească vagonul personal și nici să caute o locomotivă la care să-l cupleze, așa că a fost mai mult decît fericit să călătorească cu un tren obișnuit. Ca printr-un miracol, Quincy a reușit să fie gata cu bagajele, așa că au ajuns la timp la gară. Rhys și-a jurat, în gînd, că nu se va mai întreba niciodată la ce i-ar servi un valet.

Cele două ore și jumătate cît a durat drumul dintre Londra și gara Alton, Rhys le-a petrecut ușor aplecat înainte, pe banchetă, ca și cum ar fi încercat să imprime locomotivei o viteză mai mare. Într-un final, trenul a oprit în gara Alton iar Rhys a găsit repede o trăsură care să-i ducă pe el și pe valetul lui la Eversby Priory.

Conacul masiv, construit pe vremea domniei lui James I, era acum restaurat. Lucrările începuseră pe vremea cînd îl moștenise Devon și durau neîntrerupt de atunci. Bogat

ornamentat, cu arcade și parapeți și rînduri întregi de hornuri elaborate, conacul domina împrejurimile asemenea unei doamne în vîrstă, la bal. Descoperirea zăcămintelor de hematit pe domeniu venise exact la timp: conacul ar fi căzut în ruină înainte ca următoarea generație să apuce să-l moștenească.

Rhys și Quincy au fost întîmpinați de Sims, valetul, care a murmurat ceva cum că nu-i aștepta nimeni atît de curînd. Quincy a fost de acord că plecaseră cam în grabă, iar cei doi servitori și-au adresat unul altuia priviri cu subînțeles. Ca și cum știau prea bine ce înseamnă să ai un stăpîn dificil și pretențios.

Rhys se învîrtea neliniștit în camera de primire, așteptînd să apară cineva. A realizat atunci că locul era foarte confortabil, primitor, așa cum nu erau deloc casele noi. El preferase întotdeauna noul, asociase lucrurile vechi cu decăderea, cu lipsa de eleganță. Dar farmecul ușor șters al conacului Eversby Priory îl făcea să se simtă binevenit. Avea legătură cu felul în care era așezat mobilierul, cu covorul înflorat. Cărți și reviste erau așezate pe măsuțe, peste tot vedeai perne și pături de ținut în poală. Doi cîini prietenoși i-au adulmecat mîna, apoi au dispărut, la primul zgomot care s-a auzit de undeva de departe. În cameră plutea o aromă de prăjituri, semn că se apropia ora ceaiului.

Știa prea bine că fusese invitat la Eversby Priory în timp de doliu. Din cîte auzise - și nu era foarte în temă, cu excepția obiectelor pe care le vindea în magazinul lui - familia care era în doliu nu invita și nu primea pe nimeni. Vizitele de condoleanțe aveau loc abia după înmormîntare. Doar Quincy, versat în astfel de probleme, care îi cunoștea pe cei din familia Ravenel de cîteva decenii bune, îi explicase semnificația invitației:

- Se pare, domnule, că lordul și lady Trenear au decis să vă trateze ca pe un membru al familiei, chiar dacă nu v-ați căsătorit

încă cu lady Helen. Cu o expresie dezaprobatoare, continuase: generația aceasta nouă nu ține deloc la tradiție.

Devon a intrat în cameră, întrerupîndu-i gîndurile.

- Dumnezeule mare, Winterborne! Devon părea amuzat, dar și foarte obosit. Am trimis telegrama abia azi-dimineață! I-a zîmbit însă așa ca odinioară și i-a strîns cu putere mîna. Părea că lăsase supărarea deoparte.

- Cum se simte lady Trenear?

Devon a ezitat, ca și cum s-ar fi gîndit cît anume să spună:

- Este fragilă, a recunoscut în sfîrșit. Îl jelește nu atît pe tatăl pe care l-a pierdut ci pe cel pe care nu l-a avut niciodată. I-am trimis vorbă lui lady Berwick, care va sosi mîine din Leominster. Pe Kathleen o va alina prezența ei – familia Berwick a crescut-o, după ce părinții naturali au alungat-o din Irlanda.

- Înmormîntarea va avea loc aici?

Devon a clătinat din cap, încruntat.

- La Glengariff. Trebuie să o duc acolo. Nu mai trebuie să-ți spun că momentul este foarte prost.

- Nu-i poți găsi un partener de drum potrivit?

- Nu în starea ei. Trebuie să fiu cu ea. Are grețuri dimineața, și se lasă pradă emoțiilor mai ușor decît de obicei.

Rhys s-a gîndit imediat la traseul călătoriei:

- Cel mai rapid ar fi să mergeți de la Bristol la Waterford, cu vaporul, să petreceți noaptea la Granville – este acolo un hotel curat, chiar lîngă gară. Iar a doua zi să luați trenul spre Glengariff. Dacă vrei, pot să trimit o telegramă la birou, să se ocupe de toate aranjamentele. Cei de acolo cunosc orele de plecare ale vapoarelor, precum și fiecare gară și haltă din Anglia.

- Ți-aș rămîne îndatorat, a spus Devon.

Fără să scoată un cuvînt, Rhys i-a pus în brațe geanta mare, Gladstone, pe care o adusese cu el.

Ridicînd întrebător o sprînceană, Devon a desfăcut cataramele, a ridicat capacul și a privit înăuntru.

A zîmbit cînd a văzut cele douăzeci de borcane cu alune sărate, înfășurate în șervețele.

- Să înțeleg că-i plac lady-ei Trenear? a întrebat Rhys.

- Are pofte, a spus Devon, continuînd să zîmbească Îți mulțumesc mult, Winterborne. A închis geanta și i-a spus: haide în bibliotecă, să bem cîte un coniac.

Rhys a ezitat.

- Unde sînt ceilalți?

- West este la carieră. Trebuie să se întoarcă. Gemenele au ieșit la plimbare iar soția mea este sus, se odihnește. Helen este mai mult ca sigur în seră, îngrijindu-și orhideele.

Helen era acolo, aproape, singură în seră. Inima lui a început să bată cu putere. A aruncat o privire discretă, plină de disperare, la ceasul de pe polița șemineului și a întrebat:

- Nu e cam devreme? E abia ora patru.

Devon l-a privit neîncrezător, apoi a izbucnit în rîs.

- Doamne, Dumnezeule, ce fel de galez mai ești? Înainte ca Rhys să-i dea un răspuns, a continuat: foarte bine. Mă duc să-i duc astea soției mele - și a arătat spre geanta de voiaj. Drept răsplată pentru generozitatea ta, mă voi preface că nu știu unde ești, cît mai mult timp posibil. Dar să nu întîrziați la ceai. A făcut o pauză. O găsești în prima seră, cea de lîngă zidul grădinii.

Rhys a dat scurt din cap. I se pusese un nod în stomac. Nu știa cum va reacționa Helen la vederea lui.

Devon și-a dat imediat seama:

- Nu e cazul să eziți, Heathcliff. Se va bucura să te revadă.

Deși referirea la roman i-a scăpat – nu era deloc un cititor împătimit – Rhys a constatat, supărat, că emoția lui era vizibilă. Blestemîndu-se în gînd, a întrebat:

- Mi-a pomenit vreodată numele?

Devon a rîs.

- Să te pomenească? Doar despre tine vorbește toată ziua. Citește povestiri din Țara Galilor, ne înnebunește pe toți cu *Owain Glyndŵr* și cu ceva care se cheamă *Eistedfodd.* Ochii i-au strălucit, ironici. Ieri, scuipa și tușea des și scurt, de-am crezut c-o paște vreo răceală. Cînd-colo, ea repeta alfabetul galez.

În mod obișnuit Rhys i-ar fi dat o replică acidă, dar de data aceasta nu a făcut-o. Era încîntat.

- Nu ar trebui să facă asta, a șoptit.

- Vrea să-ți facă pe plac, i-a răspuns Devon. Așa e ea. Ceea ce mă duce la un lucru pe care vreau neapărat să ți-l spun: Helen îmi este ca o soră mai mică. Și deși sînt ultimul bărbat de pe fața pămîntului care ar trebui să-ți țină prelegeri despre morală, vreau să știi că mă aștept să te comporți ca un paracliser, în zilele care vor urma.

Rhys l-a privit posac.

- Am fost paracliser,cîndva. Și să știi că zvonurile despre cît sînt de virtuoși sînt exagerate.

Cu un zîmbet, Devon s-a întors pe călcîie și a pornit-o pe hol.

Rhys a plecat în căutarea lui Helen. Nu vroia să o sperie, alergînd și aruncîndu-se pe ea ca un nebun, așa că s-a forțat să-și măsoare pașii. A ieșit pe ușa din spate și a traversat o porțiune din pajiștea de curînd cosită.

A urmat aleea din pietriș, mărginită de răzoare cu flori de iarnă, în timp ce, în depărtare, se ridica un zid vechi acoperit de iedera care se împletise ca o dantelă. Grădina era golașă, pămîntul acum înghețat aștepta primăvara ca să renască.

S-a apropiat de șirul de sere și a observat mișcare în prima. Inima i-a sărit din piept, obrajii i-au luat foc, în ciuda gerului tăios

de februarie. Nu-și dădea nici el seama de ce era atît de agitat, ca un băiețandru la prima întîlnire. Nu cu mult timp în urmă, ar fi pufnit disprețuitor dacă cineva i-ar fi spus că o tînără deloc mondenă, lipsită de experiență, l-ar putea aduce într-o asemenea stare.

A bătut încet în unul din geamuri. A urcat cu grijă prima treaptă, a intrat și a închis ușa în urma sa.

Rhys nu mai fusese niciodată într-o seră. Helen i-o descrisese în detaliu atunci cînd stătuse la Eversby Priory, dar ghipsul și cîrjele îl împiedicaseră să o facă. Regretase însă mai apoi că nu intrase, pentru că înțelesese cît de importantă era pentru ea.

Înăuntru era cald și umezeală. Părea o lume aparte, departe de Anglia, un palat din sticlă plin de culori exotice. Un miros greu de pămînt l-a întîmpinat, urmat de parfumul pregnant de orhidee și de o ușoară aromă de vanilie.

Și-a plimbat privirea peste rîndurile de plante înalte, peste mesele pline cu ghivece cu orhidee. A zărit o siluetă subțire în spatele unei inflorescențe albe ca spuma laptelui. L-a văzut, iar buzele ei pline i-au rostit numele, cu uimire. A venit spre el, împiedicîndu-se ușor de piciorul unei mese, din cauza vitezei. Graba ei l-a mișcat. Îi fusese dor de el. Îi lipsise.

Din trei pași, a ajuns la ea și a îmbrățișat-o, ridicînd-o de la pămînt și rotind-o în aer. Cînd a lăsat-o înapoi pe pămînt și-a îngropat fața în adîncitura gîtului ei, mirosind-o, respirînd-o.

- *Cariad,* a spus răgușit, a fost prima oară cînd nu te-am văzut mișcîndu-te cu eleganța unei lebede.

Ea a rîs, ușor stînjenită.

- M-ai luat prin surprindere. Palmele ei delicate, calde, s-au lipit de obrajii lui reci. Ești aici, a spus. Parcă încerca să se convingă singură.

Respirînd greu, Rhys i-a adulmecat pielea mătăsoasă și părul moale. Simțea că se îmbăta, că un elixir îi trecea prin vene.

- Îmi vine să te mănînc, i-a șoptit. Buzele lui le-au căutat pe ale ei, iar Helen i-a răspuns dornică, trecîndu-și degetele prin părul lui.

Printre sărutări, el îi șoptea cuvinte de alint, iar Helen s-a lipit și mai tare de el. Limba ei dulce îl mîngîia așa cum o învățase el, iar senzația l-a îmbătat.

A simțit că se clătina, așa că s-a prins cu mîna de masă, să-și păstreze echilibrul. La naiba! Trebuia să se oprească chiar atunci, altfel nu va mai reuși să se oprească deloc. Și-a desprins gura de a ei, a oftat adînc, apoi încă o dată, încercînd să-și domolească dorința. Mușchii brațelor îi tremurau din cauza efortului.

Nu-i era deloc de ajutor felul în care Helen îi presăra sărutări ușoare de-a lungul liniei maxilarului, trimițîndu-i în trup senzații noi.

- Credeam că vei sosi abia mîine. Poimîine chiar...

- N-am mai putut aștepta, i-a spus și a sărutat-o din nou.

- Trebuie să fie doar un vis, cu siguranță.

Deși încercase să se stăpînească, Rhys i-a lipit coapsele de trupul lui.

- Acum înțelegi că este adevărat, *cariad*? Fusese un gest nedemn de un gentleman, dar Helen știa de-acum la ce se putea aștepta de la el.

Ea a făcut ochii mari cînd i-a simțit sexul întărit, chiar și prin fustele largi. Dar nu s-a tras înapoi.

- Pari... întremat, i-a spus. Ce-ți mai face umărul?

- Ce-ar fi să-mi dai cămașa jos, să vezi cu ochii tăi?

Ea a chicotit:

- Nu aici, în seră. S-a întors și a întins mîna după una din plantele de pe masă.

- Dendrobium! a ghicit Rhys, privind atent floarea.

- Da. De unde-ai știut? I-a prins la butonieră o orhidee. Ai citit despre ele?

- Puțin. I-a conturat nasul cu vîrful degetului, pentru că nu se putea abține să nu o atingă. Trenear mi-a spus că studiezi istoria galeză.

- Așa este. O găsesc fascinantă. Știai că și regele Arthur a fost galez?

Amuzat, Rhys i-a mîngîiat părul prins într-un coc lejer la ceafă.

- Dacă a existat cu adevărat, atunci a fost cu siguranță galez.

- A existat, i-a spus Helen. Lîngă lacul Llyn Barfog există o stîncă ce poartă urma calului său. Aș vrea să o văd, cîndva.

El i-a zîmbit larg.

- Pronunți foarte bine, *cariad*. Dar cei doi „l" se pronunță „thl", mai degrabă. Trebuie să lași ca aerul să se strecoare pe lateralele limbii.

Helen a repetat sunetul de cîteva ori, dar tot nu a reușit să pronunțe foarte corect. Arăta atît de adorabil cînd își ținea vîrful limbii printre dinți că Rhys nu s-a putut abține să nu-i mai fure o sărutare.

- Nu trebuie neapărat să înveți galeza, i-a spus el.

- Dar vreau.

- Este o limbă grea. Iar în vremurile noastre nu este nici un avantaj să o știi. Mama mea spunea mereu: *trebuie să eviți să vorbești în galeză așa cum trebuie să ocolești păcatul.*

- De ce?

- Afacerea mea putea avea de suferit. Rhys și-a lăsat palma să alunece pe spatele ei, pe brațe. Știi bine că sînt multe prejudecăți legate de galezi. Oamenii îi consideră imorali, leneși... și cam certați cu curățenia.

- Este o prostie. Oamenii civilizați nu ar trebui să spună așa ceva despre semenii lor.

- Nu o fac în public. Ci doar în casele lor, în intimitate. S-a încruntat și a continuat: unii te vor desconsidera după ce te vei căsători cu mine. Nu o vor recunoaște deschis, dar vei citi asta în ochii lor. Chiar și atunci cînd îți vor zîmbi.

Nu era un subiect pe care să-l fi discutat în timpul primei lor logodne. Rhys era sensibil la ideea că îi era inferior din punct de vedere social, iar Helen nu dorise să riște să-l ofenseze. Acum se simțea ușurat, pentru că putea fi în sfîrșit sincer cu ea. În același timp, însă, faptul că recunoștea că ea va decădea măritîndu-se cu ea îi lăsa un gust amar.

- Voi fi o Winterborne, i-a spus calmă Helen. Ar trebui ca *ei* să-și facă griji în legătură cu ce cred eu despre ei.

Rhys a zîmbit mulțumit.

- Ai dreptate. Vei fi o femeie influentă, care va înfăptui tot ce-și pune în gînd.

Ea l-a mîngîiat cu blîndețe pe obraz.

- Principala mea preocupare va fi să-mi fac soțul fericit.

Rhys s-a aplecat spre ea, sprijinindu-se cu ambele mîini de masă și acoperind-o cu trupul lui.

- Vei avea mult de lucru, soția mea, a amenințat-o el în joacă.

Ochii ei argintii i-au căutat pe ai lui. Cu vîrful degetului mare i-a conturat ușurel buza inferioară.

- E greu să fii fericit, să înțeleg?

- Cam așa. Asta se întîmplă doar cînd ești lîngă mine. A sărutat-o cu patimă, cercetînd-o tot mai adînc cu limba, amețind-o, pînă cînd ea nu a mai fost în stare să-i refuze nimic. Mîinile i s-au încleștat pe fustele ei și, preț de o fracțiune de secundă, a fost tentat să-și ia ce-i cerea trupul chinuit, să o

posede chiar acolo. I-ar fi fost atît de ușor să o urce pe masă, să-i ridice fustele, să-i desfacă picioarele...

Cu un geamăt surd, a pus capăt sărutului și și-a sprijinit fruntea de-a ei.

- A trecut prea mult timp fără tine, *cariad*. A tras adînc aer în piept și a expirat lent. Povestește-mi ceva să-mi distragi atenția.

Helen era roșie în obraji iar buzele i se umflaseră.

- Ai pomenit-o pe mama ta, a spus ea. Cînd o voi cunoaște și eu?

Rhys a rîs – nu ar fi putut alege un subiect mai potrivit să-i alunge orice urmă de dorință:

- Eu unul știu că voi amîna momentul cît mai mult posibil.

Mama lui, Bronwen Winterborne, era o femeie severă, strictă, subțire ca o coadă de mătură. Mîinile ei subțiri îl pedepsiseră de nenumărate ori în copilăria lui, iar Rhys nu-și amintea nici măcar o singură dată în care să-l fi îmbrățișat cu tandrețe. Și totuși, fusese o mamă bună, îi dăduse mîncare și haine, îl învățase valorile disciplinei și ale muncii asidue. Îi fusese mereu foarte ușor să o admire, dar nu să o și iubească.

- Crezi că n-o să mă placă? l-a întrebat Helen.

Rhys a încercat să-și imagineze ce-ar fi spus mama lui despre acea făptură subtilă și minunată, cu mintea plină de cărți și cu muzica în vîrful degetelor.

- Va spune că ești prea drăguță. Și prea moale. Ea nu are cum să înțeleagă genul tău de putere.

Helen părea încîntată.

- Crezi că sînt puternică?

- Da, i-a răspuns el fără ezitare. Voința ta este ca o lamă de oțel. A privit-o grăitor și a adăugat: altfel nu m-ai manevra cu atîta ușurință.

- Eu te manevrez? Cu grație, ea s-a strecurat pe sub mîna lui și s-a apropiat de o altă masă plină cu ghivece de flori. Asta am făcut atunci cînd ți-am dat un ultimatum și m-am culcat cu tine?

Felul în care a spus-o i-a accelerat pulsul. Captivat și excitat, a urmat-o:

- Da. După care ai părăsit Londra, lăsîndu-mă să tînjesc după tine. Acum sînt ca un cîine în lesă, care se milogește pentru mai mult.

Pe un ton amuzat, ea i-a spus:

- Nu văd nici un cîine în lesă. Ci doar un lup fioros.

Rhys a prins-o din spate și a sărutat-o pe gît.

- Sînt lupul tău, i-a spus, mușcînd-o ușurel.

Helen s-a arcuit, lipindu-se și mai mult de el. Îl dorea și ea la fel de mult, și-a dat el seama.

- Vrei să vin la tine la noapte? i-a șoptit ea. După ce merge toată lumea la culcare?

Întrebarea i-a aprins sîngele în vene. Dumnezeule, da! Tînjea după senzațiile puternice și după eliberarea de mai apoi, după pielea ei minunată lipită de trupul lui. Dar mai presus de toate tînjea după minutele de după, cînd ea avea să stea în brațele lui, doar a lui.

A închis ochii și și-a lipit obrazul de urechea ei. Abia o jumătate de minut mai tîrziu, cînd și-a recăpătat vocea, a spus:

- Ai citit multe povești. Știi prea bine ce li se întîmplă fetițelor care vin în vizită la lupi.

- Știu prea bine, i-a șoptit și i-a oferit buzele.

Capitolul 15

- Joci și tu, vere Devon? l-a întrebat Pandora. Trebuie să fim mai mulți, altfel jocul se va termina foarte repede. Stătea la masa de joc, față în față cu Cassandra, în salonul de la etaj, acolo unde se relaxau cu toții după cină.

Gemenele scoseseră singurul joc pe care îl aveau în casă, numit „Conacul fericirii". Era un joc de modă veche, un carton imprimat cu o spirală avînd spații care reprezentau virtuții și vicii. Jocul fusese menit copiilor, să-i învețe adevăratele valori.

Devon a clătinat din cap, cu un zîmbet leneș și s-a înghesuit lîngă Kathleen, pe sofa.

- Eu am jucat data trecută, i-a răspuns. Este rîndul lui West.

Amuzată, Helen l-a surprins pe West aruncîndu-i lui Devon o privire amenințătoare. Nici unuia dintre frații Ravenel nu le plăcea acest gen de jocuri de atenție, deși gemenele încercau adesea să-i atragă și pe ei.

- Știu de la început că eu voi pierde, a protestat West. Sfîrșesc întotdeauna la casa de corecție.

- Ai cu atît mai multe motive să continui să joci, i-a spus Helen. Poate că așa vei învăța comportamentul moral.

West a dat ochii peste cap.

- Nimeni nu crede că propriul comportament este imoral. Îi vede doar pe ceilalți.

Și-a luat paharul de coniac cu el și s-a așezat la masa de joc.

- Avem nevoie de un al patrulea, a spus Pandora. Helen, nu vrei să lași deoparte cusutul și...?

- Nu-i spune ei, a protestat Cassandra. Cîștigă întotdeauna.

- Joc eu, s-a oferit Rhys, înghițind ultima gură de coniac din pahar. A ocupat locul liber de la masă și i-a făcu cu ochiul lui West, așa, ca între colegi de suferință.

Helen era încîntată de felul degajat în care se purta acum cu rudele ei. Atunci cînd o vizitase la Londra, în casa familiei Ravenel, fusese mereu controlat și atent la tot ce spunea. Acum, aici, era relaxat și fermecător, participa liber la discuții.

- Tocmai ce-ai devenit un bețiv, i-a spus Pandora, pe un ton sobru cînd pionul lui a nimerit pe căsuța cu vicii. Treci în carceră. Nu ai voie să dai cu zarul două ture.

Helen a zîmbit, văzîndu-l că încerca să pară că se căia.

Cassandra a rotit titirezul din lemn și a mutat triumfătoare pionul ei pe căsuța numită Sinceritate.

A venit și rîndul lui West. Pionul lui a nimerit în infamul spațiu denumit „distrugătorul de Sabat".

- Stai trei ture, l-a anunțat Cassandra.

- Așa o pedeapsă mare, doar pentru că am stricat sărbătoarea de Sabat?

- Este un joc foarte sever, i-a răspuns Cassandra. A fost inventat la începutul secolului, cînd făceai carceră sau puteai fi chiar spînzurat doar dacă furai o bucată de șuncă.

- De unde știi asta? a întrebat-o Rhys.

- Avem o carte în bibliotecă, a spus Pandora. „Crimele umanității decăzute". Este despre criminali îngrozitori și despre pedepse sîngeroase.

- Am citit-o de cel puțin trei ori, a adăugat și Cassandra.

West le-a privit încruntat pe gemene, după care s-a întors spre sofa și a întrebat:

- Ar trebui să citească așa ceva?

- În nici un caz, i-a răspuns Kathleen. Aș fi luat-o de acolo, dacă aș fi știut de existența ei.

Pandora s-a aplecat spre Rhys și i-a spus, conspirativ:

- E prea scundă ca să poată vedea cărțile mai sus de al șaselea raft. Acolo le ținem noi pe cele mai șocante.

West a tușit, încercînd să-și mascheze rîsul, în timp ce Rhys studia dintr-o dată tabla de joc cu un deosebit interes.

- Și Helen știe de ea, a adăugat Pandora.

Cassandra a mustrat-o:

- Ai făcut-o de oaie. Acum or să ne ia toate cărțile interesante.

Pandora a ridicat din umeri.

- Oricum le-am citit deja pe toate.

Rhys a schimbat abil subiectul:

- Există și o versiune mai nouă a acestui joc, a spus privind cutia. O companie americană a cumpărat drepturile de autor și l-a refăcut, în varianta cu pedepse mai puțin aspre. Îl vînd în magazinul meu.

- Hai să-l cumpărăm pe acela mai puțin sîngeros, a spus West. Sau mai bine hai să le învățăm pe gemene să joace poker.

- West, l-a amenințat Devon, strîngînd din ochi.

- Pokerul este absolut nevinovat în comparație cu acest joc cu mai multe lovituri de bici decît o carte a marchizului de Sade.

- West! au strigat la unison Kathleen și Devon.

- De unde vin aceste jocuri, domnule Winterborne? a întrebat Pandora cu ochii strălucind de interes. Cine le inventează?

- Oricine știe să deseneze poate plăti o tipografie, să scoată cîteva exemplare.

- Și dacă facem și noi un joc, eu și Cassandra? L-am putea vinde în magazinul tău?

- Nu vreau să fac nici un joc, a protestat Cassandra. Mie-mi place doar să joc. Pandora a ignorat-o, concentrată pe cuvintele lui Rhys.

- Vino cu un prototip, a continuat el. Mă voi uita la el și dacă voi considera că-l pot vinde îți voi plăti chiar eu prima ediție. În schimbul unui procent din cîștiguri, bineînțeles.

- Care este procentajul obișnuit? a întrebat ingenuă Pandora. Oricare ar fi el, eu îți dau jumătate.

Ridicînd o sprînceană, Rhys a întrebat-o:

- De ce doar jumătate?

- Nu merit o reducere, în calitate de cumnată? a întrebat ingenuă Pandora. Cînd a rîs, Rhys a adus atît de mult cu un băiețel, că inima lui Helen aproape că a stat în loc.

- Ba da, meriți.

- De unde pot să știu ce jocuri s-au inventat deja? Pandora era tot mai entuziasmată. Vreau ca al meu să fie diferit de toate celelalte.

- Îți voi trimite cîte unul din fiecare, ca să le examinezi. Tot ce vînd eu la magazin.

- Îți mulțumesc, mi-ar fi de mare ajutor. Pînă atunci însă... Pandora bătea cu degetele în masă, nerăbdătoare. Nu mai pot juca, i-a anunțat pe ceilalți, ridicîndu-se și obligîndu-i pe Rhys și pe West să se ridice la rîndul lor de la masă. Avem mult de lucru. Vino, Cassandra.

- Dar cîștigam! a protestat Cassandra, privind spre tabla de joc. Nu e cam tîrziu să ne apucăm de așa ceva în seara asta?

- Nu și atunci cînd suferi de imagino-insomnie. A ridicat-o pe sora ei de pe scaun.

După plecarea gemenelor, Rhys s-a uitat zîmbind spre Helen.

- Inventează mereu cuvinte?

- Dintotdeauna. De cîtva timp, însă, am observat că încearcă să se dezbare de acest obicei, de teamă să nu fie ținta ironiilor la balurile din Sezonul viitor.

- Așa s-ar întîmpla, mai mult ca sigur, a spus cu regret Kathleen. Limbile otrăvite atît așteaptă, iar fetele inteligente asemenea Pandorei și Cassandrei au destule de înfruntat în timpul Sezonului. Lady Berwick mă dojenea adesea pentru că rîdeam prea tare în public.

Devon și-a mîngîiat din priviri soția.

- Mie mi s-ar fi părut fermecător.

Ea i-a mulțumit cu un zîmbet.

- Da, dar tu n-ai luat niciodată parte la un Sezon. Tu și West erați tot la Londra, dar în altă parte, acolo unde se duc toți craii.

Rhys s-a apropiat de bufet, să-și toarne un pahar de coniac. S-a uitat spre Devon și l-a întrebat:

- Lady Helen și gemenele vor rămîne la conac cît timp tu și lady Trenear veți fi în Irlanda?

- Așa ar fi cel mai bine, i-a răspuns Devon. Am rugat-o pe lady Berwick să stea cu ele în absența noastră.

- Altfel am fi dat naștere la zvonuri, i-a explicat Kathleen. Chiar dacă știm că West le este ca un frate lui Helen și gemenelor, este totuși burlac și nu are o reputație prea grozavă.

- Reputație la care am muncit mult, pentru numele lui Dumnezeu! West s-a așezat pe unul din scaunele de lîngă șemineu. Chiar insist să aibă o damă de companie. Nu pot risca să-mi pierd renumele, atunci cînd se va afla că am fost lăsat fără probleme în aproierea a trei tinere inocente.

- Lady Berwick va avea o influență bună asupra gemenelor, a mai spus Kathleen. Ea ne-a învățat, pe mine și pe cele două fiice ale ei, Dolly și Bettina, cum să ne purtăm în societate. Și nu i-a fost deloc ușor.

- Vom pleca poimîine spre Irlanda, a spus Devon, ușor încruntat. Cu voia lui Dumnezeu, ne vom întoarce curînd.

Winterborne și-a întins picioarele spre foc și și-a înlănțuit degetele peste mijloc.

- Bănuiesc că va trebui să amîn vizita lui Tom Severin. Îi spusesem să vină în Hampshire de azi în două zile, ca să vadă progresele făcute cu extracția și cu calea ferată.

Tonul folosit de Rhys i-a înghețat lui Helen sîngele în vene.

- Ar fi mai bine să-l ții departe de mine pe Severin.

L-au privit cu toții, nedumeriți. Rhys stătea în picioare lîngă bufet, iar degetele lui lungi încălzeau lichidul de culoarea ambrei. A învîrtit ușor coniacul în pahar și l-a privit atent, iar ochii îi erau mai reci ca niciodată.

Devon a vorbit primul:

- Ce-a mai făcut acum Severin?

- A încercat să mă convingă să cumpăr o proprietate de lîngă King's Cross. Numai că pe nici un act nu se regăsea numele proprietarului. Nici măcar ipotecile nu erau trecute.

- Cum este posibil așa ceva? a întrebat Devon.

- Dreptul de proprietate îi aparține acum unei companii de investiții. Am angajat pe cineva care să afle cine este în spatele acestui hățiș. El a descoperit un acord, deja semnat și înregistrat la notar, care va intra în vigoare în momentul în care tranzacția va fi încheiată. Iar toți banii îi vor reveni unui bărbat cu care eu nu vreau să am de-a face, nici dacă ar fi ultimul de pe pămînt. Iar Severin o știa prea bine.

Devon și-a retras brațul din jurul mijlocului soției lui și s-a aplecat ușor, iar ochii îi străluceau, plini de interes.

- Domnul Vance? a încercat el să ghicească.

Rhys a încuviințat.

- Drace! a spus în barbă Devon.

Helen se uita de la unul la altul, nedumerită.

- Îl cunoști pe Severin, știi ce fel de om este, a spus West, rupînd tăcerea grea. Nu are pic de răutate în el. S-a gîndit, mai mult ca sigur, că vei afla doar foarte tîrziu, cînd se va fi scurs suficient timp.

Ochii lui Rhys au avut o strălucire periculoasă.

- Dacă încheiam afacerea fără să fi știut care este adevăratul proprietar m-aș fi asigurat că singurul lucru care s-ar fi scurs ar fi fost viața lui, din trup. Prietenia noastră se încheia din acel moment.

- Cine este domnul Vance? a întrebat Helen.

Nu a primit nici un răspuns.

Timidă, Kathleen a rupt tăcerea.

- Este nepotul doamnei Berwick. Pentru că soții Berwick nu au avut nici un fiu, este mai mult ca sigur că domnul Vance le va moșteni domeniul. Cînd lordul Berwick se va prăpădi, totul va trece în mîinile domnului Vance, iar lady Berwick și fiicele ei se vor afla la bunul lui plac. L-am întîlnit și eu pe domnul Vance, în cîteva rînduri.

- Ce părere ți-ai făcut despre el? a întrebat-o Devon.

Ea s-a strîmbat.

- Un singuratic. Un bărbat crud, meschin, foarte îngîmfat. Deși mereu îndatorat, se crede un vrăjitor al finanțelor. A încercat de cîteva ori, în trecut, să se împrumute în contul viitoarei sale moșteniri. Lady Berwick era distrusă.

Helen s-a uitat spre Rhys, tulburată de expresia lui crudă. Părea foarte afectat de ceea ce făcuse prietenul lui.

- Ești sigur, l-a întrebat timid, că domnul Severin știa ce crezi tu despre domnul Vance?

- Știa foarte bine, a răspuns scurt Rhys și a luat o înghițitură de coniac.

- Și atunci de ce a făcut-o?

Rhys a clătinat din cap, fără să scoată vreun cuvînt.

Devon a fost cel care i-a răspuns la întrebare:

- Severin își urmărește doar propriul interes. Are o minte extraordinară, este un adevărat geniu, fără exagerare. Însă o

asemenea abilitate este însoțită, în cele mai multe cazuri, de o lipsă de... A ezitat, căutînd cel mai potrivit cuvînt.

- Decență? l-a ajutat West.

Devon a dat din cap.

- Atunci cînd ai de-a face cu Severin, nu trebuie să uiți nici un moment că este un oportunist. Creierul lui se concentrează doar pe rezultat, așa că nu ține cont de sentimentele nimănui, nici măcar de ale lui. Chiar și așa, doar eu l-am văzut de vreo trei ori făcînd tot ce-i stătea în puteri să-i ajute pe alții. Nu este profund rău, în adîncul sufletului. A ridicat din umeri. Păcat că a decis să renunțe cu totul la o asemenea prietenie.

- Iar eu aș renunța la orice și la oricine, numai să nu am de-a face cu Albion Vance.

Capitolul 16

Helen a plecat capul, prefăcîndu-se că se concentra pe lucrul de mînă din poala ei. Avea o senzație ciudată de rău, de la stomac. Cumva, mîinile ei au reușit să coasă în continuare, deși gînduri pline de panică îi treceau prin minte. A încercat să facă ordine în ele, să înțeleagă.

Albion era un nume neobișnuit, dar nu unic. Putea fi doar o coincidență.

Te rog, Doamne, te rog, fă să fie o coincidență.

Cum arătase chipul lui Rhys! Plin de ură, genul de ură pe care un om o ia cu el în mormînt.

Neliniștea a pus stăpînire pe ea, în ciuda eforturilor de a-și păstra calmul. Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să fie singură, undeva, să respire adînc... și să-l găsească pe Quincy.

El îl însoțise pe Rhys. Și știa mai multe secrete ale familiei decît ar fi știut oricine. Va insista să afle adevărul.

Conversația a continuat, iar ea a înnodat ața și a ridicat cutia de cusut pe care o ținea pe jos, lîngă picior. A pipăit într-una din despărțituri o forfecuță ascuțită, desfăcută și și-a înfipt voit degetul în ea, pînă ce a simțit o înțepătură ca o arsură.

Și-a retras repede mîna și a privit la tăietura din care se prelingea o picătură de sînge, prefăcîndu-se uimită.

Rhys a observat imediat. A mormăit un cuvînt în galeză, a nemulțumire, a scos o batistă din buzunar și a venit lîngă ea, din numai cîțiva pași. Fără să scoată un cuvînt, a îngenunchiat în fața ei și i-a înfășurat batista în jurul degetului.

- Ar fi trebuit să mă uit mai întîi înăuntru și abia apoi să caut forfecuța, a spus spășită Helen.

Ochii lui își pierduseră răceala de mai devreme și erau acum plini de îngrijorare. A desprins cu grijă batista să se uite la tăietură.

- Nu este adîncă. Dar ai nevoie de un plasture.

Kathleen a spus, de pe canapea:

- Vrei să sun după doamna Church, draga mea?

- Mai bine merg eu la ea, a spus Helen. E mai ușor așa, pentru că are totul la îndemînă.

Rhys s-a ridicat în picioare, trăgînd-o pe Helen după el.

- Merg cu tine.

- Nu e nevoie, rămîi aici, a spus Helen repede, strîngînd batista în jurul degetului. Nu ți-ai terminat coniacul. S-a dat un pas înapoi, să-i evite privirea cercetătoare. După care le-a zîmbit celorlalți: este deja tîrziu. Trebuie să mă retrag. Noapte bună tuturor.

Toți membrii familiei i-au răspuns în cor, după care Helen a ieșit din salon cu pași măsurați, luptîndu-se cu tentația de a o lua la fugă. A coborît scara cea mare, a traversat holul principal și a ieșit pe scara servitorilor. În contrast cu liniștea de la primul etaj, jos activitatea era în toi. Servitorii terminaseră cina și spălau acum vasele, în timp ce bucătăreasa supraveghea pregătirile pentru mîncărurile de a doua zi.

Holul servitorilor a răsunat de rîsete. Helen s-a apropiat încet de ușă și l-a văzut pe Quincy așezat la masa lungă, alături de cîteva cameriste și de cîțiva valeți. Părea să-i distreze cu povești despre noua lui viață de la Londra. Pe Quincy îl plăcuseră toți, dintotdeauna și sigur îi duseseră lipsa de cînd plecase să-l slujească pe Rhys.

Chiar în clipa în care Helen se întreba cum să facă să-i atragă atenția fără să dea naștere unei scene, a auzit vocea menajerei, venind din spate.

- Lady Helen?

S-a întors și a dat nas în nas cu doamna Church, a cărei față plinuță părea îngrijorată.

Helen i-a zîmbit și i-a arătat degetul rănit.

- Un mic accident cu forfecuța, i-a explicat. M-am gîndit că e mai bine să vin direct aici.

Doamna Church i-a studiat tăietura, după care a dus-o în camera menajerei, aflată la numai două uși depărtare. Camera servea drept salon, dar și drept biroul din care doamna Church coordona servitorii din întreaga casă. Încă din copilărie, Helen își amintea că ea avea acolo și un dulăpior cu medicamente. Ori de cîte ori cădeau și se loveau, ea sau gemenele, ori de cîte ori se îmbolnăveau, veneau aici să fie bandajate și alinate.

S-a așezat la una dintre mese și a spus:

- Toată lumea pare foarte veselă în seara asta.

Doamna Church a deschis dulapul cu medicamente.

- Da, sînt încîntați să-l revadă pe Quincy. I-au pus o mulțime de întrebări, majoritatea legate de magazin. Quincy ne-a adus și un catalog, să ne minunăm. Nimeni nu și-a imaginat că poți găsi atît de multe lucruri sub un singur acoperiș.

- *Winterborne's* este grandios, a spus Helen. Ca un palat.

- Așa spune și Quincy. După ce i-a dat cu tinctură pe deget, doamna Church a tăiat o bucată de bandaj impregnat cu ihtiocol, l-a umezit puțin cu apă de lavandă și i l-a pus pe deget.

I-a lipit apoi un plasture în jurul degetului, cu mîini pricepute.

- Quincy pare alt om de cînd lucrează pentru domnul Winterborne. Nu l-am mai văzut de ani buni atît de însuflețit.

- Mă bucur să aud asta. De fapt... Helen încerca să pară foarte degajată. Aș vrea să vorbesc cu el, între patru ochi. Poți să-l rogi să vină pînă aici?

- Acum?

Helen i-a răspuns printr-o mișcare a capului.

- Bineînțeles, doamnă. După o pauză, menajera a adăugat: s-a întîmplat ceva?

- Da, a spus cu tristețe Helen. Așa cred.

Doamna Church s-a ridicat, îngrijorată.

- Să vă aduc cîte un ceai?

Helen a clătinat din cap.

- Îl trimit chiar acum pe Quincy.

În mai puțin de două minute, Helen a auzit o bătaie în ușă. Quincy, un bărbat scund și solid, a intrat în încăpere.

- Lady Helen, a spus el. Ochii îi surîdeau.

Era o ușurare să-l vadă. În absența oricărei afecțiuni sau interes din partea tatălui ei sau a lui Theo, Quincy fusese singura prezență masculină din viața ei. Copil fiind, alergase la el ori de cîte ori avusese un necaz. O ajutase întotdeauna fără să ezite, ca atunci cînd ea rupsese din greșeală o pagină din *Enciclopedia Britanică* iar el îndepărtase cu o lamă întreaga pagină, fără să lase vreo urmă, și o asigurase că nimeni nu va observa absența istoriei astronomiei croate. Sau ca atunci cînd dărîmase o figurină din porțelan iar Quincy îi lipise capul la loc, atît de bine că nimeni nu-și dăduse seama.

Helen i-a întins mîna.

- Îmi pare rău că te-am întrerupt.

- Nu ați întrerupt nimic, a spus Quincy, strîngîndu-i cu căldură mîna. Este o plăcere, ca întotdeauna.

Helen i-a făcu semn spre scaunul alăturat.

- Te rog să te așezi.

Valetul a rămas în picioare.

- Știți prea bine că nu se cuvine.

Helen a dat ușor din cap, forțîndu-se să zîmbească.

- Știu, dar mă tem că aceasta nu este o conversație obișnuită. A dat să spună ceva, dar cuvintele refuzau să iasă. A încercat din nou, dar nu a reușit decît să repete: mă tem...

Quincy stătea în fața ei și o privea încurajator și răbdător.

- Vreau să te întreb ceva important, a reușit într-un final Helen să rostească. Trebuie să-mi spui doar adevărul. Și-a dat seama, neputincioasă, că avea deja lacrimi în ochi. Cred că știu deja adevărul, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai spune... S-a oprit pentru că l-a văzut pe Quincy schimbîndu-și expresia. Umerii i se lăsaseră, parcă apăsați de o povară teribilă.

- Poate că nu ar trebui să întrebați, a riscat el să spună.

- Trebuie. Oh, Quincy... Tîmplele îi pulsau. Și-a fixat privirea asupra lui. Albion Vance este tatăl meu?

Cu mișcări încete, servitorul a întîns mîna după scaun, l-a tras spre el și s-a așezat. Și-a înlănțuit degetele și și-a odihnit mîinile pe masă, privind în tot acest timp undeva în gol, spre fereastră.

- Unde ați auzit așa ceva?

- Am găsit o scrisoare neterminată a mamei mele, adresată lui.

Quincy a tăcut. Privirea lui era distantă, ca și cum ar fi încercat să ajungă la capătul lumii.

- Aș fi vrut să n-o fi găsit.

- Și eu la fel. Te rog să-mi spui, Quincy... Vance este tatăl meu?

El și-a întors privirea spre Helen.

- Da.

Ea a clipit.

- Semăn cu el? a șoptit ea.

- Nu semănați cu niciunul dintre ei, i-a răspuns el cu blîndețe. Ci doar cu dumneavoastră. Sînteți o făptură unică și drăgălașă.

- Cu față de iepure, a adăugat ea cu tristețe. Tot ea a scris și asta în scrisoare, i-a explicat.

- Mama ta era o femeie complicată. Părea să fie în competiție cu toate femeile din lume, inclusiv cu propriile fiice.

- L-a iubit pe tata?

- Pînă în ultima ei clipă, a venit răspunsul care a surprins-o.

Helen l-a privit sceptică.

- Dar ea și domnul Vance...

- El nu a fost singura ei indiscreție. Nici tatăl dumneavoastră nu i-a fost fidel ei. Dar părinții dumneavoastră au ținut unul la celălalt, în felul lor. După ce aventura dintre dînsa și Vance s-a sfîrșit și v-ați născut, ei doi și-au reluat căsnicia. Quincy și-a scos ochelarii și a șters cu meticulozitate lentilele. Dumneavoastră ați fost cea sacrificată. Ați fost ținută sus, în camera copiilor, ca ei să nu vă vadă și să nu vă audă. Și-a pus la loc ochelarii. Ar fi mai bine dacă v-ați preface că nu știți nimic.

- Nu pot, a spus Helen, sprijinindu-și coatele pe masă și apăsîndu-și căușul ochilor în palme. Domnul Winterborne îl urăște.

Tonul lui Quincy a fost neașteptat de dur.

- Nu există galez care să nu simtă asta.

Helen a coborît mîinile și s-a uitat la el.

- Dar ce-a făcut?

- Ura lui Vance pentru galezi este binecunoscută. A scris și un pamflet citat adesea de cei care vor să scoată limba galeză din școli. Este de părere că elevii ar trebui obligați să vorbească doar engleza. A făcut o pauză. În plus, domnul Winterborne are

și un alt motiv. Nu-l cunosc, pentru că nu vorbește niciodată despre asta, dar trebuie să fie ceva foarte grav. Ar fi mai bine să nu-i pomeniți nimic.

Helen l-a privit uimită.

- Îmi sugerezi să-i ascund acest lucru domnului Winterborne?

- Nu trebuie să scoateți nici un cuvînt. Nici în fața lui, nici într-a altora.

- Dar va afla, într-o bună zi.

- Dacă va afla, puteți să vă prefaceți că nu știați nimic.

Helen a clătinat din cap cu tristețe.

- N-aș putea să-l mint.

- Există anumite ocazii în viață cînd o minciună este necesară. Iar asta este una dintre ele.

- Dar Vance îl va aborda cîndva și-i va spune. Sau va veni la mine. Și-a șters ochii, tulburată. Oh, Dumnezeule!

- Dacă vă abordează, va trebui să vă prefaceți uimită. Nimeni nu va ști.

- Dar voi ști *eu*. Trebuie să-i spun totul domnului Winterborne.

- Să nu faceți asta. De dragul lui. Are nevoie de dumnea-voastră, doamna mea. Nu-l cunosc de prea mult timp, dar am văzut cît s-a schimbat de cînd v-a cunoscut. Dacă țineți la el, nu-l obligați să facă o alegere atît de dureroasă.

Ea a făcut ochii mari.

- Să aleagă? Crezi că va anula logodna dacă va afla?

- Nu cred. Dar nu este imposibil.

Helen a clătinat ușurel din cap. Nu-și putea imagina așa ceva. Nu după ce-i spusese Rhys, după felul în care o sărutase chiar în după-amiaza aceea.

- N-ar face asta.

Ochii lui au strălucit, de parcă emoția ar fi fost prea mare.

- Lady Helen, vă rog să mă iertați că vă vorbesc deschis. Dar

vă știu de cînd erați în leagăn. Mi s-a părut dintotdeauna că vi s-a făcut o mare nedreptate, că este păcat să neglijezi și să disprețuiești un copil inocent. Ați avut de suferit din cauza ambilor părinți, Dumnezeu să le aibă în pace sufletele, dar păcatele au fost ale lor, nu ale dumneavoastră. De ce să continuați să plătiți prețul? De ce să nu lăsați să fiți prețuită, așa cum ați meritat dintotdeauna?

- Aș vrea asta. Dar mai întîi trebuie să-i spun adevărul lui Winterborne. Trebuie să știe cine sînt.

Quincy a făcut o pauză. Părea tulburat.

- Domnul Winterborne este un stăpîn bun. Exigent, dar drept și generos. Are grijă de oamenii lui și îi tratează cu respect, de la primul pînă la ultimul. Dar are limitele lui. Săptămîna trecută l-a văzut pe Peter, unul dintre servitori dîndu-i o palmă unui cerșetor, pe stradă. I-a făcut morală și l-a concediat pe loc. Bietul Peter și-a cerut scuze, l-a implorat să-l ierte, dar nu a cedat. Și eu și alți servitori am încercat să vorbim cu el, ca să-l ajutăm pe Peter, dar ne-a amenințat că ne concediază pe toți dacă îndrăznim să mai scoatem un cuvînt. A spus că există greșeli pe care el nu le poate ierta.

A tăcut cîteva clipe, după care a continuat:

- În ceea ce-l privește pe domnul Winterborne, există o anumită graniță peste care nu poți trece niciodată. Iar dacă o faci, te scoate complet din viața lui, fără să se uite înapoi.

- Nu i-ar face asta soției lui, a protestat Helen.

- Sînt de acord. Quincy și-a ferit privirea și a adăugat: dar nu-i sînteți încă soție.

Uluită, Helen s-a întrebat dacă avea dreptate, dacă era într-adevăr atît de periculos să-i spună lui Rhys cine era tatăl ei.

- Domnul Winterborne nu este un bărbat obișnuit, lady Helen. Nu se teme de nimic și nu dă socoteală nimănui. Nu-i pasă de scandaluri și, cumva, este mai presus de lege. Îndrăznesc să spun că se comportă mai bine decît mulți alții de rangul lui. Dar poate fi imprevizibil. Dacă vreți să vă căsătoriți cu el, va trebui să păstrați tăcerea.

Capitolul 17

Melodia unui ceas se auzea de undeva de departe, din casă, atunci cînd Helen s-a furișat din camera ei și a pornit-o pe holul de la etaj. Rhys fusese găzduit într-una din camerele de oaspeți din aripa vestică, lucru pentru care ea era recunoscătoare. Aveau nevoie de intimitate ca să poată discuta.

Se temea acum mai mult ca niciodată. Inima îi bătea cu atîta putere de parcă încerca să-i sară din piept. Nu-l cunoștea chiar atît de bine pe Rhys ca să știe cum va reacționa după ce-i va spune. Toate sentimentele pe care i le purta se bazau pe un ideal de perfecțiune, pe viziunea unei soții aristocrate, pe un piedestal. Iar vestea pe care i-o aducea nu însemna să coboare o treaptă de pe acel piedestal – ci să se arunce de pe o stîncă.

Nu se punea problema că ar fi făcut ceva. Problema era cine era ea. Iar la așa ceva nu existau soluții. Oare Rhys va fi în stare să se uite la ea fără să-l vadă pe Albion Vance? Își petrecuse mare parte din viață alături de oameni care ar fi trebuit să o iubească, dar nu o făcuseră. N-ar fi putut suporta să-și petreacă restul vieții lîngă un soț care să procedeze la fel.

Cînd a ajuns în aripa vestică îi era deja foarte frig, în ciuda cămășii de noapte din bumbac și a papucilor groși. Tremurînd, s-a apropiat de ușa lui și a bătut ușor, apoi a deschis-o.

Stomacul i s-a strîns cînd i-a zărit silueta conturîndu-se în lumina dată de flăcările din șemineu și de o lampă de pe măsuța de la capul patului. Era doar în halat, cu picioarele goale.

A prins-o de talie și a trecut-o pragul, a închis ușa în urma lor și a încuiat-o hotărît.

Cînd a tras-o lîngă el, Helen și-a lipit obrazul de pieptul lui gol. Simțind cum tremura, a ținut-o și mai strîns în brațe.

- Ți-e teamă, *cariad*?

Ea a dat din cap.

I-a cuprins chipul în palme.

- Te temi că-ți voi face rău?

Ea și-a dat seama că se gîndea la prima oară cînd făcuseră dragoste și o duruse. Acum se temea, însă, de un alt fel de durere. Și-a umezit buzele uscate și a spus:

- Da, dar nu de felul în care...

- Nu, nu, a liniștit-o el, de data asta va fi diferit. A plecat capul și a cuprins-o cu brațele. Pentru mine, plăcerea ta înseamnă mai mult decît orice pe lume.

Una din mîini i-a alunecat pe șold, i-a cuprins o fesă și a lipit-o și mai mult de el, făcînd loc sexului său în adîncitura dintre picioarele ei. Gestul intim a dat naștere unor senzații noi. Abia se mai putea ține pe picioare. A inspirat adînc, după care a spus cu glas nesigur:

- Nu este vorba de... Mi-e teamă ca nu cumva... să te pierd.

- Să mă pierzi? Rhys a coborît privirea spre ea. O clipă mai tîrziu a întrebat-o: de ce-ți faci asemenea griji?

Aceasta era clipa în care trebuia să-i spună. A încercat să o facă, să rostească *Albion Vance este tatăl meu*, dar nu a reușit. Gura ei refuza să rostească acele cuvinte. Nu a putut face altceva decît să tremure, ca o coardă de pian, pradă lașității.

- Nu știu, a reușit să spună într-un tîrziu.

A continuat să-și ferească fața de el și să tremure cînd Rhys a sărutat-o pe obraz.

- Nu ai motiv să te necăjești, i-a șoptit și a luat-o pe sus, lăsînd-o fără răsuflare.

Era atît de puternic, mușchii brațelor lui ar fi putut să o frîngă. Dar era tandru și atent. A dus-o cu grijă spre un scaun aflat lîngă foc și s-a așezat, cu ea în brațele lui. I-a scos unul dintre papuci și a început să-i maseze piciorul cu palmele lui mari și calde. Degetul lui mare o apăsa încet în scobitura tălpii, alinîndu-i o durere de care nici nu fusese conștientă. Ea s-a lăsat pe spate și a gemut încetișor, timp în care el îi masa fiecare punct vulnerabil din talpă. A întins mai apoi mîna după celălalt picior, presînd și mîngîind cu răbdare, pînă cînd ea s-a relaxat complet, cu capul lipit de pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii.

Ritmul respirației ei a încetinit, părea să se scufunde într-un soi de transă, pe jumătate trează, pe jumătate adormită.

Dincolo de ferestre, vîntul rece de iarnă agita crengile copacilor, făcîndu-le să se îndoaie. Din casă se auzeau zgomote, trosnituri, pe cînd noaptea devenea tot mai adîncă.

Rhys o ținea în brațe și ascultau amîndoi cum trosneau în foc bucățile de stejar și cum zburau scîntei jucăușe. Nimeni n-o mai ținuse atît de aproape, de atîta vreme...

- De ce scîrțîie atît de tare casele vechi? a întrebat ea leneș, jucîndu-se cu părul și trecîndu-și capătul cozii groase de-a lungul obrazului.

- Noaptea, pentru că este mai frig, vechile bîrne se contractă și alunecă unele peste altele. Este o casă al naibii de masivă. Iar tu ai fost lăsată aici, singură, prea multă vreme.Nu mi-am dat seama pînă acum cît de singură trebuie să te fi simțit.

- Le-am avut pe gemene. Ele mi-au ținut companie. Am avut grijă de ele.

- Dar n-a fost nimeni care să-ți poarte ție de grijă.

Un sentiment de neliniște a pus stăpînire pe ea, așa cum se întîmpla întotdeauna atunci cînd își amintea de copilărie. Atunci, i se părea că dacă vroia să supraviețuiască, nu trebuia să se plîngă sau să atragă atenția asupra ei.

- Oh... nu aveam nevoie de așa ceva.

- Toate fetițele simt nevoia să fie ocrotite, să se simtă în siguranță. I-a îndepărtat cu blîndețe șuvițele care îi căzuseră pe față, urmărind cum lumina flăcărilor se juca prin părul ei. Cînd crești lipsit de un anume lucru, acea lipsă te însoțește mereu. Chiar și dacă îl obții, în final.

Helen a ridicat ochii spre el, întrebătoare.

- Ai simțit și tu cîndva asta?

A zîmbit.

- Averea mea este într-atît de mare, *cariad,* încît cifrele l-ar speria pe oricare om rezonabil. Dar ceva înăuntrul meu îmi repetă că, mîine chiar, totul ar putea dispărea, pînă la ultimul șiling. I-a urmărit cu vîrful degetelor conturul șoldului și a privit-o în ochii mari. Cînd eram la Londra, mi-ai spus că lumea ta este foarte mică. Ei bine, lumea mea este foarte mare. Iar tu ești cea mai importantă persoană din ea. Acum ești dorită și ești în siguranță, Helen. Cu timpul, te vei obișnui cu asta și nu-ți vei mai face griji. I-a șoptit la ureche: sîntem meniți unul altuia, pentru tot restul vieții, îți amintești?

Helen și-a frecat obrazul de catifeaua halatului său.

- Nu ne-am spus încă jurămintele.

- Am făcut asta în după-amiaza în care ai venit în patul meu. I-a ridicat bărbia cu două degete, obligînd-o să-l privească în ochii care îi sclipeau amuzați. Îmi pare rău, iubita mea, dar nu mai ai cum scăpa de mine.

Se uita cu disperare la chipul aplecat deasupra ei, la liniile puternice și umbrele lui, un cadru tocmai potrivit pentru ochii convingători de culoarea zibelinei. Rhys nu ascundea nimic, o lăsa să citească în ei tandrețea care-i era menită doar ei. A simțit o atracție puternică, ceva ca o forță de gravitație între două stele.

Rhys a ridicat-o puțin. Și-a simțit sînii fierbinți și plini atunci cînd s-a frecat de trupul lui. Ametită de dorință dar și de vinovăție, l-a cuprins cu ambele brațe după gît. Vroia mai mult. Din pielea lui, din gustul lui, îl vroia înăuntrul ei.

Spune-i, îi șoptea conștiința chinuită. *Spune-i!*

Dar s-a trezit spunînd:

- Vreau să mă duci în pat.

A arcuit o sprînceană, tachinînd-o:

- Singură?

- Cu tine.

Capitolul 18

Rhys nu a înțeles de ce Helen a părut neobișnuit de vulnerabilă în noaptea aceea, pradă unei anxietăți pe care nu și-a putut-o explica. Era întotdeauna destul de rezervată, iar misterul ei, aura de subtilitate îl fascinau. Dumnezeu să-l ajute, dar nu-și mai dorise niciciînd atît de mult să pătrundă în trupul unei femei.

A dus-o pe pat și a așezat-o pe saltea.

Cu o mișcare hotărîtă care l-a luat prin surprindere, Helen i-a desfăcut cordonul halatului. Trupul excitat a ieșit la iveală... iar degetel ei reci au poposit pe el. Gura i s-a uscat iar pielea i s-a înfiorat cînd a început să-i exploreze bărbăția cu degetele. A rămas cu brațele suspendate în aer, neștiind ce să facă cu ele. Nici în cele mai sălbatice vise nu și-ar fi imaginat că ea ar fi putut face asta din proprie inițiativă. Îl excita și mai mult să o vadă că păstra gesturile unei doamne, că-l atingea cu aceeași ușurință cu care atingea clapele pianului sau ținea în mînă o ceașcă din porțelan.

Simțind că el a tresărit cînd i-a atins vîrful erecției, Helen l-a întrebat stingherită:

- Aici ești mai sensibil?

Incapabil să scoată un cuvînt coerent, Rhys a dat din cap, cu un sunet înăbușit.

L-a mîngîiat ușor, cu palma desfăcută. Piatra de la inelul de logodnă a strălucit, ca un simbol al faptului că-i aparținea. Trupul lui ardea de dorință, părea gata să explodeze. Partea

primitivă din creierul lui savura acea imagine: o nimfă cu păr bălai care îi mîngîia cu duioșie bărbăția întărită. Contrastul dintre grație și cruzime îl atîța într-un mod primitiv. Ceva îi pulsa din ce în ce mai tare în pelvis, avertizîndu-l că îl mai despărțeau doar cîteva secunde de momentul extazului. A încercat să-i dea mîinile deoparte.

- Gata, iubito, nu mai...

Dar ea nu l-a ascultat, ci s-a apropiat și mai mult, înfiorîndu-l cu respirația fierbinte. L-a sărutat, zăbovind pe vîrful umed. A simțit că-și ieșea din minți. Gîfîind, a întins-o pe pat, întorcînd-o pe abdomen, dorindu-și cu ardoare ca senzațiile să se domolească. A tras adînc aer în piept.

- Helen, a murmurat, trăgînd sălbatic de cearșafuri. Dumnezeule, Helen.

- Ți-a plăcut? l-a întrebat timidă Helen.

Sunetul lui de mulțumire s-a auzit de undeva de prin așternuturi.

- Atunci e bine. Părea ușurată. Într-o clipă, a simțit-o urcîndu-se pe el. Își dăduse jos cămașa de noapte și se întindea pe el, ca o pisică. S-a tensionat, savurînd totul: pielea mătăsoasă de femeie, curbura sînilor, smocul de păr care îi gîdila spatele...

- Am stat de vorbă cu Kathleen. Mi-a explicat cîteva lucruri despre relațiile maritale pe care a crezut că ar fi bine să le știu. Încerca acum să se lipească și mai tare de trupul de bărbat care fremăta sub ea.

- Helen, nu te mai mișca.

Ea s-a oprit imediat.

- Te deranjează ceva? Nu stai confortabil?

- Nu este asta. Încerc să nu termin.

- Oh. Helen și-a lipit obrazul de grumazul lui. Unii bărbați pot de mai multe ori la rînd, s-a grăbit ea să spună.

În ciuda excitării, Rhys și-a îngropat un zîmbet în cearșaf.

- Ești foarte informată, *cariad*.

- Vreau să învăț tot ce știe o amantă, ca să te satisfac.

El s-a rostogolit cu grijă, trecînd deasupra. I-a cuprins capul între palme și s-a jucat cu părul ei, lăsîndu-l să-i alunece printre degete.

- Nu e cazul să-ți faci griji pentru asta. Niciodată. Îmi place totul la tine.

Ea și-a ferit privirea.

- Sînt convinsă că vei descoperi și lucuri care nu-ți vor plăcea.

- Sper. Dacă nu ai avea nici un defect, ale mele ne-ar cam dezechilibra.

- Voi reuși să refac eu echilibrul, l-a asigurat ea cu o undă de ironie pe care nu i-o mai observase pînă atunci.

- Dacă te referi la timiditatea ta, sînt convins că vei reuși să treci peste, i-a spus Rhys. Uită-te la progresele pe care le-ai făcut cu mine.

Helen a rîs și a roșit pînă în vîrful urechilor. Și-a strecurat mîna printre trupurile lor și l-a cuprins din nou în palmă.

- Cum se numește?

- Cumnata ta nu a inclus și asta în lecțiile ei?

- Mi-a spus cîteva cuvinte în engleză, a recunoscut Helen. Dar vreau să știu cum i se spune în galeză.

- Așa vrei tu să începi să înveți galeza? s-a prefăcut el dezaprobator. Cu obscenități?

- Da.

Rhys i-a zîmbit.

- Trebuie să știi că majoritatea cuvintelor pe care galezii le folosesc cînd fac dragoste par desprinse dintr-un manual de fermieri. Cuvîntul pe care vrei tu să-l afli este *goesyn*. Trunchi de copac, cum ar veni.

Ea a repetat silabele, continuînd să-l mîngîie și să-l înnebunească.

- Cînd un bărbat pătrunde o femeie, a spus el respirînd tot mai greu, cuvîntul este *dyrnu.* A treiera, adică. A început să o sărute, tot mai jos, savurînd izul de talc de pe pielea ei. Cînd a ajuns la triunghiul de păr care îi acoperea sexul, a murmurat: *ffwrch.* Brazdă care trebuie arată. Și-a strecurat vîrful limbii în cuta inocentă. Iar cuvîntul pentru asta – și a cercetat-o tot mai adînc, descoperind mugurul sfios, ascuns – este *chrib*, adică grăuntele de miere. A continuat să o atingă cu limba, să o lingă și să o ațîțe, pînă cînd a simțit cum mugurul s-a înfierbîntat iar ea a început să se foiască sub el. Era pierdut în ea, nimic din afara patului sau al încăperii nu mai conta.

S-a sprijinit în brațe și și-a potrivit erecția între picioarele ei, lăsînd-o să înțeleagă că era gata să i se dăruiască. Ea era roșie ca focul și o venă de pe gît îi pulsa violent.

- Mă vrei, Helen?

- Da. Da.

Temîndu-se să nu-i facă rău dacă o pătrundea cu forță prea mare, i-a șoptit să rămînă nemișcată, ca să intre încet. Era umedă dar strîmtă, carnea ei refuza să se predea ușor.

L-a cuprins cu brațele după gît, suspinînd și scoțînd sunete șoptite, în timp ce el înainta cu mișcări scurte, tot mai adînc de fiecare dată. Îi săruta buzele, gîtul, creierul îi era inundat de imagini despre cum fusese prima oară, cum îi provocase durere și cît de mult își dorea ca acum să-i fie și ei bine.

După ce a înaintat pînă la ultimul centimetru, s-a oprit să o privească. Pielea ei era transpirată și strălucea, ochii îi licăreau. Arăta ca un înger care căzuse în brațele lui. S-a cufundat cu totul în adăpostul dintre picioarele ei, savurînd senzația dată de tremurul trupului ei sub al lui. Gura lui rătăcea peste sînii ei, îi șoptea cuvinte dulci la ureche.

- Cînd mă împing în tine, *cariad,* i-a spus răgușit, strecurînd o mînă sub fesele ei, tu ridică-ți șoldurile așa. Da, exact așa... ce fată bună... Doamne, mă înnebunești!

A simțit-o pe Helen sprijinindu-se ca să se poată ridica așa cum vroia el. Nu făceau doar sex, era ceva nou pentru el, incredibil de curat și de dulce.

Nu mai fusese niciodată atît de excitat, atît de nebun de dorință. Dar nu vroia ca totul să se temine încă. Strîngînd din dinți, a reușit să se oprească. Ea a gemut nemulțumită.

- Așteaptă, i-a spus Rhys.

- Nu pot...

- Trebuie.

- Te rog...

- Așteaptă un minut. A ținut-o prizonieră sub greutatea trupului, nelăsînd-o să se miște.

Cînd a reușit să-și stăpînească din nou dorința, a reînceput, crescînd gradual ritmul. Se oprea din cînd în cînd înăuntrul ei, lăsînd ca dorința să scadă, pentru ca apoi să se împingă din nou, și mai mult. Gemetele ei erau din ce în ce mai zgomotoase, mișcările trupului cereau tot mai mult. A simțit momentul în care ea și-a pierdut controlul, cu ochii închiși, roșie ca focul.

Și-a trecut brațele pe sub genunchii ei și i-a desfăcut și mai mult picioarele. Ea era deschisă pe deplin acum pentru el, trupurile lor erau la unison. Helen scotea strigăte ascuțite printre dinții încleștați, iar el s-a aplecat și a pus stăpînire pe gura ei. S-a cutremurat cînd a ajuns la extaz, iar el nu a mai putut rezista prea mult după aceea. A pompat în ea pînă la ultima picătură din esența lui, în șocuri care păreau să nu se mai sfîrșească.

Uimit de forța cu care se eliberase, a rămas gîfîind deasupra ei. Helen l-a strîns în brațe și au stat așa, lipiți, precum

foile dintr-o carte. Ar fi vrut să rămînă așa pentru totdeauna, înăuntrul ei, pentru tot restul zilelor. Dar cu o ultimă fărîmă de putere s-a întors pe o parte, alunecînd din ea.

După o vreme, Helen s-a ridicat din pat fără să scoată vreun cuvînt și s-a întors cu un ștergar pe care îl udase în ligheanul de porțelan din colț. Cînd a început să-i curețe cu blîndețe vintrele, el și-a pus mîinile sub ceafă, savurînd gestul intim pe care-l făcea ea.

- Nimeni nu mi-a mai oferit atîta plăcere, *cariad.*

Ea s-a oprit o clipă și i-a zîmbit. După ce a terminat, a lăsat ștergarul deoparte, a stins lampa și s-a întors în pat. A tras păturile, să se învelească amîndoi, după care s-a cuibărit în scobitura umărului lui.

- Ai fost cu multe femei? a îndrăznit ea să-l întrebe.

Rhys a mîngîiat-o pe gît în timp ce își cîntărea răspunsul. Cît de multe ar trebui să-i povestească un bărbat soției sale – sau viitoarei soții – despre femeile de dinaintea ei?

- Contează? a contraatacat.

- Nu. Dar sînt curioasă să știu cîte amante ai avut.

- Magazinul a fost cea mai pretențioasă dintre amante.

Ea și-a lipit buzele de umărul lui.

- Cred că nu-ți place deloc să fii departe de el.

- La fel de mult cum urăsc să fiu departe de tine.

Sărutul ei s-a transformat în zîmbet.

- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Dacă te referi la aranjamentul clasic – să-i oferi unei femei o casă, să-i plătești cheltuielile – atunci am avut una singură. A durat un an. După un timp, a adăugat: mi s-a părut un troc ciudat. Să plătești pentru compania unei femei, atît în pat cît și în afara lui.

- Și de ce ai făcut-o?

El a ridicat din umeri, stînjenit.

- Toți bărbații cu poziția mea socială aveau amante. Un asociat de-al meu ne-a făcut cunoștință, după ce tocmai terminase un alt aranjament. Ea avea nevoie de un nou protector, eu am găsit-o atrăgătoare.

- Ai ajuns să ții la ea?

Rhys nu era obișnuit să se gîndească la trecut sau să-și discute sentimentele. Nu înțelegea la ce bun să-și dezvăluie în fața ei toate slăbiciunile. Dar pentru că tăcerea se prelungea, a continuat ezitant:

- Nu am știut niciodată dacă afecțiunea ei pentru mine a fost adevărată. Sau a făcut parte doar din așa-zisul contract. Cred că nici ea n-a știut, de fapt.

- Dar ai fi vrut să țină la tine?

El a clătinat din cap, foarte hotărît. Helen a continuat să-l mîngîie pe piept, pe brațe, iar clipele acelea erau într-atît de dulci că s-a trezit, fără să vrea, că-i spunea mai multe decît intenționase:

- Am mai avut iubite, cînd și cînd. Femei care nu doreau să fie întreținute și cărora, uneori, le plăceau lucrurile mai dure.

- Mai dure? a repetat nedumerită Helen.

- Cele din clasele de jos, așa ca mine, i-a explicat el. Puțin mai zgomotoase în pat.

Mîna ei s-a oprit pe pieptul lui.

- Dar tu ești atît de tandru!

Rhys nu știa dacă să se simtă rușinat sau amuzat pe cînd își amintea cîteva episoade mai deochiate din trecutul lui.

- Mă bucur că tu crezi asta, *cariad.*

- Și nu faci parte din clasa de jos. A început din nou să traseze linii ușoare cu vîrful degetelor pe trupul lui.

- Dar nu sînt nici din cea de sus, i-a răspuns el. Falși

aristocrați, așa ni se spune. Bărbați care au făcut averi din afacerile lor, dar au origini umile.

- *Nouveau riche* este un alt termen, a spus Helen. Nu este niciodată folosit drept compliment, asta e sigur. Deși ar trebui să fie. Oamenii care s-au realizat doar prin propriile puteri sînt de admirat. L-a văzut zîmbind și a insistat: așa este.

Rhys a întors capul și a sărutat-o.

- Nu este nevoie să mă flatezi.

- Nu te flatez deloc. Te găsesc remarcabil.

Fie că asta credea cu adevărat, fie că juca doar rolul soției supuse, cuvintele ei au alinat locuri din sufletul lui rănit, ca un balsam tămăduitor. Dumnezeule, cîtă nevoie avea de așa ceva! Avusese dintotdeauna. Cu trupul subțire lipit de el, a început să-l exploreze cu timiditate. El a rămas nemișcat, lăsînd-o să-și satisfacă curiozitatea.

- Te-ai gîndit să te însori cu vreuna dintre ele? l-a întrebat.

Rhys a ezitat, pentru că nu vroia să-și dea în vileag tot trecutul. Dar ea reușise să-i pătrundă pe sub armură, de-acum.

- A existat o fată pe care am plăcut-o, a recunoscut el.

- Cum se numea?

- Peggy Gilmore. Tatăl ei făcea mobilă și-mi aprovoziona magazinul. Mintea îi rătăcea deja prin amintiri nedorite, imagini-fantomă, cuvinte, sentimente. Era o fată frumușică cu ochi verzi. Nu i-am făcut curte – nu am ajuns atît de departe.

- De ce nu?

- Știam că Ioan, un bun prieten de-al meu, era îndrăgostit de ea.

Helen și-a întins un picior peste piciorul lui.

- Este un nume galez, nu-i așa?

- Da. Familia lui Ioan locuia pe High Street, nu departe de magazinul tatălui meu. Făceau momeli pentru pescuit – aveau

un somon împăiat imens în vitrină. A zîmbit, amintindu-și cît era de fascinat de expoziția din vitrină, cu pești și reptile împăiate. Domnul Crewe, tatăl lui Ioan, s-a înțeles cu tatăl meu să facem lecții împreună de două ori pe săptămînă. L-a convins că i-ar fi de ajutor în afaceri să aibă pe cineva care să știe să scrie frumos. Ani mai tîrziu, cînd am început să extind magazinul, l-am angajat pe Ioan pe post de controlor de marfă. Era un tip de ispravă, onest și bun la suflet. Nu o puteam învinovăți pe Peggy pentru că l-a preferat pe el. Eu nu aș fi putut s-o iubesc așa ca el.

- S-au căsătorit? El mai lucrează la magazin?

Un nor de tristețe s-a abătut asupra lui, așa cum se întîmpla de fiecare dată cînd se gîndea la Ioan. Regreta că pomenise numele lui sau pe al lui Peggy – nu dorea ca trecutul să-și lase amprenta pe momentele pe care le petrecea cu Helen.

- Haide să nu mai vorbim despre asta, *cariad*. Nu este o poveste prea frumoasă, iar spunînd-o aș da la iveală tot ce-i mai rău în mine.

Helen era însă hotărîtă să scoată cît mai multe de la el.

- V-ați certat?

Rhys a rămas tăcut, doar a clătinat din cap. A crezut că Helen va renunța, dar a simțit un sărut ușor pe obraz, iar mîna ei i-a trecut prin păr. Consolarea tăcută, atît de neașteptată, l-a făcut să se predea complet. Uimit de faptul că nu mai reușea să ascundă nimic de ea, a oftat:

- Ioan a murit cu patru ani în urmă.

Helen a tăcut. După o clipă l-a sărutat din nou, de data aceasta pe piept, în dreptul inimii.

La naiba, și-a spus el, dîndu-și seama că era pe cale să-i povestească tot. Nu putea lăsa nimic să-i despartă cînd ea făcea un gest ca acela.

- S-a căsătorit cu Peggy, a spus el. Un timp, au fost fericiți. Erau potriviți iar Ioan cîștiga o avere pentru că în trecut cumpărase acțiuni la magazin. Orice-și dorea Peggy, el îi cumpăra.

Rhys a făcut o pauză înainte de a continua amar:

- Cu excepția timpului. Ioan lucra la fel de mult ca la început, rămînea la magazin pînă tîrziu, seară de seară. O lăsa prea mult timp singură. Ar fi trebuit să pun capăt acestui lucru. Ar fi trebuit să-i spun să plece acasă, să stea cu soția lui. Ar fi trebuit să fac asta, pentru că-i eram prieten. A simțit mîna mică a lui Helen pe pieptul lui. Lucrurile nu vor sta la fel după ce ne vom căsători, i-a șoptit. Nu voi lucra program lung, de burlac.

- Casa noastră este foarte aproape de magazin. Dacă stai pînă tîrziu, vin și te iau acasă.

Răspunsul ei pragmatic l-a făcut să zîmbească.

- Nu-ți va fi deloc greu să mă tentezi să vin cît mai repede acasă, i-a răspuns în timp ce se juca cu părul ei, care se revărsa asemenea unor panglici mătăsoase pe pieptul lui.

Cu blîndețe, Helen a revenit la subiect.

- Peggy era nemulțumită?

- Da. Avea nevoie de companie iar Ioan nu era lîngă ea. Se ducea la serate fără el și într-un final a căzut pradă farmecului unui bărbat care a sedus-o. Rhys a ezitat. I se pusese un nod în gît, așa cum se întîmplase de fiecare dată cînd spunea acea poveste. Dar s-a străduit să continue: Peggy a venit la Ioan, rușinată, cu lacrimi în ochi și i-a mărturisit că era însărcinată. Și că nu era copilul lui. El a iertat-o și i-a promis că-i va rămîne alături. Considera că era doar vina lui, că din cauza lui ea se simțise singură. I-a mai promis și că va recunoaște copilul, că-l va iubi ca și cum ar fi fost al lui.

- Ce gest onorabil, a spus încet Helen.

- Ioan era un bărbat mai bun decît aș putea fi eu vreodată. I s-a devotat pe deplin lui Peggy. I-a stat alături cît de mult a putut pe perioada sarcinii. La naștere, ceva s-a întîmplat. Durerile au durat două zile și au fost într-atît de mari că au trebuit să-i dea cloroform. A fost o doză prea mare, sau ea era prea slăbită, cert este că a murit după doar cinci minute. Cînd a aflat, Ioan s-a prăbușit la pămînt, din cauza șocului și a durerii. A trebuit să-l duc pe brațe în dormitorul lui.

Rhys a clătinat din cap, amintindu-și propria neputință, nevoia copleșitoare de a aranja lucrurile, fără să fie în stare să facă nimic.

- A înnebunit de disperare, a continuat el. În zilele care au urmat a avut halucinații, vorbea cu oameni care nu erau acolo. Ne tot întreba cînd se vor sfîrși durerile facerii, ca și cum ceasul s-ar fi oprit în loc, în clipele acelea. A zîmbit trist. Ioan era prietenul cu care mă sfătuiam atunci cînd aveam o problemă pe care nu știam cum s-o rezolv, cînd trebuia să cîntăresc bine o acțiune. Mă întreb dacă nu cumva am înnebunit și eu puțin, atunci. Mă trezesc adeasea spunîndu-mi: trebuie să discut cu Ioan despre asta, să-i aflu părerea. Ioan era însă distrus. I-am adus doctori. Chiar și un preot. Prieteni și cunoștințe, toți au venit să-l vadă, au încercat să-i fie de ajutor. A făcut o pauză și a înghițit în sec. La o săptămînă după moartea lui Peggy, Ioan s-a spînzurat.

- Dumnezeule, a șoptit Helen.

Au rămas amîndoi tăcuți un lung timp.

- Ioan mi-a fost ca un frate, a spus Rhys într-un final. Am tot așteptat ca amintirea lui să se estompeze, dar asta nu s-a întîmplat, pînă acum. Nu reușesc decît să nu mă mai gîndesc la el atît de des.

- Te înțeleg, i-a spus Helen. Și părea sinceră. Copilul a murit și el?

- Nu, a supraviețuit. O fată. Familia lui Peggy nu a vrut-o, așa că a fost trimisă la tatăl natural.

- Știi ce s-a întîmplat cu ea?

- Nu-mi pasă cîtuși de puțin, a spus el cu amărăciune. Este fiica lui Albion Vance.

Un sentiment straniu a pus stăpînire pe ea. Se simțea amorțită, ca și cum sufletul îi plutea departe de trup. A rămas nemișcată lîngă el, iar gîndurile îi rătăceau în întunericul nopții. Cum de nu-i trecuse prin minte că mama ei nu fusese neapărat singura femeie pe care Vance o sedusese și o abandonase? Bietul copil nedorit – care avea acum patru ani – oare ce se întîmplase cu el? Locuia oare împreună cu Vance?

Nu prea credea asta.

Nu era de mirare că Rhys îl ura.

- Îmi pare rău, i-a șoptit.

- Pentru ce? Nu ai nici o legătură cu toate astea.

- Pur și simplu... îmi pare rău.

L-a simțit cum încerca să respire normal iar sentimentul de amorțeală a dispărut pe loc, fiind înlocuit de tandrețe și compasiune. Își dorea să-l poată alina, pentru durerile din trecut și pentru cele care aveau să urmeze.

Focul din șemineu era pe cale să se stingă, iar căldura pe care o simțea încă era dată doar de trupul fierbinte de bărbat de lîngă ea. Și-a croit drum de-a lungul lui, cu buzele și cu degetele. El stătea nemișcat, curios să afle ce avea de gînd. Stomacul i s-a contractat cînd ea l-a atins cu gura. A ajuns la sexul lui și l-a cuprins în palmă, făcîndu-l să geamă.

Rhys a spus cîteva cuvinte, din ce în ce mai înfierbîntat. Helen s-a gîndit că nici nu-și dădea seama că vorbea în limba

natală, pe care nu o înțelegea deloc. S-a abandonat curînd ritmului impus de el, lăsîndu-l să se cufunde tot mai adînc în ea, pînă cînd a simțit un val de plăcere asaltînd-o din toate părțile, urmat de un altul, fierbinte, mai puternic decît primul. Și-a lipit buzele de gîtul lui și l-a mușcat, încercînd să-și înăbușe țipetele. Răsuflarea lui era tot mai rapidă, barba lui îi zgîria pielea catifelată. Răsucindu-se, ridicîndu-se, l-a primit pe de-a întregul în ea, iar el s-a risipit cu un geamăt răgușit, trăgînd-o și mai aproape.

Au rămas amîndoi nemișcați, relaxîndu-se încetul cu încetul. Cînd Helen a reușit în sfîrșit să se miște, și-a coborît piciorul. Se simțea moleșită, fără vlagă, dar mulțumită. Undeva adînc în ea, acolo unde Rhys era încă, ceva pulsa insistent, dar nu-și dădea seama dacă asta venea de la el sau de la ea. El o mîngîia acum pe șold și pe talie, o mușca ușurel de lobul urechii, făcînd-o să se înfioare.

- Ai uitat să vorbești în engleză, i-a spus după cîteva clipe, cu voce languroasă. În timp ce...

Buzele lui se jucau în continuare cu urechea ei.

- Eram atît de înnebunit după tine că n-aș mai fi știut nici cum mă cheamă, dacă mă întrebai.

- Crezi că ne-a auzit cineva?

- Sînt convins că nu mi-au dat din greșeală o cameră atît de departe de ale celorlalți.

- Poate că s-au temut că sforăi, i-a spus ea în glumă. Chiar așa: sforăi?

- Nu cred. Tu va trebui să-mi spui.

Helen s-a cuibărit și mai bine în îmbrățișarea lui. Oftînd, i-a spus:

- Nu pot să rămîn aici, să fiu găsită de dimineață, cînd vine camerista să facă focul. Ar trebui să mă întorc în camera mea.

- Rămîi, i-a spus el sporind strînsoarea. Te trezesc eu. Nu dorm niciodată mai tîrziu de răsăritul soarelui.

- Niciodată? De ce?

Rhys a zîmbit leneș, cu buzele lipite de gîtul ei.

- Așa se întîmplă cînd crești în casa unui băcan. Ziua mea începea la prima oră, pentru că trebuia să duc coșurile cu produse la familiile din cartier. Iar dacă eram suficient de rapid, mai apucam să fac cu prietenii o partidă de bile, înainte să mă întorc la magazin. A rîs. Ori de cîte ori mama auzea bilele zornăindu-mi în buzunar mi le lua și-mi dădea o palmă după ceafă. Nu aveam timp de joacă, spunea, pentru că aveam multă treabă de făcut. Așa că am învățat să le înfășor într-o batistă, să nu mai facă zgomot.

Helen și l-a imaginat pe cînd era doar un băiețandru, grăbit să-și termine treburile de dimineață, cu bilele ascunse în buzunar. O emoție puternică i-a înflorit în suflet, o fericire deplină care era aproape dureroasă.

Îl iubea. Îl iubea pe băiețandrul care fusese și pe bărbatul care era acum. Iubea felul în care mirosea, atingerile lui, șarmul accentului, mîndria și hotărîrea care îl duseseră atît de departe în viață, iubea miile de alte calități care îl făceau atît de extraordinar.

S-a întors și s-a lipit cît a putut de mult de el. Curînd, a capitulat în fața unui somn bîntuit de neliniști.

Capitolul 19

- Trăsura a intrat pe alee, a spus Cassandra care privea pe fereastra camerei de primire, cu un genunchi sprijinit de un taburet. Aproape că a ajuns la scară.

Îi revenise lui West sarcina să le ia de la gara Alton pe lady Berwick și pe camerista ei și să le aducă la Eversby Priory.

- Dumnezeule mare! a murmurat Kathleen, ducîndu-și o mînă la piept, ca și cum ar fi încercat să-și domolească bătăile inimii. Fusese tensionată și distrată întreaga dimineață, mersese dintr-o cameră într-alta, să se asigure că totul era perfect. Aranjamentele florale fuseseră atent analizate și curățate de orice tijă veștejită. Covoarele fuseseră bătute și periate, argintăria și cristalurile fuseseră lustruite cu cîrpe moi iar toate sfeșnicele primiseră lumînări noi, din ceară de albine. Pe bufete tronau boluri cu fructe proaspete iar frapierele gemeau de sticle de șampanie și sifon.

- De ce-ți faci atîtea griji despre cum arată casa? a întrebat-o Cassandra. Lady Berwick a mai fost o dată aici, cînd te-ai măritat cu Theo. Nu e ca și cum ar vedea-o pentru prima oară.

- Da, dar la vremea aceea nu era responsabilitatea mea. A trecut aproape un an de cînd locuiesc aici, așa că e numai vina mea dacă ceva este în neregulă.

Învîrtindu-se în cerc, neliniștită, Kathleen i-a spus:

- Nu uita să faci o reverență. cînd va intra. Și să n-o întrebi ce mai face - nu-i place asta. Îi spui numai bună ziua. S-a uitat în jur: unde sînt cîinii?

- În salonul de la etaj, i-a răspusn Pandora. Vrei să-i aducem?

- Nu, Dumnezeule mare, în nici un caz! Lui lady Berwick nu-i plac cîinii. S-a oprit, pentru că-și amintise ceva: în nici un caz să nu pomeniți ceva despre porcușorul pe care l-ați ținut în casă anul trecut, pe post de animal de companie. A reînceput să dea ocol camerei. Cînd vă întreabă ceva, îi răspundeți cît mai scurt. Nu încercați să fiți amuzante.

- Ne vom strădui, i-a spus Pandora. Dar deja nu ne place, nici pe mine, nici pe Cassandra. După nuntă, am auzit-o spunîndu-i cuiva că arătăm ca două capre de Bilberry.

Kathleen nu s-a oprit deloc.

- I-am scris că v-ați desăvîrșit educația, că sînteți acum două domnișoare manierate.

- Ai mințit? a întrebat-o Pandora făcînd ochii mari.

- La vremea aceea începuseți să luați lecții de etichetă, s-a apărat Kathleen. Am crezut că veți face rapid progrese.

Cassandra părea îngrijorată.

- Dacă eram și eu mai atentă...

- Nu dau doi bani pe părerea lady-ei Berwick, a spus Pandora.

- Dar pentru Kathleen părerea ei contează, i-a atras atenția Helen. Tocmai de aceea ne vom strădui, toate.

Pandora a oftat adînc.

- Aș fi vrut să fiu perfectă ca tine, Helen.

- Eu? Helen a clătinat din cap și a rîs stînjenită. Draga mea, sînt foarte departe de perfecțiune.

- Ei, știm și noi că mai faci greșeli, i-a spus veselă Cassandra. Pandora vrea să spună că *pari* perfectă, și doar asta contează.

- Nu asta contează, de fapt, a intervenit Kathleen.

- Dar nu există nici o diferență între *a fi* perfect și *a părea*

perfect, atîta vreme cît nimeni nu-și dă seama, a spus Cassandra. Rezultatul este același, nu-i așa?

Kathleen părea tulburată, Și-a dus mîna la frunte și a spus:

- Știu că ar trebui să existe un răspuns potrivit, dar nu mi-l amintesc în clipa asta.

Un minut mai tîrziu, Sims, majordomul, o conducea pe lady Berwick în camera de primire.

Eleanor, lady Berwick era o femeie maiestuoasă, înaltă, cu umeri lați și piept impozant, cu un fel de a merge care îi amintea lui Helen de prora unui vapor spintecînd valurile. Efectul era amplificat de mulțimea de fuste complicate, de un albastru închis, care se unduiau în timpul mersului. Cu chipul îngust, buze subțiri și pleoape care păreau mereu grele de oboseală, contesa nu era deloc o femeie frumoasă. Și totuși poseda un aer de siguranță, o încredere în sine, de parcă cunoștea răspunsurile la toate întrebările care meritau a fi puse.

Helen i-a citit plăcerea pe chip cînd a dat cu ochii de Kathleen. Aceasta s-a grăbit spre ea. Era evident că afecțiunea era reciprocă, și totuși, cînd Kathleen a îmbrățișat-o, lady Berwick nu a părut deloc mișcată.

- Draga mea, i-a spus cu reproș.

Kathleen nu i-a dat drumul din brațe.

- Am vrut să fiu rezervată. Glasul îi era înăbușit în umărul bătrînei. Dar cînd ai intrat pe ușă m-am simțit de parcă aveam din nou cinci ani.

Privirea lady-ei Berwick a devenit distantă.

- Da, i-a răspuns într-un sfîrșit. E greu să-ți pierzi tatăl. Iar tu a trebuit să treci de două ori prin asta. Vocea ei era ca un ceai neîndulcit, care îți face gura pungă. A bătut-o ușurel pe mînă și a spus: e vremea să îmbrăcăm armura controlului.

Kathleen s-a dat un pas înapoi și a privit spre ușă.

- Unde a dispărut vărul West?

- Domnul Ravenel era nerăbător să scape de mine, a spus sec lady Berwick. Conversația noastră din trăsură nu a părut să-i facă deloc plăcere. A făcut o pauză plină de subînțelesuri și a continuat, fără să schițeze vreun zîmbet: e un tip amuzant, nu-i așa?

Helen era convinsă că nu fusese cîtuși de puțin un compliment.

- Vărul Devon poate părea ireverențios, a început Kathleen, dar te asigur că...

- Nu este cazul să-mi dai explicații. E un superficial.

- Nu-l cunoști deloc, a șoptit în barbă una din gemene.

Auzind un murmur, lady Berwick s-a întors brusc să le privească pe cele trei surori Ravenel.

Kathleen s-a grăbit să i le prezinte, iar ele au făcut pe rînd cîte o reverență.

- Lady Berwick, ele sînt cumnatele mele: lady Helen, lady Cassandra și lady Pandora.

Privirea goală a contesei s-a oprit mai întîi pe Cassandra. I-a făcut fetei semn să se apropie.

- Postura nu este adecvată, a observat ea, dar poate fi corectată. Ce știi să faci?

Pentru că se pregătise din vreme pentru această întrebare, Cassandra i-a răpuns imediat:

- Știu să cos, să desenez și să pictez acuarele. Nu știu să cînt la nici un instrument, dar am citit foarte mult.

- Ai studiat limbi străine?

- Știu puțină franceză.

- Ai vreun hobby?

- Nu, doamnă.

- Excelent. Bărbaților le este teamă de femeile cu hobby-

uri. Și-a întors privirea spre Kathleen și i-a spus în șoaptă: este o frumusețe. Cu puțină șlefuială, ar putea fi senzația sezonului

- Eu am un hobby, a intervenit Pandora, vorbind fără să fi fost întrebată.

Lady Berwick s-a întors spre ea și a ridicat o sprînceană.

- Chiar așa? Și care ar fi acesta, îndrăzneață domnișoară?

- Inventez un joc. Iar dacă o să-mi reușească, o să-l vînd în magazine și o să cîștig bani.

Părînd mirată, lady Berwick a privit-o întrebător pe Kathleen.

- Un joc?

- Un joc de societate, din cele care se joacă la masă, în saloane, i-a explicat Kathleen.

Lady Berwick s-a uitat din nou la Pandora. Din nefericire, aceasta a uitat să-și coboare privirea, așa cum fusese învățată.

- Exces de vitalitate, a spus lady Berwick. Ochii au o nuanță plăcută de albastru, dar privirea este a unui cerb sălbatic.

Helen s-a uitat pe furiș la Kathleen, care a dat să-i ia apărarea Pandorei:

- Domană, a început ea, Pandora este doar...

Lady Berwick i-a făcut însă semn să tacă.

- Nu te-ai gîndit, i s-a adresat ea Pandorei, că acest hobby, pe lîngă dorința dezgustătoare de a cîștiga bani, i-ar putea alunga pe eventualii pretendenți?

- Nu, doamnă.

- Ar fi trebuit. Nu vrei să te măriți? Pentru că Pandora nu i-a dat nici un răspuns, a insistat: ei bine?

Pandora s-a uitat la Kathleen, așteptînd să fie îndrumată.

- Să spun ceva convențional sau să vorbesc cinstit?

Lady Berwick a fost cea care i-a dat răspunsul.

- Vorbește deschis, copilă.

- În cazul acesta, a spus Pandora... nu, nu vreau să mă mărit. Niciodată. Îmi plac bărbații – cel puțin cei pe care i-am cunoscut pînă acum – dar nu-mi place ideea de a asculta de un bărbat și de a-i satisface nevoile. N-aș fi deloc fericită să stau acasă, să croșetez și să mă ocup de cei doisprezece copii, în timp ce el se distrează cu prietenii. Prefer să fiu independentă.

În încăpere se lăsase tăcerea. Expresia lady-ei Berwick nu s-a schimbat, nici măcar nu a clipit ascultînd-o. Părea că se declanșase o bătălie între matroana autoritară și fata cea rebelă.

Într-un final, lady Berwick a spus:

- Se pare că l-ai citit pe Tolstoi.

Pandora a clipit des, luată prin surprindere de cuvintele ei.

- Așa este, a recunoscut, uimită. De unde știți?

- Nici o tînără nu mai vrea să se mărite după ce-l citește pe Tolstoi. De aceea nu le-am permis fetelor mele să citească romane rusești.

- Ce mai fac Dolly și Bettina? a intervenit Kathleen, încercînd să schimbe subiectul.

Nici lady Berwick și nici Pandora nu s-au lăsat deturnate, însă.

- Tolstoi nu este singurul motiv pentru care nu vreau să mă mărit, a spus Pandora.

- Oricare ar fi motivele, nu pot fi raționale. Îți voi explica mai tîrziu de ce *chiar* vrei să te măriți. În plus, ești o fată neconvențională, lucru pe care trebuie să înveți să-l ascunzi. Nimeni, bărbat sau femeie, care nu se încadrează în media obișnuită, nu poate avea șanse la fericire.

Pandora o privea cu interes:

- Da, doamnă.

În sinea ei, Helen bănuia că cele două abia așteptau să se confrunte din nou.

Lady Berwick i-a făcut semn lui Helen.

- Vino mai aproape.

Helen a ascultat-o și a rămas răbdătoare în picioare, ca femeia să o studieze.

- Ținută grațioasă, a spus lady Berwick, știe să-și plece ochii cu modestie. Destul de frumos. Nu e cazul să fii prea timidă, totuși, altfel ceilalți te vor acuza de mîndrie. Trebuie să-ți cultivi un aer potrivit, de încredere.

- Voi încerca, doamnă. Mulțumesc.

Contesa încă o mai cîntărea din priviri.

- Ești logodită cu misteriosul domn Winterborne.

Helen a zîmbit.

- Este oare misterios, doamnă?

- Pentru mine este, pentru că nu l-am cunoscut.

- Domnul Winterborne este om de afaceri, i-a răspuns cu grijă Helen. Are numeroase obligații și este foarte ocupat și de aceea nu ia prea des parte la evenimentele sociale.

- Sau nu este invitat la cele exclusiviste, pentru că provine din clasa de jos. Trebuie că te-a întristat peste măsură ideea unei căsătorii cu cineva care îți este inferior.

Deși cuvintele au rănit-o, Helen s-a prefăcut impasibilă, conștientă că era supusă unui test.

- Domnul Winterborne nu-mi este nicidecum inferior, doamnă. Pentru un bărbat, caracterul este la fel de important ca și originea.

- Foarte bine spus. Din fericire pentru domnul Winterborne, căsătoria cu un Ravenel îl va urca pe scara socială suficient de mult ca să acceadă în cercurile cele mai înalte. Să sperăm că se va dovedi demn de un asmenea privilegiu.

- Sper ca înalta societate să se dovedească demnă de el, i-a răspuns Helen.

Ochii gri ai femeii au devenit interesați.

- Este inteligent? Are gusturi rafinate și un comportament desăvîrșit?

- Este manierat, deștept, onest și generos.

- Dar nu și rafinat? a insistat lady Berwick.

- Chiar dacă nu are purtări rafinate, le poate dobîndi, dacă va dori. Eu nu i-aș cere însă să schimbe nimic la el. Am deja multe motive de admirație și de mîndrie în ceea ce-l privește.

Lady Berwick o privea cu atenție iar ochii i se îmblînziseră.

- Ce fată extraordinară! Te vei irosi măritîndu-te cu un galez. Jur că te-aș fi putut mărita cu un duce, cel puțin. Și totuși, acest gen de alianțe între avere și rang social a devenit absolut negesar în zilele noastre, chiar și în cele mai bune familii. S-a întors spre Kathleen: domnul Winterborne apreciază oare norocul pe care l-a avut cu o asemenea soție?

Kathleen a zîmbit.

- Veți putea decide și singură cînd îl veți cunoaște.

- Și cînd se va întîmpla asta?

- Domnul Winterborne și lordul Trenear sînt așteptați să sosească din clipă în clipă. Au plecat călare spre limita estică a domeniului, să vadă cum este pregătit locul pentru instalarea șinelor de cale ferată și a platformelor pentru haltă. Au promis că se vor întoarce la timp pentru ceai.

Chiar înainte ca ea să termine fraza, Devon și-a făcut apariția în prag. I-a zîmbit soției sale:

- Și așa am și făcut. S-a uitat în ochii ei, liniștind-o din priviri, după care s-a îndreptat spre lady Berwick, să o salute.

Rhys îl urma, îmbrăcat ca și Devon în hainele de călărie. S-a oprit lîngă Helen și i-a zîmbit. Adusese cu el aerul rece și proaspăt de afară, mirosea a frunze umede și a cai. Ca de obicei, răsuflarea lui avea un iz de mentă.

- Bună ziua, i-a spus, la fel cum îi murmurase „bună dimineața"atunci cînd o trezise, foarte devreme. Amintindu-și noaptea petrecută împreună, Helen a simțit că roșea.

Avusese un somn agitat, se răsucise și se foise în pat, cu mintea asaltată de griji. Îl simțise de cîteva ori pe Rhys cum o mîngîiase, o alinase, ca să adoarmă la loc. Cînd o trezise în sfîrșit, în zori, ea își ceruse iertare din priviri și îi șoptise:

- Nu cred că o să mai vrei să împarți patul cu mine.

Rhys rîsese încetișor, o trăsese la pieptul lui și-i mîngîiase spatele gol.

- Spre mirarea ta, insist să vii din nou, diseară.

După care făcuse din nou dragoste cu ea, fără să-i ia în seamă protestele, de teamă să nu se facă tîrziu.

Helen a reușit să-și dezlipească privirea de a lui și a încercat să-și controleze roșeața din obraji.

- Cum a fost partida de călărie? l-a întrebat încet, privind spre Kathleen care i-l prezenta pe Devon lady-ei Berwick.

- La ce partidă de călărie te referi? Tonul îi era neutru, așa că la început Helen nu i-a sesizat subînțelesul.

L-a privit șocată:

- Ești un păcătos, i-a șoptit.

Rhys a zîmbit ironic și i-a dus mîna la buze. Apăsarea lor blîndă nu a ajutat-o deloc să înceteze să mai roșească.

A auzit vocea ascuțită a lady-ei Berwick, din celălalt capăt al camerei.

- Nu mai sîntem la fel de rece și de calculată acum, din cîte văd. Lady Helen, prezintă-mi-l te rog pe domnul care te-a făcut să roșești de cum și-a făcut apariția.

Helen s-a apropiat de ea, fiind urmată de Rhys.

- Lady Berwick, a murmurat ea, vi-l prezint de domnul Winterborne.

Contesa l-a privit curioasă pe galezul înalt, cu părul negru, aflat în fața ei. Ochii ei de oțel s-au îmblînzit brusc iar obrajii i-au căpătat o nuanță rozalie, adolescentină. Nu a dat din cap, distantă, ci i-a întins mîna.

Fără să ezite, Rhys a prins cu fermitate mîna încărcată de inele și s-a înclinat. S-a îndreptat de spate și i-a zîmbit:

- Încîntat.

Lady Berwick l-a studiat cu ochi curioși, dar vocea i-a rămas detașată:

- Ești tînăr. Mărturisesc că mă așteptam la o persoană mai vîrstnică, date fiind realizările tale.

- Tatăl meu m-a învățat de foarte devreme să fac afaceri, doamnă.

- Mi-ai fost descris drept un magnat. Înțeleg că acesta este un termen folosit pentru cei a căror avere este greu de măsurat.

- Mi-a surîs norocul, în cîteva rînduri.

- Falsa modestie este o dovadă de mîndrie ascunsă, domnule Winterborne.

- Subiectul nu-mi este confortabil, a recunoscut el cu sinceritate.

- Așa și trebuie. Discuțiile despre bani sînt vulgare. Totuși, la vîrsta mea, pot întreba orice am chef, fără să țin cont de reproșuri.

Rhys a rîs. Era frumos cînd rîdea, dinții lui păreau mai albi, în contrast cu pielea măslinie.

- Lady Berwick, nu v-aș reproșa niciodată nimic. Și nici nu v-aș refuza.

- Ei bine, am o întrebare pentru tine. Lady Helen insistă că nu se coboară măritîndu-se cu tine. Ești de acord?

Rhys a privit-o cu căldură pe Helen.

- Nu sînt, a răspuns. Orice bărbat urcă o treaptă atunci cînd se căsătorește.

- Crezi, deci, că ar trebui să ia un nobil cu pedigriu?

Rhys și-a întors atenția spre contesă și a ridicat nonșalant din umeri.

- Lady Helen este mult deasupra oricărui bărbat. Niciunul nu ar merita-o. Așa că mă poate lua chiar și pe mine de soț, de exemplu.

Lady Berwick a chicotit. Îl privea ca vrăjită.

- Fermecător de arogant, a spus. N-am încotro: trebuie să fiu de acord cu tine.

- Doamnă, a intervenit Kathleen, cred că ar trebui să-i lăsăm pe domni să meargă să se schimbe pentru ceai. Menajera va face un atac de inimă dacă-i va vedea mărșăluind cu cizmele pline de noroi pe covoare.

- N-aș vrea să-i provoc așa ceva, a zîmbit Devon. S-a aplecat și și-a sărutat soția pe frunte, deși Kathleen îl avertizase că lady Berwick nu agrea astfel de manifestări în public.

Cei doi bărbați s-au înclinat politicoși și au ieșit.

Lady Berwick a zîmbit îngăduitor:

- Casa aceasta nu duce deloc lipsă de vitalitate masculină, nu-i așa? A întors capul spre ușă și a continuat, vorbind parcă doar pentru ea însăși: cînd eram tînără, la conacul tatălui meu era un valet. Un hoțoman frumos, din Țara Galilor, cu părul negru ca noaptea și o privire... Amintirile păreau să-i revină în minte, expresia i se mai îmblînzise puțin. Un hoțoman, a repetat încetișor, un ștrengar galant. Și-a revenit din visare și le-a aruncat o privire serioasă tinerelor din fața ei.

- Ascultați-mă bine, fetelor. Nu există inamic mai mare al virtuții voastre decît un galez fermecător.

Simțind cum Pandora o împungea discret cu cotul, Helen și-a spus cu tristețe că putea pune chezășie că așa și era.

Capitolul 20

- Nu-ți încrucișa picioarele, Pandora. Așează-te cum trebuie pe scaun, Cassandra, și încearcă să nu-ți tot fluturi fustele cît timp ești așezată. Lady Berwick le dăduse încontinuu sfaturi gemenelor, la ora ceaiului, cu priceperea femeii care le învățase pe multe tinere cum să se comporte în societate.

Pandora și Cassandra s-au străduit să o asculte, chiar dacă după aceea s-au plîns că lady Berwick transformase ritualul plăcut al ceaiului într-o grea încercare.

Kathleen și Devon au reușit să focalizeze aproape întreaga conversație pe un subiect care îi plăcea bătrînei doamne: caii. Și lordul și Lady Berwick erau mari iubitori de cai, creșteau armăsari pur-sînge pe moșia lor din Leominster. Așa se cunoscuseră, de fapt, și cu părinții lui Kathleen, cu lordul și lady Carbery, care aveau la rîndul lor o crescătorie de cai arabi în Irlanda.

Lady Berwick s-a arătat foarte interesată cînd a auzit că din moștenirea lui Kathleen făceau parte și doisprezece cai pur-sînge arab, o parcelă de pămînt pe care era construită o școală de călărie și grajduri, precum și o arenă. Chiar dacă titlul și domeniul lordului Carbery aveau să treacă în posesia unui nepot, primul bărbat din familie aflat la succesiune, crescătoria de cai, construită de părinții lui Kathleen, avea să-i revină ei.

- Vom aranja ca trei sau patru armăsari să fie aduși aici, a spus Devon. Restul trebuie vînduți.

- Va fi destul de dificil să găsim cumpărători care să

înțeleagă felul de a fi al cailor arabi, a spus Kathleen, îngrijorată. Cu ei trebuie să te porți diferit de cei din alte rase. Dacă vinzi un pur-sînge arab persoanei nepotrivite poți da naștere multor probleme.

- Ce veți face cu crescătoria? a întrebat Rhys.

- Eu unul aș vrea să o vînd următorului lord Carbery și să terminăm discuția, i-a răspuns Devon. Din nefericire, se pare că pe acesta nu-l interesează deloc caii.

- Nu-l interesează? a repetat lady Berwick, părînd ultragiată.

Kathleen a încuviințat.

- Cînd vom ajunge la Glengarriff vom ști ce este de făcut. Mă tem că va trebui să rămînem cel puțin două săptămîni, să putem rezolva totul. Poate chiar o lună.

Sprîncenele contesei s-au unit:

- Mă tem că nu pot rămîne atît de mult timp la Eversby Priory.

West, care se așezase cît mai departe posibil de ea, a spus cu glas nesincer:

- Vai, ce păcat!

- Fiica mea Bettina este însărcinată cu primul copil, a continuat lady Berwick. Va naște cît de curînd, iar eu trebuie să fiu cu ea la Londra, cînd încep durerile.

- Ce-ar fi să stați la Ravenel House cu Helen și cu gemenele? i-a sugerat Devon. Dacă ați fi toate la Londra v-ați descurca de minune.

Pandora a bătut din palme, entuziasmată:

- Ce *mult* mi-ar plăcea! Sînt *atîtea* de făcut la Londra...

- Haide, spuneți da, doamnă! a exclamat și Cassandra, sărind de pe scaunul ei.

Contesa le-a privit pe amîndouă cu asprime:

- Toate aceste manifestări nu sînt deloc necesare. Fetele au amuțit, iar ea s-a întors spre Devon: domnule, pare să fie soluția ideală. Da, așa vom face.

Helen era tăcută și rămăsese nemișcată, dar inima îi bătea cu putere la gîndul că va fi în Londra, aproape de Rhys. Nu a îndrăznit să se uite spre el, deși l-a auzit adresîndu-i-se cu mult calm lady-ei Berwick.

- Vă pot însoți eu în tren pînă la Londra, dacă doriți.

- Ar fi bine, domnule Winterborne, a venit răspunsul ferm.

- Sînt la dispoziția dumneavoastră, a continuat Rhys. Și m-aș bucura să vă pot fi de ajutor cît timp veți rămîne în oraș.

- Mulțumesc, i-a răspuns contesa, cu demnitate. Oferta vine din partea unui bărbat foarte influent, așa că îmi dau seama că nu este de neglijat. Ne vom folosi de ea, dacă va fi necesar. A făcut o pauză să amestece zahărul în ceai: poate vă veți găsi timp să ne vizitați din cînd în cînd, la Ravenel House.

Rhys a zîmbit.

- Mi-ar face o imensă plăcere. La rîndul meu, aș dori să vă invit la *Winterborne's,* în calitate de vizitatori personali.

- Un magazin universal? Lady Berwick părea nedumerită. Eu frecventez numai micile magazine, acolo unde vînzătorii îmi cunosc deja preferințele.

- Angajații mei vă vor arăta cea mai mare expoziție de obiecte de lux pe care ați văzut-o vreodată, adunată într-un singur loc. Să luăm de exemplu mănușile. Cîte perechi de mănuși puteți găsi într-un mic magazin? Douăsprezece? Douăzeci? La raionul de mănuși de la *Winterborne's*, veți vedea de zece ori mai multe, făcute din piele de vițel, de căprioară, elan, porci pecari, antilope, chiar și canguri. Sesizîndu-i interesul, Rhys a continuat degajat: cele mai bune mănuși pe care le vindem sînt lucrate în trei țări: pielea provine din Spania,

este croită în Franța și cusută manual în Anglia. Fiecare mănușă este într-atît de delicată că ar putea încăpea în cochilia unei nuci.

- Și vindeți așa ceva în magazinul dumneavoastră? a întrebat contesa, fascinată.

- Da. Sînt în total optzeci de raioane, cu produse din toată lumea.

- M-ați făcut curioasă, a recunoscut contesa. Dar să te înghesui acolo cu oamenii de rînd... cu mulțimea...

- Le-ați putea aduce pe fete după orele de program, după ce au plecat toți clienții, i-a spus Rhys. Cîteva dintre vînzătoarele mele vă vor sta la dispoziție. Dacă doriți, secretara mea îi poate face lui lady Helen o programare la modista magazinului. Este timpul să începem să-i confecționăm trusoul, nu credeți?

- Este deja cam tîrziu, a spus Kathleen, sesizînd privirea întrebătoare a soțului ei.

- Nu mă pricep aproape deloc la asta, așa că vă las pe voi, a spus Devon.

- Atunci, dacă lady Berwick este de acord și dacă Helen dorește, a spus Kathleen, ar trebui să lucrați la trusou cît timp vom fi noi plecați.

Helen a încuviințat.

- Mi-ar face plăcere. A aruncat o privire spre Rhys, care părea foarte detașat. Judecînd după strălucirea din ochii lui, își făcuse deja niște planuri.

- Va trebui să mă gîndesc serios la asta, a spus lady Berwick, încruntîndu-se la Pandora, care bătea darabana în măsuță, nerăbdătoare: copilă, măsuța de ceai nu este tamburină, să știi.

O zi obișnuită cu Rhys, la Eversby Priory, era pentru Helen deopotrivă o plăcere dar și o tortură. Îl vedea, îl avea aproape,

dar erau mereu în compania altora. I se părea epuizant să trebuiască să-și ascundă sentimentele, felul în care inima îi bătea atunci cînd el intra în încăpere. Nu-și imaginase niciodată că acea combinație între dorința fizică și dragoste putea fi într-atît de puternică.

În anumite momente lăsa melancolia să pună stăpînire pe ea, gîndindu-se că timpul i se scurgea printre degete, asemenea firelor de nisip. Trebuia să-i spună cine era tatăl ei... numai că nu se simțea încă în stare.

În noaptea care a urmat, după ce au făcut dragoste, au rămas îmbrățișați în întuneric.

- Ai fermecat-o pe deplin pe lady Berwick, i-a spus Helen, lipindu-și obrazul de pieptul lui. Cred că te-a invitat la Ravenel House fără ca măcar să-și dea seama ce făcea.

El a mîngîiat-o pe brațul subțire.

- O să te vizitez ori de cîte ori îmi va permite.

- Sînt convinsă că va dori neapărat să viziteze *Winterborne's*, după tot ce i-ai povestit despre mănuși. Cum de-ai știut cu ce să o tentezi?

- Majoritatea femeilor de vîrsta ei se îndreaptă direct spre raionul cu mănuși atunci cînd intră în magazin.

- Dar femeile de vîrsta mea? Unde se opresc prima dată?

- La parfumuri și farduri.

Helen era amuzată.

- Știi totul despre femei, nu-i așa?

- N-aș spune asta, *cariad*. Știu însă pe ce le place să-și cheltuiască banii.

- O voi convinge pe lady Berwick să te invite la cină de îndată ce ne vom instala la Londra. A oftat. Îmi va fi tare greu să te văd și să mă comport formal.

După cîteva momente de tăcere, Rhys a spus abrupt:

- Nu-mi place deloc legătura dintre lady Berwick și Vance. Îl voi ruga pe Trenear să-i explice foarte clar că nu vreau să-l văd la mai puțin de un kilometru de tine și de gemene.

Helen s-a străduit să rămînă relaxată, deși cuvintele lui o înghețaseră. O înfricoșa perspectiva de a-și întîlni adevăratul tată - și totuși era curioasă. Era oare greșit să fie curioasă?

- Nici eu nu aș dori asta. Inima începuse să-i bată cu putere. Domnul Vance are familie?

- Soția lui a murit anul trecut de pneumonie. Nu are nici un copil – toți s-au născut morți. Restul rudelor lui locuiesc undeva în nord și nu vin aproape niciodată la Londra.

- Ce ironie! Să aibă un copil nelegitim cu soția prietenului tău și niciunul legitim! Mă întreb dacă a supraviețuit, biata de ea, a spus cu tristețe.

- Ar fi mai bine să nu, a spus sec Rhys. Dintr-un astfel de demon nu poate ieși nimic bun.

Helen a încremenit, deși știa ce vroise el să spună.

Provenea dintr-o cultură în care sîngele însemna totul. Societatea era construită pe principiul că linia de sînge a cuiva îi hotărăște întreaga viață – morala, temperamentul, inteligența, statutul social, tot ce va realiza vreodată. Oamenii nu puteau schimba nimic în ceea ce-i privea pe strămoșii lor – viitorul lor era deja decis de către trecut. Tocmai de aceea mulți oameni cu sînge albastru considerau degradantă căsătoria cu un om de rînd. Acesta era și motivul pentru care un bărbat de succes ai cărui strămoși, de cinci sute de ani încoace, proveneau din clasa de jos nu avea să fie respectat în aceeași măsură cu un nobil.

Sîngele înseamnă totul.

Simțind ceva schimbat la ea, Rhys s-a aplecat să o privească.

- Ce s-a întîmplat?

Ea i-a răspuns cu greu.

- Nimic... numai că... ai fost atît de tăios.

Rhys a tăcut cîteva clipe.

- Nu-mi place cum mă transform cînd vine vorba despre Vance, dar nu mă pot stăpîni. Nu-i vom mai pomeni niciodată numele.

Helen a închis ochii și a încercat să-și stăpînească lacrimile. Își dorea să fi putut să discute cu cineva despre acea situație. Nu cu Quincy, care îi spusese destul de clar părerea lui. Măcar dacă ar fi putut să i se destăinuiască lui Kathleen, dar aceasta avea deja destule pe cap. Iar în starea ei nu mai avea nevoie de o grijă în plus.

Gîndurile i-au fost întrerupte de Rhys, care o trăgea mai aproape de trupul lui fierbinte.

- Odihnește-te acum, iubito, i-a șoptit. Cînd te vei trezi, în zori, îți promit că bestia dezlănțuită se va fi transformat din nou în om.

Capitolul 21

În ziua care a urmat toată lumea a fost cuprinsă de frenezie: servitorii împachetau cufere, valize și cutii de pălării pentru fiecare membru al familiei, cu excepția lui West. Kathleen, Devon, Sutton, valetul și Clara, camerista doamnei, trebuiau să plece la Bristol chiar în acea seară. Urmau să petreacă noaptea la un hotel din port și să se urce pe un vapor cu aburi a doua zi de dimineață, în direcția Waterford. La cererea lui Rhys, biroul de transport al magazinului *Winterborne's* le planificase călătoria în detaliu.

Cu cîteva minute înainte să pornească spre gara Alton, Kathleen a găsit-o pe Helen în dormitorul ei, împachetînd o mică valiză pe care aceasta să o ia ca bagaj de mînă.

- Draga mea, de ce faci tu asta? a întrebat-o Kathleen. Era treaba Clarei.

- Eu m-am oferit să ajut, i-a răspuns Helen. Clara avea nevoie de cîteva minute, să-și împacheteze și ea cîteva lucruri.

- Îți mulțumesc. Dumnezeule mare, zici că sîntem într-o casă de nebuni. Tu și gemenele ați terminat de împachetat pentru Londra?

- Da. Plecăm dimineață, cu domnul Winterborne și cu lady Berwick. Helen a deschis valiza pe pat și i-a arătat conținutul: vino să te uiți. Sper că m-am gîndit la toate.

Pusese înăuntru șalul preferat la lui Kathleen, din lînă de culoarea ambrei, un borcan cu alune sărate, un caiet și un creion, o trusă de cusut și o forfecuță, o perie și cîteva ace de

păr. Mai pusese cîteva batiste de rezervă, o pereche de mănuși, un borcănel cu cremă și o sticluță cu apă de trandafiri, o cutie cu bomboane pentru tuse, o pereche de ciorapi, un portofel pentru mărunțiș și un roman în trei volume.

- Gemenele au încercat să mă convingă să mai pun și două pistoale, în caz că vaporul va fi atacat de pirați, i-a spus Helen. A trebuit să le aduc aminte că nu mai există pirați în marea Irlandei de vreo două sute și cincizeci de ani.

- Cît de dezamăgită sînt! Sînt sigură că m-aș fi descurcat cu ei. Ei bine, în absența aventurii, măcar voi avea ce citi. A luat în mînă unul dintre volume, i-a citit titlul și a izbucnit în rîs: *Război și pace*?

- Este foarte lung și foarte bun, i-a răspuns Helen. Și știam sigur că nu l-ai citit, pentru că l-am luat de pe al șaselea raft din bibliotecă. Chiar dacă Tolstoi te poate determina să nu-ți mai dorești să te măriți, așa cum pretinde lady Berwick, pentru tine e deja un pic cam tîrziu.

Încă chicotind, Kathleen a pus cartea la loc în valiză.

- Nimic nu m-ar putea determina să-mi schimb părerea despre căsnicie, după felul în care se poartă Devon cu mine. Îmi este alături în orice împrejurare, constant ca steaua polară dar totodată extrem de tandru. Am descoperit că am nevoie de el mai mult decît mi-aș fi imaginat.

- Și el are nevoie de tine.

Kathleen a închis valiza și a privit-o cu afecțiune.

- Îmi vei lipsi mult, Helen. Inima mi-este însă ușoară știind că și tu și gemenele vă veți distra de minune la Londra. Mă aștept ca domnul Winterborne să vă viziteze cît se poate de des și să-ți satisfacă toate plăcerile. A făcut o pauză, după care a adăugat încetișor: te iubește, să știi. Este evident.

Helen nu a știut ce să-i răspundă. Își dorea să-și poată vărsa

focul, să-i spună că nu conta cît de mult o iubea Rhys, pentru că tot nu ar fi fost de ajuns ca să treacă peste un fapt teribil. Și că va fi distrus atunci cînd va afla cine era ea.

S-a forțat să-i zîmbească și și-a ferit mai apoi fața, prefăcîndu-se cuprinsă de timiditate.

În secunda următoare s-a trezit îmbrățișată de Kathleen:

- Vei avea zile fericite, draga mea. Nu vei avea deloc probleme cu lady Berwick. Este cea mai onorabilă femeie din cîte cunosc. Și cea mai înțeleaptă. Și tu și gemenele puteți să aveți deplină încredere în ea.

- Așa vom face. Helen a îmbrățișat-o cu căldură. Să nu-ți faci nici un fel de griji pentru noi. Ne vom relaxa și ne vom petrece timpul în mod plăcut, așteptîndu-vă să vă întoarceți cu bine.

Oricine ar fi asistat la despărțirea dintre ei ar fi presupus că soții Ravenel urmau să stea departe ani întregi și nu doar cîteva săptămîni. Din fericire, lady Berwick, care ura orice manifestări ale emoțiilor, a rămas tot timpul în camera ei. Iar Rhys, dînd dovadă de mult tact, s-a retras în bibliotecă, să le ofere intimitate.

Și Pandora și Cassandra au încercat să fie amuzante, dar cînd a venit vremea să-și ia rămas-bun, ochii li s-au umplut de lacrimi. Au îmbrățișat-o pe Kathleen în același timp, făcînd-o sandviș între ele. Timp de aproape un an, Kathleen le tratase cu o afecțiune aproape maternă. Iar gemenelor avea să le lipsească mult.

- Aș fi vrut să pot merge cu tine, i-a spus Pandora cu un tremur în glas. Cassandra a oftat și ea, adînc.

- Haide, haide, s-a auzit vocea lui Kathleen din mijlocul

grămezii. Ne întoarcem repede, dragelor. Între timp, să vă distrați frumos la Londra. Iar eu mă voi întoarce cu cîte un cal frumos pentru fiecare din voi. Gîndiți-vă doar la asta!

- Și dacă armăsarul meu nu e un bun marinar? a întrebat Cassandra.

Kathleen a încercat să-i dea un răspuns, dar vocea nu i s-a auzit, pentru că gemenele nu-i dădeau drumul.

Amuzat, Devon a făcut un pas înainte și și-a scos soția din îmbrățișarea fetelor.

- Caii vor avea fiecare cîte o boxă pe puntea vaporului, le-a explicat el. Și vor avea dedesubt o plasă, ca un hamac, care să nu-i lase să cadă sau să se înece. Iar eu voi sta mare parte din timp cu ei, să-i liniștesc.

- Și eu, a adăugat Kathleen.

Devon a privit-o amenințător.

- Așa cum am vorbit și mai devreme, va fi doar treaba mea să am grijă de cai pe drumul de întoarcere. Iar treaba ta va fi să ai grijă de viitorul meu fiu. Sau fiică.

- Nu sînt invalidă, a protestat Kathleen.

- Nu, dar pentru mine ești cea mai importantă ființă din lume. Nu vreau să-ți pun în pericol siguranța în niciun fel.

Kathleen a încrucișat brațele la piept, prefăcîndu-se indignată.

- Cum să te mai contrazic?

Devon i-a zîmbit și a sărutat-o cu zgomot.

- Chiar nu poți. S-a întors spre gemene, le-a luat pe amîndouă în brațe și le-a sărutat pe creștet.

- La revedere, drăcușorilor. Încercați să nu-i dați de furcă lady-ei Berwick. Și să aveți grijă de Helen.

- Este timpul să porniți, le-a spus West din pragul ușii. Sigur că nu aveți nevoie să vă conduc la gară?

Devon i-a zîmbit fratelui său.

- Îți mulțumesc, dar trăsura va fi și așa destul de aglomerată. În plus, nu vreau să te lipsesc de plăcerea de a juca rolul de gazdă față de lady Berwick.

- Aici ai dreptate, a spus West, făcînd un semn discret din mînă, doar pentru ochii lui Devon.

- Kathleen, a spus Pandora, să știi că vărul West a făcut din nou gestul acela cu degetul.

- Am avut un cîrcel, a spus repede West și i-a aruncat Pandorei o privire amenințătoare.

Kathleen a zîmbit.

- West, a spus ea, ce te vei face cînd te vom lăsa cu toții în pace?

West a oftat și a sărutat-o pe frunte.

- O să-mi lipsiți, la naiba.

În dimineața care a urmat, înainte ca restul familiei să pornească la drum, West a tras-o pe Helen deoparte ca să stea de vorbă între patru ochi. S-au îndreptat spre seră, o încăpere din sticlă și piatră care adăpostea ferigi și palmieri plantați în ghivece. Afară, pe geam, se zăreau cîteva sălcii plîngătoare, ale căror crengi se legănau cu tristețe în adierile reci de iarnă.

- Mi-am dat seama, i-a spus West în timp ce se apleca să evite un coș cu plante atîrnătoare, că este prima oară cînd tu și gemenele rămîneți la Londra mai mult de o noapte, fără ca vreun membru al familiei să vă însoțească.

- Uiți de lady Berwick?

- Nu face parte din familie.

- Kathleen are o părere foarte bună despre ea.

- Doar pentru că lady Berwick a luat-o la ea după ce părinții ei erau gata-gata să-i atîrne o pancartă de gît cu „copil de dat" și să o abandoneze la un colț de stradă. Știu că ea o privește pe lady Berwick ca pe un izvor de înțelepciune și bunăvoință, dar tu și cu mine știm că nu este acesta adevărul. Contesa și Pandora se vor contra tot timpul.

Helen i-a zîmbit, citindu-i îngrijorarea din ochii albaștri.

- Nu va dura la nesfîrșit. Cel mult o lună. Vom învăța cum să ne tolerăm reciproc. În plus, domnul Winterborne va fi și el aproape.

Cuta de îngrijorare de pe fruntea lui West s-a adîncit:

- În nici un caz nu mă simt mai bine știind asta.

Uimită, Helen l-a întrebat:

- Ce te îngrijorează?

- Că te va manevra și va profita de tine.

- Domnul Winterborne nu va profita de mine.

West a pufnit:

- Spui asta pentru că deja a făcut-o. A luat-o de umeri și a privit-o în ochi: micuță prietenă, vreau să fii prevăzătoare și să nu uiți că Londra nu este un tărîm magic al fericirii și că străinii pe care-i întîlnești în cale nu sînt eroi sub acoperire.

Helen l-a privit cu reproș.

- Am mai ieșit și eu în lume, să știi. Și nu sînt chiar atît de credulă.

El a arcuit o sprînceană:

- Putem să ne bazăm pe asta? Pentru că din cîte țin eu minte, ultima oară cînd ai fost la Londra ai decis să te duci acasă la Winterborne neînsoțită și – destul de ciudat, cred eu – te-ai întors acasă deflorată.

Helen a roșit violent.

- El și cu mine am făcut o înțelegere.

- Nu era nevoie. S-ar fi însurat oricum cu tine.

- Nu ai de unde să știi asta.

- Draga mea, toată lumea știa, cu excepția ta, se pare. Nu te mai obosi să mă contrazici, nu avem timp pentru asta. Nu uita însă că dacă vi se întîmplă ceva, ție sau gemenelor, vreau să-mi dați imediat de știre. Trimiteți un servitor la cel mai apropiat telegraf iar eu voi veni cît ai clipi. Promite-mi că veți face asta.

- Îți promit. Helen s-a ridicat pe vîrfuri și l-a sărutat pe obraz.

- Cred că tu ești un erou sub acoperire.

- Chiar așa? A clătinat din cap. Înseamnă că e mai bine că nu știi prea multe despre mine. I-a oferit brațul. Vino, e timpul să ne alăturăm celorlalți. Ai cumva o oglinjoară?

- Mă tem că nu. La ce-ți trebuie?

- Ai întîrziat din cauza mea, ceea ce înseamnă că deja lady Berwick aruncă flăcări pe nări, iar eu nu o pot privi direct.

Nu a mai surprins pe nimeni că lady Berwick a insistat ca Rhys să ia loc lîngă ea în trăsură cînd au pornit spre Londra. El a făcut întocmai, bineînțeles, dar cînd și cînd arunca cîte o privire spre Helen, care stătea pe rîndul din spate cu ghergheful în poală.

În timp ce lucra la petalele unei flori delicate, asculta ce discutau cei doi. Rhys o trata pe lady Berwick cu respect și interes, dar nu părea cîtuși de puțin impresionat de ea. O întreba despre cai, subiectul ei preferat, mărturisind că nu știa mai nimic despre creșterea lor și că era, în cel mai bun caz, un

călăreț onorabil. Contesa i-a răspuns cu entuziasm, pentru că nimic nu-i făcea mai mare plăcere decît să ofere sfaturi și informații.

Atenția lui Helen a fost atrasă de conversația gemenelor, așezate pe bancheta din spatele ei.

- ... cuvîntul acela din „Othello" pe care nu ar trebui să-l știm, spunea Pandora.

- Futil? a ghicit Cassandra.

- Nu, prostuțo. Acela nu este din „Othello" ci dintr-una din operele lui Henry. Mă refeream la cum i-a spus Othello Biancăi atunci cînd a crezut că ea îl iubește pe altul. Văzînd expresia nedumerită a surorii ei, Pandora i-a șoptit la ureche cuvîntul interzis.

- Pe acesta nu-l știam, a spus Cassandra.

- Asta pentru că ai citit versiunea prescurtată. Eu am citit originalul și am căutat cuvîntul în dicționar. Înseamnă „femeie care se culcă cu bărbați pentru bani".

- De ce ar plăti-o un bărbat pe o femeie ca să se culce cu el? a întrebat Cassandra, care părea să nu mai înțeleagă nimic. Poate doar dacă este foarte frig și nu sînt suficiente pături. Dar n-ar fi mai simplu să mai cumpere cîteva pături?

- Eu una aș prefera să mă culc cu un cîine. Sînt mult mai calzi decît oamenii.

Tulburată de cele auzite, Helen și-a spus că nu era corect să le țină pe gemene în întuneric. Cu ani în urmă, se gîndise să le spună dinainte despre ciclu, ca să nu fie luate pe nepregătite atunci cînd se întîmpla, să nu se sperie, să nu se șocheze. De ce să fie ținute în continuare în ignoranță? La urma-urmei, dacă erau prevenite erau mai puternice. S-a decis să stea de vorbă cu ele cu prima ocazie. Era mai bine decît să le lase să tragă singure concluzii, cu siguranță greșite.

Trenul a ajuns în gara Waterloo. Peroanele erau la fel de aglomerate și de zgomotoase. În clipa în care familia Ravenel și însoțitorii au coborît, au fost luați în primire de patru angajați ai *Winterborne's* îmbrăcați în uniforme albastre, care le-au luat bagajele, le-au așezat pe cărucioare și le-au făcut loc ca prin minune prin marea de oameni. Pe Helen o amuza că lady Berwick se străduia să nu pară deloc impresionată în timp ce era escortată la una dintre cele două trăsuri - una pentru familie, cealaltă pentru servitori - plus un furgon pentru bagaje.

Trăsura lui Rhys era minunată și modernă, finisată cu lac negru, cu elaborata monogramă *Winterborne* pe lateral. Rhys le-a ajutat personal pe fiecare să urce, începînd cu lady Berwick, urmată de Helen. S-a oprit cînd una dintre gemene l-a tras rugător de o mînecă. A aruncat o privire fugară spre cele două femei care se așezaseră deja și le-a spus:

- Vă rog să-mi îngăduiți un moment.

Ușa s-a închis, lăsîndu-le înăuntru pe Helen și pe lady Berwick.

Contesa s-a încruntat:

- Despre ce este vorba?

Helen a clătinat din cap.

Ușa s-a deschis cu un *clic*, după care s-a închis. *Clic.* S-a deschis din nou și iar s-a închis.

Helen și-a dat seama că gemenele se jucau cu mînerul ușii, care se deschidea dacă era apăsat ușor, și nu dacă era rotit, ca la trăsurile obișnuite.

- Fetelor! a exclamat iritată lady Berwick, cînd ușa s-a deschis din nou. Urcați imediat în trăsură! Cassandra și Pandora au intrat, supuse. Contesa le-a aruncat o privire de gheață. Nu e frumos să vă jucați cu mînerele ușilor.

- Domnul Winterborne ne-a dat voie, a murmurat Pandora.

- Îndrăznesc să spun că domnul Winterborne nu știe foarte multe despre buna-creștere a domnișoarelor.

Rhys s-a așezat lîngă contesă și i-a răspuns serios, deși ochii îi zîmbeau:

- Vă rog să mă iertați, doamnă. Cînd am văzut cît erau de interesate m-am gîndit să le arăt cum funcționează mecanismul.

Îmbunată, contesa a spus pe un ton mai scăzut:

- Mințile tinere nu trebuie să fie foarte active. Prea multă gîndire atrage după ea apariția viciilor.

Helen a împuns-o cu cotul pe Pandora, avertizînd-o să nu scoată nici un cuvînt.

- Și părinții mei erau de aceeași părere, i-a răspuns Rhys. O minte excesiv de activă te face insolent și nemulțumit, spunea tatăl meu. Trebuie să-ți știi locul, îmi repeta mereu. Și să ți-l păstrezi.

- L-ați ascultat? l-a întrebat lady Berwick.

El a rîs.

- Dacă aș fi făcut-o, în clipa aceasta aș fi fost la tejghea, în micul meu magazin de pe High Street și nu în trăsură, lîngă o contesă.

Capitolul 22

Spre dezamăgirea lui Helen, nu a avut prea multe ocazii să se vadă cu Rhys în prima lor săptămînă la Londra. Lipsise cîteva zile de la birou, așa că avea multe de făcut. Cînd a venit în vizită la Ravenel House, într-o după-amiază, a trebuit să se mulțumească să schimbe cu ea cîteva banalități, în timp ce lady Berwick și gemenele stăteau așezate lîngă ei. Regulile de vizită ale lady-ei Berwick erau explicite și de neîncălcat: vizitele trebuiau făcute doar în orele anunțate iar vizitatorii nu rămîneau mai mult de cincisprezece minute. Cînd sfertul de oră s-a încheiat, contesa s-a uitat sugestiv spre ceas.

Privirea lui Rhys a întîlnit-o pe a lui Helen, amîndouă pline de nerăbdare și de dor.

- Cred că am zăbovit destul.

- Vizita dumitale ne-a făcut mare plăcere, domnule Winterborne, i-a răspuns lady Berwick, ridicîndu-se la rîndul ei în picioare. Ești binevenit să iei cina cu noi poimîine seară, dacă îți permite programul.

- Vineri? Rhys s-a încruntat a regret. Aș vrea din tot sufletul, dar i-am promis deja primului ministru că particip la o cină privată.

- Domnului Disraeli? a întrebat Helen făcînd ochii mari. Este prieten cu tine?

- Sîntem cunoștințe. Vrea sprijinul meu pentru o moțiune de cenzură la legea muncii, care să le dea dreptul muncitorilor la grevă.

- Nici nu știam că grevele sînt ilegale, a spus Helen.

Rhys a zîmbit, văzînd-o interesată.

- Numai cîteva meserii – tîmplarii, cărămidarii și lucrătorii în topitorii – au acest drept legal. Ceilalți nu, ceea ce înseamnă că pot ajunge la închisoare dacă întrerup lucrul.

- Și vrei ca ei să aibă drept la grevă? l-a întrebat Helen. Patron fiind?

- Da. Clasa muncitoare ar trebui să se bucure de aceleași drepturi ca oricare alții, în societate.

- Nu este menirea femeilor să se preocupe de astfel de lucruri, a spus lady Berwick, făcînd semn a lehamite. Voi căuta o altă dată pentru cină care să-ți convină, domnule Winterborne.

- Îl conduc eu, doamnă, a spus repede Helen, care își dorea să petreacă măcar cîteva clipe singură cu Rhys.

Lady Berwick a clătinat hotărîtă din cap:

- Draga mea, nu se cade să însoțești un domn pînă la ușă.

Helen le-a aruncat surorilor ei o privire rugătoare.

Cît ai clipi, Pandora a împins cu piciorul scaunul din fața ei, răsturnîndu-l.

- Drace! a exclamat. Cum s-a întîmplat oare așa ceva?

Contesa s-a întors imediat spre ea.

- Pandora, cum poți folosi acel cuvînt?

- Ce să spun atunci cînd răstorn ceva?

- Poți folosi un alt cuvînt, ca de exemplu... Lady Berwick a căzut pe gînduri, căutînd termenul potrivit, iar Helen a profitat de ocazie și s-a strecurat pe ușă , împreună cu Rhys.

Fără să scoată un cuvînt, el a prins-o în brațe și a sărutat-o apăsat.

- Helen? s-a auzit vocea contesei, venind din salon.

Rhys i-a dat imediat drumul din îmbrățișare. Se uita fix la ea, deschizînd și închizînd pumnii, de parcă abia se abținea să nu o atingă.

Amețită de sărut, Helen i-a spus:

- Cred că ar fi mai bine să pleci.

Rhys s-a dus să-și ia pălăria și mănușile și i-a aruncat o ultimă privire:

- Voi veni din nou, în ziua de vizită, *cariad*. În ultimele cincisprezece minute am suferit ca un om flămînd în fața vitrinei unei brutării.

- Cînd te voi revedea?

Și-a pus pălăria pe cap.

- Voi avea grijă să te aducă la magazin, luni seară.

- Vom avea parte și de puțină intimitate? a întrebat Helen neîncrezătoare, urmîndu-l spre ușă.

Rhys a mai privit-o o dată și a mîngîiat-o pe obraz.

- Magazinul este teritoriul meu, i-a răspuns. Tu ce crezi?

În ziua care a urmat, salonul s-a umplut cu nici mai mult nici mai puțin de douăsprezece femei pe care lady Berwick le invitase într-un anume scop. Erau matroanele care supervizau cele mai importante evenimente ale sezonului. Ele erau responsabile cu pregătirea următoarei generații de soții și mame, iar soarta fetelor de măritat depindea numai de bunul lor plac.

- Să vorbiți cît mai puțin, le-a spus lady Berwick, severă. Nu uitați că tăcerea e de aur. S-a uitat spre Pandora și a adăugat: în cazul tău, e chiar de platină.

Cele trei surori se așezaseră într-un colț al salonului, tăcute și făcînd ochii mari la matroanele care sporovăiau și beau ceai

in cinstea reginei. O discuție absolut genială despre vreme a dus la un consens: era neobișnuit de frig, iar primăvara avea să sosească tîrziu în acel an, cu siguranță.

Helen a fost mai atentă cînd a auzit-o pe lady Berwick cerîndu-le părerea celorlalte despre modista de la *Winterborne's*, primind asigurări că doamna în chestiune, pe nume Allenby, făcea rochii de o calitate excepțională. Iar de cînd devenise furnizor al Casei Regale trebuia să te treci pe o listă de așteptare ca să prinzi o programare.

- Este de presupus, a spus zîmbind una dintre matroane, că lady Helen va reuși să obțină programarea fără să fie nevoită să aștepte.

Helen și-a plecat capul cu timiditate.

- Cred și eu, a spus lady Berwick în locul lui Helen. Domnul Winterborne este foarte amabil.

- Ați făcut cunoștință? a întrebat-o una din doamne.

A urmat un cor de scîrțîituri de scaune, pentru că se trăgeau cu toate mai aproape, cu urechile ciulite ca nu cumva să rateze răspunsul contesei.

- Ne-a însoțit pînă la Londra, cu trenul.

Un zumzet s-a ridicat deasupra capetelor lor. Lady Berwick i-a aruncat lui Helen o privire plină de subînțeles.

Helen a prins din zbor:

- Dacă ne dați voie, a spus supusă, surorile mele și cu mine am dori să ne retragem în birou, pentru studiu.

- Foarte bine, dragele mele. Ocupați-vă de educația voastră.

Helen și gemenele au făcut cîte o plecăciune și au ieșit. Nici nu apucaseră să treacă pragul că o mulțime de întrebări despre Winterborne au umplut încăperea.

- Să mergem sus, le-a spus Helen surorilor ei, destul de stînjenită pentru că ele se opriseră să asculte. Nu este frumos să trageți cu urechea.

- Așa este, a încuviințat Pandora, dar e singurul mod să aflăm chestii fascinante despre alții.

- Șșt, a spus Cassandra, forțîndu-se să audă mai bine.

- Trăsăturile lui sînt plăcute, dar nu suficient de delicate precum ți-ai putea dori, spunea lady Berwick. A făcut o pauză, după care a continuat, coborînd tonul: are păr des și negru și un fizic robust și viril.

- Și temperamentul? a întrebat cineva.

- Este năvalnic, asemenea unui barbar, i-a răspuns lady Berwick fără să stea pe gînduri. Evident, este bine adaptat la datoria paternității.

A urmat un val de noi întrebări.

- Mă întreb dacă la genul acesta de întîlniri discută vreodată și despre opere de caritate, a șoptit Cassandra, în timp ce Helen o trăgea de mînecă.

Pentru că reușiseră să supraviețuiască întîlnirii cu doamnele fără să se sinucidă din punct de vedere social, cele trei fete au fost scutite de obligația de a primi oaspeți a doua zi, la orele de vizită. Pandora o ajuta pe Cassandra să deseneze planșeta jocului pe care-l inventa în timp ce Helen stătea singură în bibliotecă, cu o carte în mînă.

Cîteva minute bune s-a uitat la pagina cărții fără să citească cu adevărat. Gîndurile i se roteau în minte, ca într-un carusel. Îi era rece, deși în cameră nu era deloc frig, așa că a lăsat cartea jos și și-a încrucișat brațele.

- Doamnă, a auzit vocea lui Peter, valetul, care își făcuse apariția în prag. Lady Berwick vă poftește în salonul de primire.

Helen s-a îndreptat în scaun și l-a privit nedumerită.

- A spus cumva de ce?

- Ca să stați de vorbă cu vizitatorul dînsei.

Helen s-a foit pe scaun.

- A trimis și după gemene?

- Nu, doamnă.

- Spune-i te rog că voi coborî imediat.

Și-a netezit părul și fustele, după care a coborît treptele și s-a îndreptat spre salonul de primire. A clipit și a încetinit cînd a văzut că lady Berwick o aștepta deja în prag.

- Doamnă? a întrebat.

Contesa stătea cu spatele spre vizitatorul din salon. Era la fel de impozantă și de elegantă ca de obicei, dar ceva la ea i-a amintit de un graur pe care-l văzuse cîndva într-o colivie, în magazinul unui vînzător de păsări. Deși avea aripile legate cu sfoară, ochii îi erau alerți și străluceau, dornici de libertate.

- În mod neașteptat, i-a spus lady Berwick, moștenitorul soțului meu a vrut să te cunoască. Nu este cazul să vorbești prea mult. Și îndreaptă-ți spatele.

Fără alt preambul, Helen s-a trezit împinsă în salon.

- Lady Helen, a spus contesa, ți-l prezint pe nepotul meu, domnul Vance.

Capitolul 23

Helen a simțit o mie de arsuri prin tot corpul, de parcă ar fi fost aruncată în flăcări. După care nu a mai simțit nimic, cu excepția bătăilor puternice ale inimii. A făcut o reverență, fără să ridice privirea.

- Mă bucur să te cunosc, l-a auzit spunînd. Vocea lui era plăcută, destul de blîndă și de melodioasă, nu foarte profundă.

O forță exterioară părea să o ghideze. A făcut cîțiva pași în încăpere și s-a așezat pe scaunul de lîngă sofa, aranjîndu-și fustele, din obișnuință. Abia după ce Vance s-a așezat pe sofa a îndrăznit să se uite la el.

Albion Vance era un bărbat neobișnuit de frumos. Nu mai văzuse pe nimeni care să fi arătat ca el, cu pielea albă și neobișnuit de tinerească; ochii de un gri-bleu pal și părul argintiu, strălucind ca interiorul unei scoici. Trăsăturile lui perfect șlefuite îi aminteau de capetele de ceară din vitrinele bărbierilor, care prezentau ultima modă în materie de tunsori. Era un bărbat nu prea înalt, suplu și cu o constituție compactă. Își încrucișase picioarele cu o grație de felină. A constatat, neplăcut impresionată, că avea genele și sprîncenele negre, la fel ca ale ei. Din fericire, a reușit să-și păstreze calmul și să-și înăbușe orice senzație.

Vance o privea foarte detașat. Avea ceva magnetic, ușor corupt, ca o flacără înghețată animată de un spirit egocentric.

- Îmi amintești de mama ta, a spus el. Numai că tu ești mult mai delicată.

Perfect conștientă că fusese studiată cu atenție, Helen l-a întrebat:

- Ați cunoscut-o, domnule Vance? Nu-mi amintesc să vă fi văzut la Eversby Priory.

- Am întîlnit-o de cîteva ori, la diferite evenimente sociale, atunci cînd era în oraș. I-a zîmbit, dînd la iveală un șir de dinți mici, albi și perfecți. Era de o frumusețe captivantă, de o impetuozitate aproape copilărească. Adora să danseze și nu putea sta jos cînd auzea muzică. Chiar i-am spus odată că-mi amintea de o poveste, cea despre pantofiorii roșii.

Helen urîse dintotdeauna acea poveste, în care o fetiță care îndrăznise să poarte pantofi roșii la confirmare fusese blestemată să danseze, cu ei în picioare, pînă în ziua morții.

- Vă referiți la povestea scrisă de Hans Christian Andersen? Cea moralizatoare, despre pedepsirea păcatelor?

Zîmbetul i s-a șters de pe chip și a continuat să o studieze atent:

- Ca să fiu sincer, nu-mi mai amintesc morala poveștii.

- A trecut mult timp de cînd ați citit-o, fără îndoială. Chipul lui Helen era o mască de nepătruns, aceeași care le enerva pe gemene, provocîndu-le să o numească „sfinxul". Pantofii roșii au devenit instrumente ale morții, după ce fetița s-a lăsat pradă tentației.

Vance o privea suspicios. Era clar că se întreba dacă paralela fusese făcută deliberat.

- Mi-a părut rău să aflu despre moartea mamei tale, ca și de cele ale tatălui și fratelui tău. Au fost vremuri cu adevărat tragice pentru familia Ravenel .

- Sperăm acum în zile mai fericite, a spus Helen pe un ton neutru.

Vance s-a întors zîmbind ironic spre lady Berwick.

- Familia Ravenel pare să-și revină spectaculos. Inteligentă, Kathleen nu a pierdut deloc timpul și a pus mîna pe următorul conte de Trenear.

Contesa nu și-a ascuns deloc nemulțumirea în fața insinuării că ea s-ar fi măritat cu Devon din calcul și oportunism.

- Este o căsătorie din dragoste, a răspuns scurt.

- La fel a fost și prima ei căsătorie. Ce noroc pe Kathleen să se îndrăgostească atît de ușor!

Helen îl ura. Avea ceva impur în el, ceva nespus de crud. Era îngrozită că și prin venele ei curgea același sînge. Și-a amintit ce-i spusese Rhys cu cîteva nopți în urmă. *Dintr-un astfel de demon nu poate ieși nimic bun.* Acum, că-l cunoscuse pe Vance, era complet de acord. Cum de căzuse mama ei sub vraja unui astfel de individ? Sau Peggy Crewe?

Vance s-a întors din nou spre ea.

- Lady Helen, am auzit că te-ai logodit cu domnul Winterborne. Mare păcat că trebuie să-ți iei un soț care nu face parte din sfera ta socială. Totuși, vă felicit pe amîndoi.

Cuvintele au rănit-o mai adînc decît o făcuse lady Berwick cînd îi spusese același lucru, în Hampshire.

Numai gîndul că Vance o necăjea deliberat a făcut-o pe Helen să rămînă calmă. Era însă foarte tentată să-i spună că, dacă tot îl preocupa ideea ca oamenii să nu-și părăsească „sfera socială", ar fi trebuit să se abțină să aibă aventuri cu femei măritate.

- Sper că ai fost avertizată deja, a continuat Vance, că este foarte posibil ca viitorii tăi copii să fie grosolani și rebeli, pentru că au asta în sînge. Poți îmblînzi un lup, dar puii lui se vor naște tot sălbatici. Galezii sînt nestatornici și necinstiți prin natura lor. Mint adesea, cu ușurință și ar face orice să nu fie nevoiți să muncească cinstit.

Helen s-a gîndit imediat la Rhys, care muncise fără oprire întreaga lui viață și nu făcuse nimic să merite disprețul unui bărbat care, prin naștere, avea o mulțime de privilegii. Simțind că-și încleștа involuntar pumnii, s-a controlat și și-a încrucișat mîinile în poală.

- Cum de sînteți atît de bine informat cu privire la acest subiect? l-a întrebat.

Lady Berwick a încercat să intervină:

- Domnule Vance, sînt de părere că...

- Multe lucruri le-am aflat de la cunoștințe, i-a răspuns el lui Helen, dar am făcut și un tur al Țării Galilor, ca să adun informații pentru un pamflet pe care am intenționat să-l scriu. Am considerat de obligația mea să militez pentru interzicerea limbii galeze în școli. Este o limbă inferioară, dar ei se agață cu disperare de ea.

- Ca să vezi! a spus încet Helen.

- Oh, da, a spus Vance, fie scăpîndu-i unda de sarcasm din vocea ei, fie alegînd să o ignore. Ceva trebuie făcut, pentru ca inteligența lor să fie trezită la viață. Iar acest lucru va începe doar cînd vor fi obligați să vorbească numai în engleză, fie că le place sau nu. Pe măsură ce continua, Helen și-a dat seama că nu mai încerca să o provoace, ci vorbea din convingere. Galezii trebuie salvați de propria brutalitate și trîndăvie. Așa cum stau lucrurile acum, nu sînt buni nici de servitori.

Lady Berwick a aruncat o privire spre Helen și a încercat să destindă atmosfera:

- Cred că te-ai simți ușurat cînd te-ai reîntors în Anglia, i-a spus ea lui Vance.

Răspunsul lui a fost plin de emfază:

- Aș prefera să fiu aruncat în iad, în cazanul cu smoală, decît să mă întorc în Țara Galilor.

Neputînd să-l mai suporte nici măcar o secundă, Helen s-a ridicat și i-a spus cu răceală:

- Sînt sigură că acest lucru se poate aranja, domnule Vance.

Luat prin surprindere, Vance s-a ridicat la rîndul lui în picioare.

- Ei bine....

- Vă rog să mă scuzați, a spus Helen. Trebuie să-mi termin corespondența. Și a ieșit din cameră fără vreun alt cuvînt, luptîndu-se cu tentația de a o lua la fugă.

Helen nu avea nici cea mai mică idee cîte minute trecuseră de cînd stătea ghemuită în pat, ștergîndu-și ochii cu batista și încercînd să respire, deși pieptul îi era săgetat de durere.

Ar fi fost infinit mai bine să nu fi avut deloc tată decît să-l aibă pe acesta. Albion Vance era mai demn de dispreț decît și-ar fi putut imagina vreodată. Iar ea era a lui. Sînge din sîngele lui.

Păcatele părinților se vor răsfrînge asupra copiilor. Oricine știa acest principiu biblic. Ceva din natura lui, din răutatea lui, se transferase sigur și la ea.

A auzit o bătaie scurtă în ușă. Lady Berwick a intrat, aducînd două pahare cu un lichid de culoarea ambrei.

- Te-ai comportat foarte bine, i-a spus, oprindu-se la piciorul patului.

- Ți-am insultat oaspetele, a spus Helen pe un ton supus.

- Nu era oaspetele meu, i-a răspuns contesa. Este un parazit dezgustător. Un vierme. N-am avut nici cea mai mică idee că-și va face apariția azi, aici.

Helen și-a șters nasul în batista mototolită.

- Domnul Winterborne va fi furios. Mi-a spus foarte clar că nu vrea să am de-a face cu domnul Vance.

- Dacă aș fi în locul tău, nu i-aș spune, în cazul acesta.

Helen a ghemuit batista în palmă.

- Mă sfătuiți să țin secret?

- Cred că și eu și tu sîntem conștiente că este în interesul *tău* să nu-i spui nimic domnului Winterborne.

Helen o fixa cu privirea, înmărmurită.

Dumnezeule, știa. *Știa!*

Lady Berwick s-a apropiat de ea și i-a întins unul dintre pahare.

- Coniac, a spus.

Helen a ridicat paharul la buze și a luat o înghițitură mică, urmată de o alta. Băutura i-a ars buzele și gîtul. Era foarte tare.

- Credeam că doamnele nu beau coniac, a spus.

- Nu în public. Dar pot lua cîte un stimulent, cînd situația o cere.

În timp ce Helen își sorbea coniacul, lady Berwick i-a vorbit fără superioritate, aproape cu blîndețe:

- Anul trecut, cînd l-am informat pe Vance că buna mea Kathleen va intra în familia voastră, prin căsătorie, el mi-a povestit despre aventura avută cu mama ta. A pretins că ești copilul lui. Cînd te-am văzut pentru prima oară, nu am mai avut nici o îndoială. Părul tău are aceeași culoare pe care a avut-o și al lui cîndva, ochii și sprîncenele sînt ale lui.

- Kathleen știe?

- Nu are nici cea mai mică idee. Nu știam nici dacă tu ai aflat pînă cînd ți-am văzut chipul, înainte de a intra în salon. Te-ai adunat însă foarte repede. Ai o stăpînire de sine admirabilă, Helen.

- Domnul Vance intenționa să-mi dea astăzi această veste?

- Da, numai că tu i-ai dejucat planurile și nu a mai putut face o scenă dramatică. Contesa s-a oprit și a băut din pahar,

după care a adăugat: înainte să plece, mi-a spus foarte clar că trebuie să-ți comunic că este tatăl tău.

- Acest cuvînt nu i se aplică.

- Sînt de acord. Un bărbat nu poate fi numit tată numai pentru că a avut odată, la momentul oportun, un spasm al vintrelor.

Helen a zîmbit trist. Exact asta ar fi spus și Kathleen. S-a ridicat în capul oaselor și și-a șters colțurile ochilor cu degetele.

- O să-mi ceară bani, a spus.

- Evident. Curînd, vei avea pe mînă una dintre cele mai mari averi din Anglia. Nu am nici o îndoială că în viitor îți va cere să-i influențezi deciziile soțului tău, într-un anume sens.

- Nu i-aș putea face una ca asta domnului Winterborne. În plus... nu aș putea trăi cu această amenințare planînd asupra capului meu.

- Eu o fac de zeci de ani, fata mea. Din ziua în care m-am măritat cu lordul Berwick am știut că, dacă nu vom reuși să avem un fiu, va trebui să mă ploconesc în fața lui Vance. Iar de-acum va trebui ca și tu să faci la fel. Dacă nu-i vei îndeplini toate cererile îți va distruge căsnicia.

- Nu-i voi da prilejul să o facă. Îi voi spune chiar eu adevărul domnului Winterborne.

Lady Berwick făcuse ochii mari.

- Doar nu ești într-atît de naivă încît să crezi că o să te mai vrea, după ce va afla.

- Nu. Știu că n-o să mă mai vrea. Dar îi datorez adevărul.

Contesa a dat restul de coniac pe gît, a lăsat paharul deoparte și i-a vorbit cu convingere:

- Să-ți cîntărești dinainte cu grijă fiecare cuvînt, copilă. A așteptat ca privirea chinuită a lui Helen să o întîlnească pe a ei. Lumea nu e deloc blîndă cu femeile. Viitorul nostru se

construiește pe dune de nisip. Eu sînt *contesă*, Helen, și totuși, în iarna vieții mele este mai mult ca sigur că voi deveni doar o văduvă săracă, o nulitate. Trebuie să faci tot ce este necesar ca să te măriți cu domnul Winterborne, pentru că o femeie are mare nevoie de un lucru, mai presus de toate. De siguranță. Chiar dacă vei pierde afecțiunea soțului tău, o fărîmă din averea lui îți va garanta că nu vei suferi de sărăcie și degradare. Cel mai bine ar fi să-i poți dărui un fiu – *aceasta* este adevărata putere a unei femei.

- Winterborne nu-și va dori un fiu care să fie descendentul lui Vance.

- Dar nu va mai avea ce face după ce se va întîmpla asta, nu-i așa?

Helen o privea cu ochi mari.

- N-aș putea să-l înșel în acest fel.

- Ești naivă, draga mea, i-a spus contesa. Chiar crezi că el nu are părți de viață, trecute sau prezente, pe care le ține ascunse de tine? Soții nu sînt niciodată complet sinceri cu soțiile lor – altfel nici o căsnicie nu ar rezista.

Tîmplele îi zvîcneau și avea o senzație de greață. Era clar că o păștea o migrenă.

- Mă simt rău, a șoptit.

- Termină-ți coniacul. Contesa s-a apropiat de geam și a privit dincolo de perdele. Vance vrea să te vadă mîine. Dacă refuzi, se va duce la Winterborne, înainte ca soarele să apună.

- Nu refuz, i-a răspuns Helen. Dacă tot îi spunea lui Rhys, măcar să o facă la momentul ales de ea, în termenii ei.

- Îi voi trimite vorbă să ne întîlnim pe teren neutru. Nu se cuvine să vină din nou la Ravenel House.

Helen s-a gîndit ptin.

- La *British Museum*, a sugerat. Gemenele își doresc să

viziteze Galeriile de zoologie. Aș putea schimba acolo cîteva cuvinte cu el, feriți de ochi curioși.

- Mi se pare o idee bună. Ce loc de întîlnire să-i sugerez?

- Expoziția de șerpi veninoși, a spus Helen și a mai sorbit o dată din pahar.

Lady Berwick a zîmbit, după care a redevenit serioasă.

- Cunosc deja cum îți va prezenta Vance situația, pentru că știu cum îi funcționează mintea. Nu va folosi cuvîntul „șantaj", pentru că nu-i place. Mai degrabă îți va cere o „taxă anuală" și îți va da în schimb șansa să fii fericită cu domnul Winterborne.

- Nu există o taxă pe fericire, a spus Helen, frecîndu-se pe frunte.

Contesa a privit-o cu compasiune:

- Biata mea fată... fericirea nu o obții gratis, în nici un caz.

Capitolul 24

- Ești sigură că nu s-a întîmplat nimic, Helen? a întrebat-o Cassandra după ce au coborît din trăsura familiei. Ai fost foarte tăcută iar ochii îți strălucesc ciudat.

- Mă doare capul, atîta tot.

- Oh, îmi pare rău. Poate că era mai bine să venim altădată?

- Nu m-aș fi simțit nicidecum mai bine dacă rămîneam acasă. O scurtă plimbare sper să-mi facă bine.

S-au prins de braț și au pornit. Pandora era mult înaintea lor, grăbindu-se să ajungă la porticul impozant din piatră care marca intrarea în muzeu.

Lady Berwick a pufnit nemulțumită, aproape alergînd în urma fetei.

- Pandora, nu e cazul să galopezi ca un cal de curse!

British Museum, un pătrat construit în stil grecesc cu o grădină care se întindea pe doi acri era atît de mare că abia dacă reușiseră să vadă o treime din exponate în cele cel puțin șase vizite făcute în trecut. Cu o seară înainte, cînd lady Berwick sugerase în treacăt să treacă pe acolo, gemenele fuseseră încîntate. Helen fusese ceva mai reținută, pentru că știa motivul real al vizitei.

După ce au cumpărat biletele și au luat din hol cîte o hartă imprimată, au pornit în grup spre scara principală care ducea la etajele superioare. La intrarea în Galeriile de zoologie, la baza scării, fuseseră așezate cu mare artă trei girafe. Doar piciorul

uneia era mai înalt decît lady Berwick. O balustradă din lemn ținea exponatele la distanță de publicul curios.

S-au oprit să privească animalele împăiate. Așa cum era previzibil, Pandora s-a întins peste balustradă, cu mîna întinsă.

- Pandora! a exclamat lady Berwick. Dacă atingi exponatele să știi că nu mai venim niciodată la muzeu!

Pandora s-a întors spre ea cu o privire rugătoare

- O girafă e *chiar aici*, o girafă care a alergat cîndva prin savana africană, iar eu să nu o ating?

- În nici un caz.

- Nu există nici un semn care să-mi interzică.

- Balustrada este suficientă.

- Dar girafa este atît de aproape! a spus Pandora cu regret. Dacă v-ați uita doar cinci secunde în altă parte, aș putea să o ating... și nu mi-aș mai pune întrebări despre cum se simte la mînă.

Cu un oftat, lady Berwick s-a uitat în jur, asigurîndu-se că nu le vedea nimeni.

- Repede! i-a spus

Pandora a întins mîna și i-a atins genunchiul acoperit de o blană scurtă, după care s-a îndepărtat.

- Parc-ar fi un cal, a spus cu satisfacție. Firele sînt mai scurte de un centimetru. Nu vrei să pui și tu mîna, Cassandra?

- Nu, mulțumesc.

Pandora a luat-o de mînă pe sora ei geamănă.

- Haide! Mergem mai întîi la animalele cu copite sau la cele cu gheare?

- Cu gheare.

Lady Berwick a dat să le urmeze pe fete dar s-a oprit să mai arunce o privire spre girafe. S-a apropiat și i-a atins pe furiș piciorul uneia, după care s-a uitat vinovată în direcția lui Helen.

Aceasta și-a înăbușit un zîmbet. S-a prefăcut că se uita pe hartă și că nu văzuse nimic.

După ce contesa li s-a alăturat gemenelor în galeria de sud, Helen s-a îndreptat spre cea de nord, care era alcătuită din cinci săli vaste cu exponate așezate în cutii imense de sticlă. A trecut de cea de-a doua, pe lîngă expoziția de reptile. S-a oprit o clipă în fața unei reptile cu gîtul plin de cute, care i-a amintit de gulerul reginei Elizabeth. După ce scria pe plăcuță, șopîrla își putea înfoia pliurile, ca să pară amenințătoare.

Înainte să ajungă la încăperea șerpilor, un bărbat s-a apropiat de ea. Știind că era Vance, a închis o clipă ochii, simțind cum trupul i se tensiona.

Se prefăcea că studiază o pereche de cameleoni africani. Într-un final, a șoptit:

- Parfumul tău... este același cu al mamei tale. Orhidee *calanthe* și vanilie... nu l-am uitat niciodată.

Ideea că-i cunoștea atît de bine parfumul mamei a prins-o pe nepregătite. Nimeni nu-și dăduse seama pînă atunci că îl folosea pe același.

- Am găsit rețeta într-unul din jurnalele ei.

- Ți se potrivește.

Helen a ridicat privirea și l-a surprins studiind-o. Avea ochii de culoarea cerului de noiembrie.

- Ești o fată drăguță, dar mama ta era frumoasă, a comentat. Aduci destul de mult cu mine. Te-a iubit?

- Aș prefera să nu discutăm despre mama.

- Vreau doar să înțelegi că a însemnat mult pentru mine.

Helen s-a întors spre unul dintre exponate. Domnul Vance aștepta probabil un răspuns de la ea, dar nu-i venea niciunul în minte.

Absența răspunsului ei a părut să-l irite.

- Bineînțeles că eu sînt seducătorul fără inimă, a spus pe un ton sec, care și-a abandonat iubita și fiica nou-născută. Adevărul era că Jane nu avea deloc intenția să-l părăsească pe soțul ei și nici eu nu aș fi vrut să facă asta. În ceea ce te privește pe tine... nu puteam face nimic pentru tine și nici tu pentru mine...

- Numai că acum sînt logodită cu un bărbat foarte bogat, l-a întrerupt Helen cu răceală. Și am devenit brusc interesantă. Să nu mai pierdem timpul, domnule Vance. Ai o listă de obiecte pe care vrei să ți le cumpăr sau îmi comunici doar o cifră?

A ridicat o sprînceană:

- Speram să ajungem la o înțelege fără să ne jignim.

Helen a tăcut și a așteptat, forțîndu-se să dea dovadă de răbdare și privindu-l într-un fel care a părut să-l deranjeze.

- Un mic de sloi de gheață, asta ești, nu-i așa? Ai ceva de vestală. Nu ai deloc entuziasm și nici înflăcărare. Asta lipsește la frumusețea moștenită de la mama ta.

Ea a refuzat să muște din momeală.

- Ce dorești, domnule Vance?

- Printre multele preocupări filantropice ale lady-ei Berwick se numără și o societate care se ocupă de oamenii săraci lipsiți de vedere. Vreau să-l convingi pe Winterborne să doneze douăzeci de mii de lire consiliului care administrează această societate filantropică. Îi vei spune că, cu ajutorul acestei donații generoase, se vor putea cumpăra cîteva case în West Hackney care fie date în chirie, iar cu beneficiile în urma închirierii vor fi ajutați săracii orbi.

- În loc de asta, a spus Helen, vei beneficia tu.

- Donația trebuie făcută imediat. Am urgent nevoie de capital.

- Vrei să-i cer bani domnului Winterborne înainte chiar de

a mă fi măritat cu el? l-a întrebat Helen neîncrezătoare. Nu cred că voi reuși să-l conving.

- Femeile au căile lor. Te descurci tu.

Helen a clătinat din cap.

- Nu va da nici un ban pînă nu va face cercetări în privința societății. Va afla, cu siguranță.

- Nu are ce să descopere, i-a răspuns Vance . Numele meu nu este în nici un fel legat în scris de proprietățile din West Hackney. Este doar un aranjament verbal.

- Ce se va întîmpla cu bieții orbi?

- Parte din bani va ajunge la ei, bineînțeles, pentru ca totul să pară legal.

- Vreau să înțeleg bine situația: îți șantajezi fiica, pentru ca mai tîrziu să poți fura de la niște bieți orbi.

- Nimeni nu fură nimic de la orbi – banii nu sînt ai lor, oricum. Iar acesta nu este șantaj. O fiică are obligația să-și ajute tatăl, atunci cînd el are nevoie.

- Cu ce-ți sînt eu obligată? Ce-ai făcut tu vreodată pentru mine?

- Ți-am dăruit viață.

Convinsă că nu vorbea serios, Helen l-a privit neîncrezătoare. Un hohot de rîs isteric, de necontrolat i-a țîșnit din piept. Și-a dus degetele la gură, încercînd să-l înăbușe, dar a făcut și mai rău. Nu l-a ajutat deloc vederea chipului lui ofensat.

- Găsești că ți-am spus un lucru amuzant? a întrebat-o.

- Te rog să mă scuzi, a reușit ea să spună, încercînd să se potolească. Dar nu ai depus un efort prea mare, nu-i așa? A fost doar... un spasm al vintrelor, la momentul oportun.

Vance arăta ca lovit în orgoliu.

- Nu încerca să degradezi relația dintre mine și mama ta.

- Oh, da. A însemnat ceva pentru tine. A tras adînc aer în piept. Bănuiesc că și Peggy Crewe la fel.

Și-a fixat privirea rece asupra ei.

- Deci Winterborne și-a povestit despre ea. Mă gîndeam eu că o va face.

Văzînd cu coada ochiului că se apropiau trei copii, Helen nu i-a răspuns. S-a prefăcut interesată de o broască țestoasă și s-a îndepărtat cu pași măsurați, cu Vance pe urma ei.

- Winterborne nu are motive să mă urască într-atît, i-a spus Vance. Doar am făcut tot ce fac și alții. Nu sînt primul bărbat care să se fi culcat cu o femeie măritată, și nici nu voi fi ultimul.

- Din cauza ta i-a răspuns Helen, doamna Crewe a murit la naștere iar soțul ei – un bărbat pe care domnul Winterborne îl iubea ca pe un frate - și-a pus capăt zilelor.

- Este oare vina mea că soțul nu a avut deloc minte și s-a sinucis? Este vina mea că femeia nu a fost suficient de puternică încît să supraviețuiască unei nașteri? Întreaga situație putea fi evitată dacă ea nu-și desfăcea picioarele în fața mea. Eu nu am făcut decît să iau ce mi-a fost oferit.

Cruzimea cuvintelor lui a șocat-o. Nu părea să aibă mai multă conștiință decît un rechin.

Ce-l făcuse să devină așa? Îl privea atentă, căutînd o urmă de umanitate, un licăr de regret sau de tristețe. Nu a găsit însă nimic.

- Ce-ai făcut cu copila? l-a întrebat.

Întrebarea a părut să-l ia prin surprindere.

- Am găsit o femeie care să aibă grijă de ea.

- Cînd ai văzut-o ultima dată?

- Nu am văzut-o niciodată. Și nici nu am de gînd. Vance părea să-și piardă răbdarea. Asta nu are nici o legătură cu discuția noastră.

- Nu te interesează să știi dacă o duce bine?

- De ce m-ar interesa, dacă nici familia mamei ei nu a vrut să știe nimic de ea? Nimeni nu vrea să aibă un bastard pe cap.

Fără îndoială că la fel spusese și despre ea. Numai că acum o interesa soarta fetiței, a surorii ei vitrege. Oare era bine îngrijită? Educată? Sau abuzată?

- Cum se numește femeia care are grijă de ea? l-a întrebat. Unde locuiește?

- Nu este treaba ta.

- Se pare că nici a ta nu este, a ripostat Helen. Și totuși eu aș vrea să știu.

Vance s-a strîmbat.

- Ca să o poți folosi împotriva mea? Ca să încerci să mă pui într-o lumină proastă?

- De ce-aș face asta? Interesul meu, ca și al tău de fapt, este evitarea unui scandal.

- Atunci te sfătuiesc să uiți de existența ei.

- Rușine să-ți fie, a spus Helen în șoaptă. Nu numai că nu ți-ai asumat responsabilitatea pentru acest copil, dar nu vrei nici să lași pe cineva să o ajute.

- I-am plătit întreținerea în acești mai bine de patru ani. Ce altceva ai fi vrut să fac? Să mă duc să-i dau eu de mîncare, să-i duc lingura la gură?

Helen a încercat să nu dea frîu furiei. Nu avea nici o șansă să afle mai multe despre sora ei vitregă dacă nu-l trăgea de limbă pe Vance. Și-a amintit ce-i povestise odată Rhys despre negocierile dintr-o afacere.

- Mi-ai cerut acum o mare sumă de bani și te vei aștepta și la altele, în viitor, i-a spus. Iar tu îmi oferi la schimb ceea ce eu am deja. Nu vom cădea la o înțelegere dacă nu-mi faci și tu o concesie. Una neînsemnată. Nu te costă nimic să-mi spui la cine este fiica ta.

Au urmat cîteva clipe de tăcere, după care Vance i-a răspuns:

- Ada Tapley. Este servitoare la niște rude de-ale avocatului meu din Welling.

- Unde este...?

- Este un sat, pe drumul dintre Londra și Kent.

- Care este numele copilului?

- Nu am idee.

Bineînțeles că nu ai, s-a gîndit Helen, clocotind de furie pe dinăuntru.

- Atunci ne-am înțeles? a întrebat-o Vance. Îl vei convinge pe Winterborne să facă donația cît mai curînd, da?

- Nu am de ales, dacă vreau să mă mărit cu el, i-a răspuns ea.

Trăsăturile lui s-au destins. O clipă mai tîrziu rînjea mulțumit:

- Mi se pare absolut fantastic ca el să creadă că se căsătorește cu o Ravenel și cînd colo să-mi perpetueze *mie* neamul. Vor ieși niște mici Vance galezi, Dumnezeu să ne apere pe toți.

La cîteva minute după plecarea lui, Helen se mai uita încă la animalele împăiate cu multă artă. Ochii lor mari și sticloși păreau surprinși, de parcă nu-și imaginau cum de ajunseseră acolo.

Realiza pe deplin în ce se putea afunda. Și s-ar fi disprețuit pentru asta.

Nu avea să-i ceară niciodată lui Rhys așa-numita donație. Și nici nu se putea mărita cu el.

Nu putea să-l forțeze să-l accepte pe Albion Vance în viața lui. Și nici pe ea.

Să-i spună lui Rhys adevărul ar fi fost un coșmar, unul mai hidos decît și-ar fi putut imagina.

Nu știa cum va găsi curajul să facă asta, dar nu avea de ales.

Tristețea amenința să o învăluie, dar nu i se putea lăsa pradă încă. Avea timp să sufere, mai tîrziu.

Mulți ani de-atunci încolo.

Cîteva ore mai tîrziu, în aceeași zi, după ce s-au întors de la muzeu, Helen s-a așezat la biroul din salonul de la etaj și și-a cufundat tocul în tușul de India:

Doamnă Tapley,

am aflat recent că acum patru ani v-a fost încredințat spre îngrijire un copil abia născut, o fată. Aș vrea să știu dacă ea se mai află în casa dumneavoastră și aș aprecia orice informație mi-ați putea oferi...

Capitolul 25

- Mi se pare destul de nepotrivit, a spus lady Berwick, încruntată, în timp ce trăsura Ravenel se apropia de imensul magazin universal. Să facem cumpărături la șase seara, într-un asemenea loc... Dar domnul Winterborne a fost extrem de insistent.

- Este o sesiune *privată* de cumpărături, i-a amintit Pandora. Ceea ce este – dacă stăm să ne gîndim bine – mult mai discret decît să te plimbi prin magazinele de pe promenadă, ziua în amiaza mare.

Contesa nu părea să se împace cu ideea.

- Vînzătorii nu au cum să-mi cunoască preferințele. S-ar putea chiar să fie impertinenți.

- Vă garantez, doamnă, că vor fi foarte serviabili. Ar fi continuat, dar tîmplele îi zvîcneau tot mai puternic. Era într-atît de îngrijorată că va da ochii cu Rhys că i se declanșase o migrenă. Nu se credea în stare să se poarte cu el ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Cum să vorbească, să zîmbească și să fie afectuoasă cînd știa că nu se va mai căsători cu el?

- Vreau doar să văd mănușile, a spus lady Berwick. După care mă voi așeza pe un scaun și voi aștepta, cît tu te vei vedea cu modista.

- Nu va dura mult, a murmurat Helen, ținînd ochii închiși. S-ar putea să fiu nevoită să mă întorc repede acasă.

- Te doare rău capul? a întrebat îngrijorată Cassandra.

- Mă tem că da.

Cassandra i-a atins brațul cu blîndețe.

- Biata de tine!

Pandora nu era însă la fel de impresionată.

- Helen, *te rog* să încerci să treci peste asta. Imaginează-ți ceva liniștitor: capul tău e un cer plin de nori albi, pufoși.

- Este mai degrabă un sertar plin cu cuțite, a murmurat Helen, frecîndu-și tîmplele. Îți promit că voi sta cît de mult voi putea. Știu că vrei să ai timp pentru cumpărături.

- Te putem duce la raionul de mobilă, să te odihnești pe un fotoliu, s-a oferit să o ajute Pandora.

- Doamnele nu fac așa ceva în public, a spus lady Berwick.

Vizitiul le-a ajutat să coboare din trăsură și le-a condus spre una din intrările din spate, unde le aștepta un ușier în livrea.

Chinuită de durerea surdă, Helen l-a urmat orbește în interiorul magazinului. A auzit ca prin vis sunetele de uimire scoase de lady Berwick, atunci cînd străbătea spațiile opulente cu candelabre strălucitoare, tavane pictate și podele din lemn lustruit. Toate mesele și galantarele erau înțesate cu comori, în cutii mari din sticlă se găseau mărfurile cele mai scumpe. În loc de încăperi mici, înghesuite, raioanele de aici erau aerisite, niște hale deschise care încurajau clienții să umble de colo-colo. În aer plutea miros de ceară pentru lemn și a parfum, dar și a nou, care era cel mai scump parfum.

Au ajuns în rotonda clădirii cu șase etaje, cu balcoane de jur-împrejur și un tavan din vitralii. Lady Berwick nu și-a mai putut ascunde admirația. Urmîndu-i privirea, Pandora a spus:

- Este catedrala cumpărăturilor.

Amuțită de uimire, lady Berwick nu a reacționat la blasfemia auzită.

Rhys s-a apropiat de ele, relaxat și elegant în costumul lui cel negru. Deși capul îi plesnea, Helen nu și-a putut reprima

plăcerea la vederea lui, atît de puternic și de sigur pe el, în universul pe care-l crease singur. Privirea lui a întîlnit-o pe a ei doar o secundă fierbinte, după care s-a îndreptat spre lady Berwick. S-a plecat spre mîna acesteia , a zîmbit și s-a ridicat:

- Bun-venit la *Winterborne's*, doamnă.

- Este extraordinar. Lady Berwick părea să nu-și mai găsească cuvintele. Se uita în jur, acolo unde raioanele păreau să se întindă la nesfîrșit, de parcă din loc în loc ar fi fost așezate perechi de oglinzi care să reflecte la nesfîrșit aceleași imagini. Raioanele se întind pe cel puțin doi acri, bănuiesc.

- Pe cinci acri, incluzînd și etajele, i-a răspuns Rhys pe un ton degajat.

- Cum poți găsi ceva în toată această aglomerație de mărfuri?

- Totul este foarte bine organizat și aveți șase vînzători la dispoziție. A făcut un semn spre cei care așteptau aliniați, îmbrăcați impecabil în uniforme negre cu crem și purtînd emblema albastră a magazinului. Văzînd semnul, doamna Fernsby s-a apropiat de ei. Purta o rochie neagră elegantă, cu guler și manșete din dantelă crem.

- Lady Berwick, a spus Rhys, v-o prezint pe secretara mea personală, doamna Fernsby. Vă stă la dispoziție.

În numai cîteva minute, lady Berwick a trecut de la neîncredere la încîntare, mai ales după ce doamna Fernsby și asistentele ei s-au arătat dornice să-i satisfacă orice dorință.

În timp ce lady Berwick era condusă spre raionul de mănuși, Pandora și Cassandra alergau de colo-colo printre raioanele de la primul nivel.

Rhys s-a apropiat de Helen:

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o încet.

Un fulger a părut să-i străbată creierul. A încercat să zîmbească, dar efortul era prea mare.

- Mă doare capul, i-a răspuns.

A întors-o cu fața spre el și i-a pus mîna mare pe frunte, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu avea temperatură.

- Ai luat vreun medicament?

- Nu, a șoptit ea.

- Vino cu mine. A luat-o de braț. Găsim cu siguranță ceva la drogherie, care să te facă să te simți mai bine.

Helen era sceptică: migrena își înfipsese adînc colții în ea.

- Lady Berwick va dori să mă aibă sub ochi.

- Nu va observa nimic. O vor ține ocupată cel puțin două ore.

Helen avea dureri prea mari ca să mai încerce să i se împotrivească, atunci cînd Rhys a tras-o după el. Din fericire, el nu i-a pus nici o întrebare și nici nu a încercat să facă puțină conversație.

Au ajuns în holul drogheriei, acolo unde podeaua de lemn făcea loc unor dale lustruite, albe și negre. Aici era ceva mai întuneric, de parcă majoritatea lămpilor fuseseră stinse la ora închiderii. Doi pereți erau acoperiți cu dulapuri, mese și polițe, iar pe mijloc se afla o tejghea, ca o insulă. Fiecare dintre polițe era plină cu flacoane cu tincturi și siropuri, borcane cu creme, pudre și alifii. Diverse medicamente erau aranjate pe mese: pastile pentru tuse, făcute din ierburi, tablete cu ardei cayenne, zahăr de arțar și gumă arabică. În mod obișnuit, pe Helen nu ar fi deranjat-o tot acel amalgam de mirosuri, dar acum, din cauza stării ei, simțea că o ia amețeala.

Cineva era la tejghea, căutînd prin sertare și notînd ceva într-un carnețel. Cînd s-au apropiat, Helen a văzut că era o femeie subțire, cam de vîrsta ei, îmbrăcată într-o rochie vișinie și cu părul strîns sub o pălărioară drăguță.

Femeia a ridicat ochii și le-a zîmbit.

- Bună seara domnule Winterborne.

- Încă mai ești la treabă? a întrebat-o el.

- Mă pregăteam să merg în vizită la un orfelinat, să văd infirmeria. Nu mai aveam însă suficiente medicamente, așa că doctorul Havelock mi-a spus să le iau de aici. Le voi plăti, bineînțeles, mîine dimineață.

- Magazinul va suporta toată cheltuiala, a spus Rhys fără să ezite. Este pentru o cauză nobilă. Poți lua tot ce ai nevoie.

- Mulțumesc, domnule.

- Lady Helen, a spus Rhys, dă-mi voie să ți-o prezint: doctor Garrett Gibson, unul dintre cei doi medici ai noștri.

- Bună seara, a spus Helen și a zîmbit forțat, ducîndu-și instinctiv mîna la tîmpla dreaptă.

- Este o onoare, a răspuns automat cealaltă femeie, privind-o îngrijorată. Doamnă, pari să nu te simți bine. Te pot ajuta cu ceva?

- Are nevoie de niște prafuri pentru cap, a spus Rhys.

Dr. Gibson o măsura atentă cu privirea, de cealaltă parte a tejghelei.

- Durerea s-a întins în tot capul sau s-a concentrat doar într-o zonă?

- La tîmple, i-a răspuns Helen, făcînd un inventar al durerilor. Și în spatele ochiului drept.

- Înseamnă că este vorba de o migrenă, a spus dr. Gibson. Cînd a început?

- Cu doar cîteva minute în urmă, dar este din ce în ce mai puternică.

- Ți-aș recomanda o anume pudră, care este mai eficientă pentru migrene pentru că are în compoziție și cofeină. Să vă aduc o cutie – știu exact unde este.

- Scuze că vă necăjesc, a spus Helen cu glas stins, sprijinindu-se de tejghea.

Rhys i-a pus mîna pe spate, susținînd-o.

- Migrenele pot fi o adevărată tortură, i-a răspuns dr. Gibson în timp ce se apropia de un dulap și căuta printre cutiile de tablă. Tatăl meu suferă de ele. E puternic ca un hipopotam, dar migrenele sînt atît de violente că-l țintuiesc la pat. A scos din dulap o cutie verde și a pus-o pe tejghea. S-ar putea să te simți ușor amețită după ce o înghiți, dar cred că e oricum mai bine așa, decît să ai o durere sfîșietoare.

Lui Helen îi plăcea felul de a fi al femeii, prietenoasă și capabilă, deloc detașată, așa cum te-ai fi așteptat din partea unui doctor.

În timp ce dr. Gibson scotea capacul cutiei, Rhys a tras un sertar metalic de sub tejghea în care erau patru sticle cu apă minerală rece.

- Este un frigider, i-a spus lui Helen, surprinzîndu-i privirea interesată. Exact așa cum sînt cele din măcelării.

- Nu am intrat niciodată într-o măcelărie, a recunoscut ea, urmărindu-l cu privirea cum scotea una dintre sticle. Acestea erau ovale, ca niște ouă, cu fundul perfect rotund – nu ar fi putut sta în picioare, nesprijinite.

Dr. Gibson a scos un plic din hîrtie din cutie și i-a tăiat un colț.

- Gustul este îngrozitor, i-a spus întinzîndu-i-l lui Helen. Te sfătuiesc să-l pui cît mai în spate, pe limbă.

Rhys a desfăcut sîrma care ținea dopul pe gîtul sticlei și i-a întins-o lui Helen. A rîs cînd a văzut-o cum se uita.

- N-ai mai băut niciodată din sticlă, nu-i așa? A mîngîiat-o ușor pe obraz. Ai grijă să nu o dai pe gît prea repede.

Helen a dus plicul la gură, a înclinat capul pe spate și a lăsat ca praful amar să-i alunece pe gît. A dus cu grijă sticla la buze și a luat o înghițitură din lichidul rece, efervescent. Gustul acrișor de lămîie i-a mai alungat din gustul rău al medicamentului.

- Mai ia o gură, *cariad.* Rhys i-a îndepărtat cu un deget stropul de apă de pe colțul gurii. De data asta, ține-ți buzele strînse în jurul gîtului sticlei.

Ea a mai luat o înghițitură sau două, alungînd de tot gustul pudrei, după care i-a întins sticla. El a lăsat-o pe masă, fără să-i mai pună dopul.

Dr. Gibson a privit-o cu înțelegere și a spus:

- Cam în cinci minute va începe să-și facă efectul.

Helen a închis ochii și și-a dus din nou mîinile la tîmple, încercînd să potolească miile de ace care îi străpungeau capul. Era conștientă de silueta masivă a lui Rhys chiar lîngă ea, prezența lui fiind reconfortantă și în același timp neliniștitoare. S-a gîndit la ce anume trebuia să-i spună, la reacția lui și s-a cutremurat.

- Pe unii oameni îi ajută pungile cu gheață sau cataplasmele cu muștar, a auzit-o pe dr. Gibson spunînd încet.

- Sau un masaj la baza gîtului.

Helen s-a înfiorat atunci cînd a simțit mîinile lui Rhys pe gît.

- Oh, nu aici...

- Șșt. Degetele lui găsiseră punctul de unde izvora durerea. A început să-l frămînte încet. Sprijină-ți brațele de tejghea.

- Dacă ne vede cineva...

- Nu are cine. Relaxează-te.

Deși nu spera să se poată relaxa, date fiind circumstanțele, l-a ascultat supusă.

Rhys îi apăsa cu degetele mari nodul de la baza gîtului, cînd mai tare, cînd mai încet, după care a pornit mai jos, găsind locul

contracturilor. În timp ce făcea asta, i s-a adresat lui Gibson, peste capul lui Helen:

- Azilul acesta pentru orfani la care mergi...ai mai fost acolo?

- Da, încerc să ajung măcar o dată pe săptămînă. Și acolo, și la un alt azil de săraci. Nici unul dintre ele nu-și permite să plătească un doctor, iar infirmeriile sînt mereu pline.

- Unde sînt amplasate?

- Azilul de săraci este în Clerkenwell. Cel pentru orfani este ceva mai departe, în Bishopsgate.

- Nu sînt locuri suficient de sigure ca să mergi neînsoțită.

- Cunosc bine Londra, domnule. Nu risc inutil atunci cînd este vorba de siguranța mea și port mereu cu mine un baston.

- La ce bun un baston? a întrebat sceptic Rhys.

- În mîinile mele poate deveni o armă de temut, l-a asigurat dr. Gibson.

- Are o greutate în capăt?

- Nu. Pot da de trei ori mai multe lovituri cu un baston ușor decît cu unul greu. La sugestia maestrului meu de scrimă, bastonul meu are niște noduri din loc în loc. Tot el m-a învățat cîteva tehnici eficiente de a-ți doborî oponentul cu ajutorul bastonului.

- Faci scrimă? a întrebat-o Helen continuînd să țină capul plecat.

- Da, doamnă. Scrima este un sport excelent pentru femei – îți dezvoltă puterea, îți îmbunătățește postura și te învață să respiri corect.

Lui Helen îi plăcea din ce în ce mai mult de ea.

- Te găsesc fascinantă.

Dr. Gibson a rîs, surprinsă.

- Ești foarte drăguță. Mă tem însă că mi-ai înșelat așteptările. Credeam că ești o snoabă, și cînd colo ești de-a dreptul drăguță.

- Chiar așa este, a spus Rhys încet.

Spre uimirea lui Helen, cărbunii încinși din capul ei începeau să se răcorească, agonia se domolea cu fiecare secundă. Un minut mai tîrziu a dat să se îndrepte, clipind des.

- Durerea aproape că a dispărut, a spus ea mirată, dar și ușurată.

Rhys a întors-o ușurel cu fața spre el și a cercetat-o cu privirea. I-a dat deoparte o șuviță care căzuse și îi acoperea ochiul stîng.

- Ți-a revenit culoarea în obraji.

- Este extraordinar, a spus Helen. Acum două minute mă simțeam îngrozitor, iar acum... Un val de euforie o cuprinsese din cap pînă în picioare, alungîndu-i și vechile temeri. Ce ciudat! Să știi exact motivele pentru care să fii îngrijorată și nefericită și totuși să nu te simți deloc așa, îngrijorată și nefericită. Era, bineînțeles, efectul medicamentului. Care nu avea cum să dureze. Dar pentru moment era recunoscătoare pentru că putea lua o pauză de la toate astea.

S-a clătinat ușor cînd s-a întors spre cealaltă femeie, iar Rhys a susținut-o imediat.

- Mulțumesc, dr. Gibson, i-a spus plină de recunoștință.

- Cu drag, i-a răspuns ea și ochii verzi i-au strălucit. I-a împins peste tejghea cutia verde de tablă. Să mai iei o doză peste douăsprezece ore, dar numai dacă este necesar. Și niciodată mai mult de două ori pe zi.

Rhys a citit cu atenție ce scria pe cutie, apoi și-a îndesat-o în buzunarul hainei.

- De aici încolo voi apela la dumneata, ori de cîte ori voi

avea nevoie de un doctor – a făcut o pauză și a arătat spre baston – sau de un bodyguard.

Femeia a rîs.

- Nu ezitați, vă rog! Cu riscul de a părea prea îndrăzneață, Helen, îți spun că poți apela la mine și în momentele în care vei avea nevoie de o prietenă.

- Așa voi face! a exclamat veselă Helen. Da, ești prietena mea! Haide să ne vedem la o ceainărie - întotdeauna mi-am dorit asta. Fără surorile mele, vreau să spun. Dumnezeule, ce mi s-a uscat gura! Nici nu și-a dat seama cînd s-a trezit cu brațele în jurul gîtului lui Rhys și cu trupul strîns lipit de al lui. Valuri de căldură o străbăteau, de la tălpi în sus. Îmi mai dai niște apă cu lămîie? Îmi place senzația pe care mi-o dă pe limbă. Parcă mi-ar dansa fluturi în gură.

- Da, iubita mea. I-a aruncat însă o privire piezișă lui Gibson. Ce mai conținea pudra aceea?

- Își va reveni în fire în cîteva minute, l-a asigurat ea. Este obișnuită această senzație de amețeală și exaltare atunci cînd medicamentul intră în sistemul circulator.

- Înțeleg. Continuînd să o țină pe Helen de talie, a luat cu cealaltă mînă sticla și i-a întins-o. Ușor, *cariad.*

- Îmi place să beau din sticlă. Helen a luat o înghițitură zdravănă din apa cu lămîie. Mă pricep deja. Uite. A mai băut o dată, ca să-i demonstreze, dar el a prins sticla și i-a luat-o din mînă.

- Nu atît de repede, i-a spus amuzat. Să nu te apuce sughițul, din cauza acidului.

- Nu e cazul să-ți faci griji, i-a răspuns Helen, făcînd un gest amplu spre femeia din fața ei. Dr. Gibson poate vindeca totul.

- Din păcate, a spus Gibson zîmbind, în timp ce-și lua bastonul, nu cunosc și leacul pentru sughiț.

După ce Rhys a pus sticla la loc, Helen l-a cuprins pe Rhys pe după talie, ceea ce în mod normal ar fi fost un gest nelalocul lui. Era însă singura modalitate să se țină pe picioare.

- Te-ai gîndit vreodată că „sughiț" rimează cu „guiț"?

Cu grijă, Rhys i-a sprijinit fruntea de pieptul lui.

- Înainte să pleci, dr. Gibson, te rog să îi spui modistei să o reprogrameze în altă zi pe lady Helen.

- Își va reveni complet în cîteva minute... a început Gibson.

- Nu vreau să-și aleagă modelul rochiei de mireasă în starea asta. Dumnezeu știe cu ce s-ar alege.

- Cu o rochie curcubeu, a spus Helen visătoare. Și pantofi-unicorn.

Rhys i-a aruncat lui Gibson o privire grăitoare.

- Am înțeles, a spus ea repede. Bună seara.

Helen a înclinat capul să-l privească pe Rhys.

- Glumeam în legătură cu pantofii unicorn.

Rhys o susținea acum cu ambele brațe. Era atît de minunat de mare și puternic! Și foarte frumos.

- Adevărat? a întrebat-o cu blîndețe. Pentru că tocmai mă gîndeam să-ți prind unul. Ți-ar ajunge și de o poșetă asortată.

- Nu, nu-l transforma în așa ceva. Mai bine îl lași liber.

- Bine, *cariad*.

I-a atins ușurel buzele cu vîrfurile degetelor.

- Mi-am revenit, i-a spus. Nu mă mai prostesc.

Rhys a privit-o atent și întrebător, iar ea a încercat să pară gravă, dar nu s-a putut abține și a început să chicotească.

- V-vorbesc serios, a insistat.

El nu a contrazis-o, doar a început să o sărute de gît, pe obraji și pe vîrful nasului.

Helen s-a foit puțin în brațele lui, continuînd să chicotească.

- Mă gîdili. Și-a trecut degetele prin părul lui, ghidîndu-i

capul cu mîini stîngace, iar el i-a răspuns cu un sărut leneș și senzual. S-a relaxat în îmbrățișarea lui, torcînd ca o pisică mulțumită. Era un sentiment minunat... să se afle în brațele iubitului ei fantastic... care nu știa că în curînd va înceta să o mai iubească.

Acest gînd a făcut-o să-și dea seama că nu era chiar totul magic.

Simțind o schimbare, Rhys s-a desprins din sărut.

Helen a rămas cu ochii închiși. Își simțea buzele umflate, dornice să mai simtă apăsarea dulce.

- Și ceilalți bărbați sărută la fel ca tine? i-a șoptit.

Rhys a scos un sunet de amuzament.

- Nu știu, comoara mea. Iar tu nu vei afla niciodată. A sărutat-o din nou, de data aceasta fugar. Deschide ochii.

Ea a ridicat privirea spre Rhys, care o studia atent.

- Cum te mai simți? a întrebat-o, lăsînd-o cu grijă din brațe, să se susțină singură.

- Mai sigură pe picioare, i-a spus ea, făcînd o mică piruetă ca să-l convingă. Nu se mai simțea deloc amețită. Iar migrena o părăsise complet. Și mai plină de energie. Dr. Gibson avea dreptate. Mă simt suficient de bine încît să merg la întîlnirea cu modista.

- Mai vedem asta. Dacă te vei simți la fel într-o jumătate de oră, te voi duce chiar eu la ea. Pînă atunci, însă, aș vrea să-ți arăt ceva. Te simți în stare să urci scări?

- Chiar o mie. Și în fugă.

- Patru etaje sînt suficiente.

O voce interioară o avertiza că nu era deloc o idee bună să rămînă singură cu el. Ar fi putut face o greșeală. Ar fi putut să spună ce nu trebuia. L-a luat însă de braț și l-a însoțit spre scara lată, din marmură.

- Nu m-am gîndit să-l țin pe liftier peste program, s-a scuzat Rhys în timp ce urcau treptele. Știu să-l manevrez, în principiu, dar n-aș vrea să încep tocmai în seara acesta, cu tine înăuntru.

- Nici nu m-aș sui într-un lift, i-a spus Helen. Dacă cedează cablul... s-a oprit și s-a cutremurat. Deși liftul magazinului era hidraulic, modern și recunoscut pentru siguranță, ideea de a se afla închisă într-o cabină o îngrozea.

- Nu există nici un pericol. Există alte trei cabluri de siguranță și un mecanism automat care blochează șinele laterale, în cazul în care toate cablurile cedează.

- Prefer totuși să urc pe scări.

Rhys a zîmbit și a continuat să-i țină mîna într-a lui. Cînd au trecut de primul etaj, a întrebat-o în treacăt:

- Și ce-ai mai făcut zilele acestea?

Încercînd să pară relaxată, Helen i-a răspuns:

- Vineri am fost la *British Museum*. Iar lady Berwick a avut zi de vizite.

- Cum a fost la muzeu?

- Acceptabil.

- Doar acceptabil?

- Am vizitat galeriile zoologice, dar nu mi-au plăcut la fel de mult ca și cele de artă. Toate acele animale împăiate, cu ochi de sticlă... I-a povestit întîmplarea cu Pandora și girafele, cum lady Berwick le atinsese pe furiș, după ce se asigurase că nu o vedea nimeni.

Rhys a rîs ușurel, părînd să savureze povestea.

- S-a mai întîmplat și altceva cît ai fost acolo?

Părea relaxat, dar Helen s-a crispat, stînjenită.

- Nu-mi amintesc nimic important.

Ura faptul că-l mințea. Se simțea vinovată și agitată, pe lîngă nervozitatea de a se afla singură cu el, cu bărbatul pe care îl iubea. Și toate astea aproape că o făceau să plîngă.

Ajunseseră deja la etajul trei. Rhys s-a oprit și a întrebat-o:

- Vrei să te așezi o clipă, *cariad*?

Era blînd și atent, dar ei i s-a părut că-i citea o întrebare nerostită în privire. Ca un joc de-a șoarecele și pisica. A trecut însă atît de repede, încît nu era sigură că nu-și imaginase.

S-a forțat să-i zîmbească:

- Nu. Sînt bine.

A cercetat-o cu privirea cîteva clipe. Pentru că el o ducea acum spre un coridor, l-a întrebat:

- Nu spuneai că sînt patru etaje?

- Ba da. Al patrulea este în direcția aceea.

Ca vrăjită, Helen l-a urmat printre standurile cu covoare franțuzești, persane și indiene, cu mostre de dușumele și linoleum. În aer plutea un miros greu de cedru și benzen, folosit ca să țină moliile departe.

Au trecut de o ușă aflată într-un colț, care ar fi putut trece neobservată.

- Unde duce ușa aceasta? a întrebat Helen, privindu-l pe Rhys cum scotea o cheie din buzunar.

- Spre scara care duce la casa noastră.

Tulburată, Helen l-a întrebat:

- Și de ce mergem acolo?

Rhys deschisese deja ușa și pusese cheia la loc, în buzunar,

- Nu te teme, nu va dura mult.

Ezitînd, Helen a trecut pragul. Rhys a condus-o în sus, pe o altă scară, care se încheia cu o nouă ușă.

- Aceasta este una din terasele de pe acoperișul casei noastre, i-a spus. Este un fel de mansardă.

Vroia oare să îi arate Londra de sus?

- S-ar putea să fie frig afară, a spus.

Rhys s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

- Ai încredere în mine. Continuînd să o țină de mînă, a deschis și ultima ușă și i-au trecut amîndoi pragul.

Capitolul 26

Helen s-a trezit într-o atmosferă caldă, cu iz de vară. A înaintat încet într-o imensă galerie, construită din mii de geamuri prinse între ele cu rame din fier.

Era o seră, a realizat uimită. *Pe acoperiș.* Construcția aproape ireală, frumoasă ca un tort de nuntă, fusese ridicată pe o fundație solidă din cărămidă, cu stîlpi din oțel și grinzi transversale.

- Pentru orhideele mele, a spus cu glas stins.

Rhys a venit în spetele ei și i-a cuprins talia. I-a șoptit cu blîndețe la ureche:

- Ți-am spus că voi găsi un loc pentru ele.

Un palat din sticlă, în cer. Era magic, o plăsmuire a imaginației romantice. Și fusese construit doar pentru ea. Privea uimită cum Londra i se întindea la picioare, la asfințit, iar lumina aurie a soarelui se strecura printre nori ce păreau acum de foc.

Patru etaje mai jos, orașul fremăta, străzile vechi și întunecate se întindeau de-a lungul curbelor sinuoase ale rîului. Ici și colo se aprindea cîte o lampă.

Rhys a început să-i explice cum podeaua era încălzită cu ajutorul unor țevi cu apă fierbinte, precum și ceva despre un robinet cu apă proaspătă și despre stîlpii care fuseseră testați

cu o presă hidraulică. Helen dădea din cînd în cînd din cap, zîmbind, ca și cum l-ar fi ascultat. Numai un bărbat ar fi putut discuta acum doar de chestiuni practice. S-a lipit de el, dorindu-și ca acele momente să dureze la nesfîrșit. Cînd a început să-i descrie cum fuseseră fabricate panourile care permiseseră ca toată structura să fie ridicată într-un timp foarte scurt, Helen s-a răsucit în brațele lui și l-a întrerupt cu un sărut. El a fost luat prin surprindere, dar o clipă mai tîrziu i-a răspuns cu mult entuziasm. Îmbătată de dragoste, de gratitudine și disperare, Helen l-a sărutat din nou, mai sălbatic. Inima i se frîngea, pentru că știa prea bine că nu va ajunge niciodată să umple cu orhidee acel loc minunat. A încercat să-și stăpînească lacrimile, dar una tot i s-a prelins în colțul ochiului, alunecînd pe obraz.

Rhys i-a privit chipul și i-a șters lacrima de pe obraz.

- Sînt atît de fericită, a șoptit Helen.

Rhys nu s-a lăsat înșelat și a strîns-o la pieptul lui, nu înainte de a-i arunca o privire neîncrezătoare. Vocea lui i-a mîngîiat urechea:

- Inimă a inimii mele... Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce s-a întîmplat.

Helen a înghețat. Acum era momentul să-i spună adevărul. Dar asta însemna să distrugă acel moment, însemna ca totul să se sfîrșească. Nu era încă pregătită să-și ia la revedere de la el. Nu avea să fie niciodată pregătită, dar dacă mai putea fura doar cîteva zile, doar un timp... va trăi din acele amintiri tot restul vieții ei.

- Nu s-a întîmplat nimic, s-a grăbit să spună și a încercat să-i distragă atenția cu un alt sărut.

L-a simțit șovăind. Ar fi vrut să o determine să-i spună ce era.

Ea l-a cuprins după gît, l-a tras spre ea și l-a tot sărutat pînă ce limbile lor s-au împreunat iar gustul lui îmbătător i-a umplut simțurile. Și-a strecurat mîinile pe sub haina lui, urmînd cu palmele conturul bustului și al taliei.

- Te joci cu focul, Helen, i-a spus el pe cînd îl săruta pe gît.

Simțea puterea latentă a trupului lui, așteptînd să izbucnească.

- Du-mă în dormitorul tău, i-a spus fără să mai țină cont de nimic, deși știa că era cea mai proastă idee din cîte ar fi putut avea. Dar nu-i mai păsa. De nici un scandal, de nici un sacrificiu, doar să mai fie o dată cu el. Doar cîteva minute. Nu poate fi prea departe.

Rhys a clătinat din cap, fără ca măcar să se gîndească la o asemenea posibilitate.

- Blestematul acela de medicament! i-a spus. Ce se alege de virtutea ta?

Fraza aceea, venind din partea lui, a făcut-o să-și îngroape fața la pieptul lui și să-și înăbușe rîsul.

- Te-ai ocupat tu de virtutea mea, deja.

Rhys nu părea să-i împărtășească deloc amuzamentul.

- Nu ai fost deloc tu însăți în seara aceasta, *cariad*. Ce te-a supărat într-atît de tare încît să-ți provoace o migrenă?

Helen a redevenit imediat serioasă.

- Nimic.

Rhys i-a ridicat bărbia, obligînd-o să-l privească în ochi.

- Spune-mi.

Citindu-i îngrijorarea din privire, Helen s-a gîndit repede la un motiv care să-l liniștească.

- Îmi lipsești, i-a spus. Și era adevărat. Nu mă așteptam să-mi fie atît de greu să stau aici, în Londra, să știu că ești aproape și totuși atît de departe.

- Mă poți avea ori de cîte ori vrei.

I-a zîmbit.

- Te vreau acum. Și și-a întins mîna spre șlițul pantalonilor lui.

- La naiba, Helen! Mă înnebunești! Ochii lui aruncau străluciri de foc. Iubea felul în care el îi răspundea ori de cîte ori erau aproape, îi iubea sufletul și trupul.

Acum, acolo, erau doar ei doi, în întuneric, în timp ce zgomotele orașului erau undeva departe, nu-i puteau ajunge.

Și-a lipit ambele palme de obrajii lui, savurînd senzația pe care i-o dădea textura masculină a începutului de barbă. El a rămas nemișcat, subjugat de atingerea ei suavă. Trupul i-a fremătat de o foame nebună. Dorința a pus stăpînire pe ea, din vîrful degetelor de la mîini pînă în călcîie, din interiorul coatelor, al genunchilor... de peste tot. Nu se putea abține să nu-l atingă, așa cum nu s-a putut abține să nu-i spună ceva ce nu ar fi avut nici un drept:

- Te iubesc.

Copleșit, Rhys a coborît privirea spre ea. Era atît de frumoasă, ochii aveau străluciri de piatra-lunii... îi venea să îngenuncheze în fața ei.

- *Dw i'n dy garu di,* i-a șoptit atunci cînd a fost în sfîrșit în stare. Nu mai spusese nimănui acele cuvinte.

Și lumea s-a cufundat odată cu ei, într-o sferă strălucitoare, acolo unde nu era decît întuneric, carne și simțuri.

Tot restul serii, Helen a pășit ca printr-o vrajă, fără să-și poată da seama dacă asta i se întîmpla din cauza medicamentului sau al interludiului cu Rhys.

După ce au părăsit sera, Rhys a dus-o într-una din băi, iar acolo ea s-a străduit să-și aranjeze cît de cît rochia și să-și netezească părul. După care a însoțit-o la atelierul modistei, aflat la etajul al doilea. I-a prezentat-o pe doamna Allenby, o femeie înaltă și subțire, cu un zîmbet plăcut. Aceasta a compătimit-o sincer cînd a aflat de migrena ei și a asigurat-o că mai aveau suficient timp din programare ca să-i ia măsurile. Helen se putea întoarce într-o altă zi, cînd se simțea mai bine, să înceapă amîndouă să gîndească trusoul, în amănunt.

Cînd programarea s-a încheiat și a ieșit din atelier, Helen a dat nas în nas cu Rhys, care o aștepta să o conducă la etajul unu. Amintindu-și ce se întîmplase între ei cu numai o jumătate de oră în urmă. Helen a roșit ca focul.

El a izbucnit în rîs:

- Încearcă să nu mai pari atît de vinovată, *cariad*. Mi-am petrecut ultimul sfert de oră dîndu-i lady-ei Berwick explicații legate de dispariția ta.

- Ce i-ai spus mai exact?

- Orice pretext am putut inventa. Unele din ele erau chiar adevărate.

- A crezut ceva din ele, măcar? a întrebat Helen, îngrijorată.

- S-a prefăcut că da.

Spre marea ei ușurare, pe drumul de întoarcere, în trăsură, lady Berwick a părut mulțumită și foarte bine-dispusă. Își cumpărase nici mai mult nici mai puțin de douăsprezece perechi de mănuși, precum și multe alte accesorii de la diversele raioane ale magazinului. A recunoscut chiar că avea de gînd să se întoarcă foarte curînd la *Winterborne's,* în timpul programului, chiar dacă asta însemna să se amestece cu oamenii de rînd. Pandora și Cassandra i-au povestit lui Helen

ce aflaseră de la vînzătoare că va fi *à la mode* în sezonul următor. Cele mai în vogă urmau să fie acele de prins eşarfele, şnururile aurii şi argintii care să tivească rochiile şi coafurile cu bucle mici, ca de pudel, *à la Récamier.*

- Biata Helen, a oftat Pandora. Noi ne întoarcem acasă cu o mulţime de cumpărături, iar ea doar cu o cutie cu medicamente.

- Nu aveam oricum nevoie de nimic, a spus Helen, privind la cutia verde de tablă din poala ei.

- Şi în timp ce noi ne distram de minune cumpărînd de toate, a adăugat şi Cassandra, Helen îşi dădea rochia jos.

Helen i-a aruncat o privire speriată. Culoarea i s-a scurs pe loc din obraji.

- La modistă, a explicat Cassandra. Spuneai că ţi-a luat măsurile, nu-i aşa?

- Oh, ba da.

- Nu avea cum să fie prea distractiv, a continuat Cassandra.

- În nici un caz. Helen şi-a aţintit ochii pe cutia de tablă, conştientizînd privirea cercetătoare a lady-ei Berwick, care tăcea.

Trăsura a sosit la Ravenel House iar valetul a cărat în casă un turn de cutii de culoarea fildeşului, cu dexteritatea unui jongler. Gemenele au urcat în camerele lor iar lady Berwick i-a spus majordomului că dorea să îi fie servit ceaiul în salon.

- Doreşti şi tu? a întrebat-o pe Helen.

- Nu, mulţumesc. Cred că mă voi retrage devreme la culcare. Helen a ezitat, încercînd să-şi adune curajul: putem discuta ceva?

- Bineînţeles. Vino cu mine în salon. Au intrat în încăperea rece, în ciuda focului din şemineu. Lady Berwick s-a aşezat pe un scaun, tremurînd.

- Aţîţă puţin focul, te rog.

Helen s-a apropiat de șemineu și a luat vătraiul. Curînd, flăcările se înălțau jucăușe. A întins palmele spre foc, să se încălzească și a spus timid:

- În legătură cu dispariția mea cu domnul Winterborne...

- Nu este cazul să-mi dai explicații. Sînt de acord.

Helen o privea uluită.

- D-da?

- Ți-am spus chiar în această încăpere că trebuie să faci orice este necesar ca să te măriți cu domnul Winterborne. În alte condiții, m-aș fi opus categoric. Dar dacă îi permiți unele libertăți, îl vei aduce mai aproape de tine iar măritișul va deveni o certitudine. Tocmai de aceea sînt dispusă să mă prefac că nu am văzut nimic. Trebuie să accepți ocazional să pierzi o bătălie, ca să fii sigură că vei cîștiga războiul.

Helen nu-și revenea din uimire:

- Sînteți foarte... practică, doamnă.

- Trebuie să ne folosim de mijloacele pe care le avem la dispoziție. Lady Berwick părea resemnată. Se spune adesea că arma unei femei este limba... dar nu este nici pe departe singura.

Capitolul 27

A doua zi de dimineață a sosit o scrisoare pentru Helen. Era încă devreme, Lady Berwick își lua micul dejun în camera ei iar gemenele erau încă în pat.

Cînd valetul i-a adus scrisoarea pe o tavă din argint, Helen a văzut dintr-o privire că era de la Ada Tapley. Cînd a luat-o, mîna i-a tremurat.

- Aș prefera să nu pomenești nimănui nimic despre această scrisoare.

Valetul a privit-o impasibil.

- Da, doamnă.

L-a așteptat să iasă din cameră, a desfăcut plicul și a scos scrisoarea cu litere chinuite și rînduri strîmbe:

Doamnă,

m-ați întrebat despre copilul care mi-a fost încredințat spre creștere. Am numit-o Charity, ca să-și aducă mereu aminte că ar fi ajuns pe străzi dacă nu i s-ar fi făcut cuiva milă de ea și că trebuie să fie mereu recunoscătoare.

A fost mereu un copil bun, nu mi-a făcut probleme, dar banii pe care îi primeam pentru ea nu erau de ajuns. Am cerut cîte o creștere, an de an, dar nu am primit nimic.

Acum cinci luni nu am mai avut de ales și am trimis-o la azilul de orfani Stepney, din St. George-in-the-East.

I-am scris avocatului și i-am spus că o iau înapoi dacă mai primesc ceva bani, dar nu am primit nici un răspuns. Mă rog ca într-o bună zi cei care au lăsat-o să ajungă acolo să fie aspru judecați.

Pentru că nu-i cunoșteam numele de familie, cei de acolo au numit-o Charity Wednesday, pentru că a ajuns la ei într-o zi de miercuri.

Dacă puteți face ceva pentru ea, să fiți binecuvîntată. Am și acum conștiința încărcată.

Cu sinceritate,

Ada Tapley

Helen era recunoscătoare că nu apucase să ia micul dejun. I s-ar fi aplecat cu siguranță, după citirea scrisorii. S-a ridicat de pe scaun și a început să dea ture prin încăpere, cu mîna la gură.

Sora ei vitregă era complet singură și așa fusese de luni întregi, într-o instituție unde mai mult ca sigur fusese înfometată și abuzată, poate chiar se îmbolnăvise.

Deși nu se considerase niciodată capabilă de violență, ar fi fost în stare să-l omoare pe Albion Vance. Moartea trebuia să fie cît mai dureroasă, iar ei i-ar fi făcut o imensă plăcere să-l vadă suferind.

Pentru moment, însă, trebuia să se gîndească doar la Charity. Trebuia luată imediat de la orfelinat, trebuia să i se găsească un cămin, un loc în care să fie tratată cu blîndețe.

În primul rînd, Helen trebuia să afle dacă fata supraviețuise un timp atît de lung. A încercat să-și controleze panica și furia și să gîndească limpede. Trebuia să meargă la orfelinat, să o găsească pe Charity și să o aducă la Ravenel House. Ce reguli

trebuiau îndeplinite ca să poți lua un copil dintr-o astfel de instituție? Putea face asta fără să-și dea adevăratul nume?

Avea nevoie de ajutor.

Dar la cine putea apela? Nu la Rhys și în nici un caz la lady Berwick, care i-ar fi spus să uite de existența fetei. Kathleen și Devon erau prea departe. West îi spusese să-i dea de veste dacă avea nevoie de el, iar Helen și-ar fi încredințat și viața lui, dar în acest caz nu știa cum va reacționa.

Gîndul i-a zburat la dr. Gibson, care îi spusese:

- Poți trimite oricînd după mine, dacă ai nevoie de o prietenă.

Risca mult. Dr. Gibson era angajata lui Rhys și se putea duce direct la el. Sau o putea refuza, te teamă să nu-și supere patronul. Helen și-a amintit însă ochii ei verzi, incisivi și inteligenți și și-a spus: *ea nu se teme de nimic*. În plus, dr. Gibson cunoștea foarte bine Londra și mai fusese în orfelinate, așa că trebuia să știe amănunte despre felul în care erau conduse.

Deși nu era împăcată cu gîndul că va testa o prietenie înainte ca aceasta să înceapă măcar, știa că Garrett Gibson era șansa ei de a salva pe Charity. Și, din instinct, era convinsă că dr. Gibson o va ajuta.

- De ce dorești să te vadă un doctor? a întrebat-o lady Berwick, ridicînd privirea de la biroul din camera ei. Ai din nou o migrenă?

- Nu, doamnă, i-a răspuns Helen din prag. Este o problemă femeiască.

Contesa a strîns din buze. Pentru o femeie care discuta degajat despre prăsirea cailor, atunci cînd era vorba de același proces, dar la oameni, era surprinzător de stînjenită. Cu excepția dăților în care discuta în cercul ei de prietene apropiate.

- Ai încercat cu o sticlă cu apă caldă?

Helen s-a gîndit cum să se exprime cît mai delicat.

- S-ar putea să mă aflu în „poziție".

Lady Berwick a pălit. A lăsat cu mare grijă tocul pe masă.

- Dacă te îngrijorează consecințele întîlnirii tale cu domnul Winterborne, de seara trecută, să știi că este cam devreme să-ți dai seama.

Helen a plecat privirea spre covor și a rostit cu grijă:

- Înțeleg prea bine. Numai că... domnul Winterborne și cu mine ne-am mai întîlnit și mai demult.

- Vrei să spui că ați...?

- De cînd ne-am logodit, a recunoscut Helen.

Contesa a privit-o cu exasperare amestecată cu resemnare.

- Galezii ăștia! Nu i-ar putea opri nici o centură de castitate. Vino înăuntru, copilă. Asemenea subiecte nu se discută din pragul ușii. După ce Helen a ascultat-o și a intrat, contesa a întrebat-o: neplăcerea lunară a încetat?

- Așa mi se pare.

Lady Berwick a cîntărit situația și a părut încîntată.

- Înseamnă că mariajul tău cu Winterborne este practic *un fait accompli*. Voi trimite după doctorul Hall, cel care o îngrijește și pe fiica mea Bettina.

- Sînteți foarte drăguță, dar am trimis deja un bilet solicitîndu-i o programare unui alt medic. Dr. Gibson.

Contesa s-a încruntat.

- Cine este el?

- Dr. Gibson este o femeie. Ne-am cunoscut luni seară, la *Winterborne's.*

- Nu, așa ceva nu se poate. Femeile nu sînt făcute pentru medicină – le lipsește înțelegerea științifică și detașarea. Nu-i poți încredința unei femei un lucru atît de important ca nașterea unui copil.

- M-aș simți mult mai confortabil dacă m-ar examina o femeie și nu un bărbat, a spus Helen.

Pufnind indignată, lady Berwick a ridicat ochii spre cer. Și-a îndreptat din nou privirea spre Helen și a spus nemulțumită:

- Dr. Gibson te poate examina aici.

- Mă tem că va trebui să merg la cabinetul ei din King's Cross.

Contesa a ridicat o sprînceană.

- Nu în intimitatea casei tale?

- Are acolo cele mai noi instrumente și echipamente, i-a răspuns Helen, amintindu-și ce-i povestise Rhys despre cum îi tratase umărul dislocat. Are acolo o masă specială și o lampă cu un soi de reflector foarte puternic.

- Foarte ciudat, a spus contesa. Un medic doctor ar fi avut decența să închidă ochii în timpul examinării.

- Dr. Gibson este modernă.

- Așa se pare, s-a încruntat lady Berwick, care era foarte suspicioasă atunci cînd venea vorba de ceva modern. Prea bine.

- Mulțumesc, doamnă. Răsuflînd ușurată, Helen a ieșit din cameră înainte ca lady Berwick să se răzgîndească.

Consultația fusese stabilită pentru a doua zi la ora patru. Din cauza agitației, Helen nu a reușit să închidă ochii în noaptea de dinainte. Cînd a trecut pragul cabinetului, era epuizată și cu nervii întinși la maximum.

- Am inventat un motiv ca să pot veni aici, a spus dintr-o suflare pe cînd dr. Gibson o invita în casa îngustă, cu trei etaje, construită în stil victorian.

- Adevărat? a întrebat dr. Gibson, fără să pară deloc impresionată. Ești binevenită oricînd, indiferent de motiv.

O servitoare plinuță a apărut în prag.

- Vă pot lua haina, doamnă?

- Nu. Nu pot rămîne prea mult.

Dr. Gibson o privea zîmbind întrebător, dar ochii îi erau la fel de ageri și vioi cum și-i amintea Helen.

- Discutăm cîteva minute în salon?

- Da.

Helen a urmat-o într-o încăpere curată, plăcută, mobilată simplu cu două măsuțe, o sofa și două scaune tapițate în alb și albastru. Singurul tablou de pe pereți înfățișa o casă dintr-un sat, acoperită cu trandafiri cățărători și cu un stol de gîște în față. O imagine idilică, liniștitoare, care îi amintea de Hampshire. Ceasul de pe polița șemineului a sunat chiar atunci de patru ori.

Dr. Gibson și-a tras un scaun și s-a așezat lîngă Helen. În lumina blîndă a flăcărilor din șemineu părea chiar mai tînără, în ciuda siguranței de sine pe care o afișa în mod obișnuit. Arăta mai degrabă a școlăriță, cu părul castaniu prins într-un coc sever și silueta subțire învești mîntată într-o rochie severă, de un verde închis, fără vreo podoabă.

- Dacă nu ai venit în calitate de pacientă, ce pot face pentru tine? a întrebat-o.

- Am nevoie de ajutor într-o chestiune privată. M-am gîndit că ești cea mai potrivită persoană la care să apelez, pentru că situația este... foarte complicată. Helen a făcut o pauză. Aș dori ca totul să rămînă confidențial.

- Îți dau cuvîntul meu.

- Vreau să aflu mai multe despre un copil. Nepotul doamnei noastre de companie, lady Berwick, a avut un copil în afara căsătoriei, față de care nu și-a asumat responsabilitatea. Fetița are acum patru ani. Se pare că a fost trimisă la orfelinatul din Stepney, acum cinci luni.

Dr. Gibson s-a încruntat.

- Cunosc zona. Este foarte nesigură, chiar și pe timp de zi.

- Nu contează. Trebuie să aflu dacă Charity se mai află încă acolo.

- Așa se numește?

- Charity Wednesday.

- Nume dat de orfelinat, e clar. A privit-o întrebător. Să mă duc eu acolo? Nu-ți voi pomeni numele, bineînțeles. Dacă fetița este acolo, mă voi interesa de starea ei de sănătate și-ți voi spune tot ce am aflat. Sînt sigură că-mi pot face puțin timp să merg acolo, mîine sau poimîine.

- Îți mulțumesc, ești foarte amabilă, dar... trebuie să merg chiar azi. A făcut o pauză. Chiar dacă tu nu poți veni cu mine.

- Lady Helen, a spus Gibson cu mult calm, acela nu este un loc pentru o femeie de condiție bună. Mizeria umană se poate dovedi greu de suportat de o femeie care a fost protejată toată viața ei.

Helen a înțeles că fusese bine intenționată, dar cuvintele ei au durut-o. Nu era nici delicată, nici slabă de minte – hotărîse deja că-și va aduna toate forțele și va face tot ce era necesar.

- Mă voi descurca, a spus. Dacă un copil de patru ani a supraviețuit într-un asemenea loc, cu siguranță că pot face și eu o vizită.

- Nu era mai bine să-l rogi pe domnul Winterborne? Un bărbat cu poziția lui...

- Nu! Nu trebuie să știe nimic.

Uimită de vehemența ei, dr. Gibson a privit-o întrebător:

- De ce trebuie să te ocupi tu de asta? De ce să-ți asumi un asemenea risc pentru un copil care nu are nici o legătură cu tine?

Helen a tăcut. Se temea să-i spună mai multe.

Cealaltă femeie a așteptat răbdătoare.

- Dacă vrei să te ajut, lady Helen, va trebui să ai deplină încredere în mine.

- Am o... legătură cu fetița.

- Înțeleg. A făcut o pauză, după care a întrebat-o cu blîndețe: este de fapt copilul tău? Nu-ți fie teamă, nu te-aș judeca. Orice femeie poate greși.

Helen a roșit, dar a privit-o în ochi:

- Charity este sora mea vitregă. Tatăl ei, domnul Vance, a avut o aventură cu mama mea, cu mult timp în urmă. Să seducă femei și să le abandoneze este sportul său preferat.

- Ah, a spus Gibson. Așa stau lucrurile în cazul multor bărbați. Văd consecințele acestui „sport", dacă-l pot numi așa, ori de cîte ori vizitez cîte un azil de muncă. După părerea mea, castrarea ar fi soluția ideală.

A privit-o pe Helen din cap pînă în picioare și a spus:

- Să mergem, deci.

Helen a clipit des.

- Mergi cu mine? Acum?

- Nu te pot lăsa singură. Ar fi bine să pornim neîntîrziat. Pe la șase fără un sfert începe să se întunece. Va trebui să-i trimitem acasă pe vizitiul tău și pe servitor și să închiriem o birjă. Ar fi o neghiobie din partea noastră să mergem acolo într-o trăsură elegantă. Și mă îndoiesc că servitorul te-ar lăsa să cobori, dacă ar vedea locurile.

Helen a urmat-o în holul de la intrare.

- Eliza! a strigat dr. Gibson. Servitoarea cea plinuță și-a făcut din nou apariția. Voi lipsi întreaga după-amiază. Servitoarea a ajutat-o să-și îmbrace pardesiul. Ai grijă de tatăl meu, te rog. Și nu-l lăsa să mănînce dulciuri. S-a uitat spre Helen și i-a explicat: are mari probleme cu digestia.

- Nu-l las, domnișoară, a protestat servitoarea. Le tot ascundem, dar se furișează în spatele nostru și le găsește oricum.

Dr. Gibson s-a încruntat în timp ce-și trăgea mănușile:

- Vreau să fiți mai atenți. Pentru numele lui Dumnezeu, e la fel de grațios și subtil ca un elefant atunci cînd coboară scările.

- Nici nu-l auzim atunci cînd caută dulciurile, s-a apărat servitoarea.

Dr. Gibson s-a întors, a luat bastonul și l-a învîrtit prin aer.

- S-ar putea să avem nevoie de el, a spus cu satisfacția unei femei bine înarmate care pornea la bătălie. Să mergem!

Capitolul 28

Vizitiul și servitorul au fost trimiși acasă cu mesajul că programarea va dura mai mult decît se așteptase iar Helen și dr. Gibson au pornit-o pe jos spre Pancras Road.

În timp ce înaintau cu pași repezi, Gibson o învăța pe Helen cum să se comporte în East End, în special în zona docurilor.

- Să fii atentă tot timpul. La oamenii care stau în pragul ușilor, între clădiri sau în spatele trăsurilor oprite. Dacă se apropie cineva și-ți pune o întrebare, ignoră-l, chiar dacă este vorba de o femeie sau de un copil. Încearcă să pari mereu sigură pe tine. Să nu dai senzația că te-ai rătăcit. Și să nu zîmbești niciodată. Dacă se apropie cîțiva oameni de tine, să nu cumva să treci printre ei.

Au ajuns la o stradă principală și s-au oprit la un colț.

- Aici, la răspîntii, găsești întotdeauna o birjă. Uite una, se apropie chiar acum. A fluturat mîna prin aer. Pe aici trec foarte repede – ai grijă să nu te dărîme la pămînt, cînd va da curba. Iar cînd va opri, să te așezi imediat pe banchetă.

Helen a dat din cap, agitată. Inima îi bătea cu putere atunci cînd birja s-a oprit brusc, chiar în fața lor. Dr. Gibson s-a suit prima, imediat ce ușa pliantă s-a deschis. Hotărîtă, Helen s-a urcat după ea, încercînd să se apuce de o apărătoare, ca să nu se dezechilibreze. Treapta îngustă pe care a pășit era plină de noroi și alunecoasă. În plus, turnura grea a rochiei amenința să o tragă înapoi. A reușit însă să plonjeze, foarte neîndemînatică, în birjă.

- Foarte bine, a încurajat-o Gibson, împiedicînd-o să întindă mîna spre ușă. O va închide vizitiul cu un drug de fier.

I-a strigat vizitiului destinația, printr-o trapă aflată pe acoperiș, după ce a dat deoparte, cu bastonul, un ziar care amenința să cadă pe acolo. Ușa s-a trîntit cu zgomot și birja a țîșnit înainte, sporind viteza pe măsură ce înainta.

Pentru oamenii de rînd, călătoria cu birja era ceva obișnuit. Nu însă și pentru tinerele de familie bună, ca Helen.

Drumul în sine a fost îngrozitor și palpitant deopotrivă. Abia dacă-i venea să creadă că trăia asta. Birja își croia loc printre trăsuri, cărucioare de piață și animale, evitînd la milimetru stîlpii de iluminat, pietonii și trăsurile parcate.

- Cînd vine timpul să ne dăm jos, eu îl voi plăti pe vizitiu prin trapa aceea iar el ne va deschide ușa, tot cu levierul. Ai grijă să nu-ți zboare pălăria din cap cînd cobori.

Birja s-a oprit la fel de brusc. Dr. Gibson a plătit și a împuns-o pe Helen cu cotul cînd ușa s-a deschis. Cu mult noroc și nu neapărat dînd dovadă de îndemînare, Helen a sărit în stradă fără să se întindă cît era de lungă și fără să-și piardă pălăria de pe cap. Dr. Gibson a coborît imediat după ea, cu grație de atletă.

- Faci să pară totul atît de ușor! a spus Helen.

- Obișnuința, i-a răspuns Gibson, aranjîndu-și pălăria. Să nu uiți regulile. Și au pornit.

Locurile erau mult diferite de Londra pe care o cunoștea Helen. Pînă și cerul arăta altfel, avea culoarea și textura unor cîrpe vechi de bucătărie. Erau numai cîteva magazine, toate cu firme scorojite. Casele înșiruite, menite să ofere adăpost celor bătuți de soartă, nu păreau deloc potrivite pentru a fi locuite. Oamenii se înghesuiau pe stradă, se certau, înjurau, beau, se

băteau. Alții stăteau pe trepte sau în cadrul ușilor, asemenea unor fantome, cu ochii înfundați în orbite și nefiresc de palizi.

Oricît de murdară i s-ar fi părut strada principală, nici măcar nu suferea comparație cu aleile lăturalnice, pline de bălți scîrboase, rău mirositoare. A văzut chiar și cîteva cadavre de animale și o toaletă fără ușă la intrare și s-a cutremurat. Aici trăiau oameni. Mîncau, dormeau, beau aici. Cum de supraviețuiau? A ținut aproape de dr. Gibson, care nu părea deloc afectată de mizeria din jurul ei.

Peste tot plutea un miros îngrozitor, imposibil de evitat. Cu fiecare pas pe care-l făcea, mirosurile deveneau tot mai grele, de putreziciuni, tot mai greu de suportat. Era cît pe ce să verse.

- Respiră pe gură, i-a spus dr. Gibson, grăbind pasul. O să-ți treacă.

Din fericire, senzația de greață a dispărut, dar se simțea ușor amețită de atîtea mirosuri, iar în gură avea un gust amar. Au cotit și au dat cu ochii de o clădire masivă din cărămidă, cu o poartă înaltă și gard de fier forjat.

- Acesta este orfelinatul, i-a spus dr. Gibson.

- Arată a închisoare.

- Am văzut și mai rele. Măcar e rezonabil de curat de jur-împrejur.

Au mers ceva mai încolo de-a lungul străzii și au găsit o altă poartă care fusese lăsată larg deschisă. Au trecut de ea, iar dr. Gibson a tras hotărîtă de șnurul clopotului de la intrare. Sunetul a răsunat undeva înăuntru.

Aproape că a trecut un minut, așa că dr. Gibson a întins mîna după șnurul clopotului, cînd ușa s-a deschis. În față le-a apărut un chip pătrățos, cu pomeți proeminenți. Femeia părea

incredibil de obosită, de parcă nu ar fi dormit de ani.

- Tu te ocupi de orfelinat? a întrebat-o dr. Gibson.

- S-ar putea. Cine sînteți?

- Eu sînt dr. Gibson. Iar însoțitoarea mea este domnișoara Smith.

- Doamna Leech, a mormăit femeia.

- Am vrea să-ți punem cîteva întrebări, dacă se poate.

Expresia femeii nu s-a schimbat, dar era clar că nu o prea atrăgea ideea.

- Mie ce-mi iese din asta?

- Sînt dispusă să-mi ofer serviciile medicale copiilor din orfelinat.

- Nu avem nevoie de doctor. Surorile de la mănăstire vin de trei ori pe săptămînă. A dat să închidă ușa.

- Uite ceva pentru timpul tău, i-a spus Helen și i-a întins discret o monedă.

Femeia a strîns pumnul în jurul monedei iar ochii i-au strălucit cînd și-a dat seama că era o jumătate de coroană.

S-a dat un pas înapoi, a deschis mai larg ușa și le-a poftit înăuntru.

Au intrat într-o încăpere în formă de L, flancată pe de o parte de birouri și de cealaltă parte de camerele copiilor. Dinăuntru se auzea un plînset de copil foarte mic. O femeie se plimba cu el în brațe, încercînd să-l liniștească.

Drept înainte, dincolo de două uși mari, se vedeau rînduri-rînduri de copii așezați la niște mese lungi. O mulțime de linguri scormoneau de zor în bolurile din tablă.

- Mai au de mîncat vreo zece minute, a spus doamna Leech, consultîndu-și ceasul de buzunar. Cam atît timp am la dispoziție. Cîțiva copii mai curioși se ridicaseră și veniseră în

prag, să se uite la cele două vizitatoare. Femeia l-a aruncat o privire aspră: întoarceți-vă imediat la masă! Copiii s-au grăbit să se întoarcă la locurile lor.

Doamna Leech a clătinat din cap:

- Unii dintre ei tot speră ca mamele lor să vină să-i ia de aici și se agită ori de cîte ori avem cîte un vizitator.

- Cîți copii aveți la orfelinat?

- O sută douăzeci de băieți, nouăzeci și șapte de fete și optsprezece nou-născuți.

Helen a observat că o fetiță rămăsese pe jumătate ascunsă după ușă. Părul ei de un blond deschis fusese tăiat scurt, în șuvițe inegale, și-i stătea în toate părțile. Cu multe șuvițe încîlcite, arăta ca un pui jumulit doar pe jumătate. Se uita fix la Helen.

- S-au mai întors mamele să-i ia, în trecut? a întrebat dr. Gibson.

- Unele obișnuiau să facă asta. Niște nenorocite, care credeau că locul acesta este un fel de hotel gratuit. Își aduceau copiii aici, îi lăsau la mila altora, după care veneau să-i ia cînd aveau chef. Drept pentru care consiliul a complicat procedurile de primire și de eliberare a copiilor, ca să oprim acest du-te-vino. Asta înseamnă însă mai multă muncă pentru mine și oamenii mei și... S-a oprit și a privit-o cu dușmănie pe fetița care făcuse deja cîțiva pași nesiguri către Helen. Ce ți-am spus eu? a explodat. Întoarce-te imediat la masă!

Copilul nu-și luase nici o clipă ochii de la Helen.

- Mama? Vocea îi era subțire, slabă, aproape că s-a pierdut în încăperea imensă. A mai făcut un pas înainte, s-a smuls din mîinile doamnei Leech și s-a agățat de fusta lui Helen. Mama, repeta iar și iar, ca o rugăciune.

Deși copilul era fragil și mic, Helen aproape că și-a pierdut echilibrul. A privit cu tristețe la claia de păr încîlcit și a întins mîna să o oprească, să nu mai tragă cu disperare de fusta ei.

- Charity! a strigat doamna Leech. Ia-ți labele murdare de pe doamna! A dat să-i aplice o corecție, dar Helen i-a blocat mîna, dintr-un impuls.

- O cheamă Charity? a întrebat imediat dr. Gibson. Charity Wednesday?

- Da, a spus femeia, uitîndu-se cu ură la copil.

Dr. Gibson a clătinat din cap, uimită și s-a întors spre Helen:

- Mă întreb ce a făcut-o să.... S-a oprit și s-a mai uitat o dată la copil. Probabil că ți-a remarcat nuanța părului. Este foarte deosebită și...

Helen nu putea scoate nici o vorbă. Își dăduse deja seama cît de mult îi semăna Charity: aveau aceleași gene și sprîncene întunecate, ochii gri-verzui, părul blond, aproape alb.

Copila își lipise obrazul de talia lui Helen. Trăsăturile i se destinseseră și ridicase fața spre cer, cu ochii închiși, ca și cum s-ar fi scăldat în lumina soarelui.

Ai venit. Ești aici. Aparțin și eu cuiva.

Copil fiind, probabil că Helen visase la un moment asemănător – nu-și mai aducea aminte. Tot ce știa era că nu se întîmplase niciodată.

Auzea vocea femeii care întreba ce se petrecea și ce vroiau de la Charity, în timp ce dr. Gibson contracara cu propriile întrebări. Din camera nou-născuților răsunau continuu plînsete iar copiii din sala de mese deveniseră neliniștiți. Mulți veniseră în prag, să se uite și să audă ce se întîmpla.

Helen s-a aplecat să ia copilul în brațe. Trupul era fragil și slăbuț. Charity și-a încolăcit mîinile și picioarele în jurul ei,

agățîndu-se ca o maimuță. Avea nevoie disperată de o baie. De mai multe, chiar. Iar uniforma de orfelinat - o rochiță bleu cu șorțuleț gri - trebuia neapărat arsă. Helen își dorea să o fi putut lua undeva unde era liniște și curățenie, să o spele și să o hrănească. Cu disperare, s-a întrebat cum va reuși să scoată fetița de acolo și ce-i va spune lady-ei Berwick cînd își va face apariția la Ravenel House cu sora ei vitregă.

Un lucru era sigur – nu putea să o abandoneze pe Charity într-un asemenea loc.

- Sînt sora ta mai mare, draga mea, i-a șoptit. Sînt Helen. Nu am știut că ești aici, altfel aș fi venit mai devreme. Te voi lua acasă, cu mine.

- Acum? a întrebat copila.

- Da, acum.

Și atunci, pe cînd o ținea în brațe pe fetiță, Helen a realizat că viața ei ajunsese la o răscruce și că pornea pe un alt drum. Nu avea să mai fie niciodată o femeie fără copil. Emoțiile o copleșeau... îi era teamă că nimeni, nici măcar Kathleen, nu va fi de acord cu ce făcea... și durere, pentru că-l pierduse pe Rhys pentru totdeauna, pentru că fiecare pas pe care îl făcea de-acum o îndepărta și mai mult de el... și o undă slabă de bucurie.

Vor fi și compensații, în viitor. Va avea cine să o aline. Dar un bărbat ca Rhys Winterborne nu va mai apărea în viața ei.

Și-a îndreptat atenția spre cele două femei care începuseră să se contrazică.

- Doamnă Leech, a spus scurt. Cele două au tăcut și s-au întors spre ea.

Helen a continuat pe un ton poruncitor, împrumutat de la lady Berwick:

- Vom aștepta într-unul din birouri să vă ocupați de copiii

aflați la masă. Nu am prea mult timp la dispoziție. Noi două trebuie să încheiem o afacere.

- Da, domnișoară a răspuns femeia, părînd destul de agasată.

- Poți să mi te adresezi cu „milady", a continuat cu răceală Helen, surprinzînd satisfăcută privirea surprinsă a femeii.

- Da, milady, a venit răspunsul smerit.

Le-a poftit într-un birou cu mobilă ponosită. Helen s-a așezat, cu Charity în brațe.

Dr. Gibson se învîrtea prin cameră și cotrobăia fără rușine prin sertare și prin hîrtiile de pe masă.

- Îmi pare rău să-ți spun, dar nu cred că va fi posibil să o iei cu tine în seara aceasta.

Charity ridicat capul de pe umărul lui Helen și a oftat adînc.

- Nu mă lăsa aici!

- Șșt. Helen i-a netezit cîteva smocuri rebele. Vei veni cu mine. Îți promit. Cu coada ochiului, a văzut-o pe dr. Gibson clătinînd din cap.

- Eu nu i-aș face o asemenea promisiune, a spus încet.

- Dacă trebuie, încalc legea, dar tot plec cu ea de aici, a spus Helen. O voi face, să știi. A așezat-o pe Charity mai comod în poala ei și a continuat să-i mîngîie părul. De ce te-au tuns atît de scurt? a întrebat-o.

- De obicei sînt tunși la chelie atunci cînd sînt aduși, ca să nu aibă paraziți.

- Dacă sînt atît de îngrijorați de răspîndirea paraziților n-ar fi mai bine să le facă baie, măcar din cînd în cînd?

Charity a ridicat privirea, neliniștită:

- Nu-mi place apa.

- De ce nu?

Copilei i-a tremurat bărbia.

- Cînd sîntem răi, măicuțele ne bagă cu capul în apa clocotită. A privit-o cu durere pe Helen, apoi și-a sprijinit din nou capul de umărul ei.

Helen era chiar mulțumită că era furioasă. O ajuta să gîndească mai limpede și-i dădea putere. A început să legene încetișor copila, de parcă ar fi fost un nou-născut.

Dr. Gibson se așezase pe o margine de scaun, iar acest lucru era posibil numai pentru că purta un model modern de rochie, strînsă pe corp în partea din față și fără turnură, doar cu fustele ușor adunate la spate. Helen îi invidia mobilitatea.

- De ce am nevoie ca s-o scot de aici? a întrebat Helen.

Dr. Gibson i-a răspuns încruntată:

- Va trebui să completezi o mulțime de hîrtii pentru ceea ce ei numesc „recuperare". Te vor lăsa să iei copila doar dacă vei putea dovedi că aveți legături de rudenie. Asta înseamnă că va fi nevoie să obții o declarație scrisă de la domul Vance, în care el să confirme paternitatea în cazul ei, dar și al tău. După care va trebui să te prezinți în fața Consiliului. După ce le vei explica în ce mod sînteți înrudite, ei vor hotărî dacă îi autorizează sau nu plecarea.

Helen era oripilată.

- De ce au făcut niște reguli atît de complicate pentru adopția unui copil?

- După părerea mea, Consiliul preferă să țină copiii aici, ca să-i poată exploata. Îi trimit la lucru și le iau toți banii. La șase ani, majoritatea copiilor sînt duși să învețe cîte o meserie. Și sînt puși la treabă.

Dezgustată, Helen a cîntărit cele aflate. S-a uitat la copilul subnutrit din brațele ei și i-a venit o idee:

- Dar dacă fetița constituie un pericol? Dacă o diagnostichezi cu o boală care s-ar putea răspîndi în tot orfelinatul în cazul în care nu pleacă imediat de aici?

Dr. Gibson s-a gîndit puțin.

- O idee genială, a spus. Cum de nu m-am gîndit eu la asta? Scarlatină. Ar trebui să meargă. Sînt sigură că și doamna Leech va fi de acord cu planul nostru, atîta timp cît îi oferi niște bani. A ezitat, cîntărind posibilitățile: ar putea fi o problemă cu tutorele legal, în viitor, asta în cazul în care Consiliul s-ar decide să o ceară înapoi. Nu cred însă că ar îndrăzni să i se opună unui om atît de influent ca Winterborne.

- Nu cred că domnul Winterborne va dori să ia parte la toate aceste lucruri, a spus încet Helen. Nu și după ziua de mîine, cînd voi sta de vorbă cu el.

- Oh. Dr. Gibson a tăcut cîteva clipe. Îmi pare rău să aud asta. Din multe motive.

Soarele tocmai apunea cînd au părăsit orfelinatul. Conștiente că străzile erau tot mai periculoase cu fiecare minut care trecea, au pornit la drum cu pași mari. Helen o ducea în brațe pe Charity, care stătea la fel de încolăcită de ea. Au trecut de primul colț de stradă și au dat să-l treacă și pe al doilea cînd doi bărbați le-au ajuns din urmă.

- Două muieri înstărite ca voi tre' să aibă cîțiva gologani de dat, a spus unul din ei.

- Vezi-ți de drum, i-a spus dr. Gibson.

- Se întîmplă să avem acelaș' drum ca voi, a spus celălalt.

- Niște neisprăviți de la docuri, i-a șoptit dr. Gibson lui Helen. Ignoră-i. Vom ajunge curînd la drumul principal și acolo ne vor lăsa în pace.

Cei doi nu păreau însă dispuși să le lase să treacă mai departe.

- Dacă nu ne dați bani, ne servim singuri. O mînă aspră a apucat-o pe Helen de umăr și a întors-o în loc. Helen s-a dezechilibrat din cauza greutății copilului.

Bărbatul nu și-a desprins mîna de pe umărul ei. Era îndesat, cu față rotundă și pielea groasă, ca o coajă de portocală. Părul de o culoare incertă era ascuns sub o beretă soioasă.

O privea pe Helen cu ochi mari, fascinat.

- Ai chip de înger, a spus și și-a lins buzele subțiri. Între dinți avea goluri negre, ca o claviatură de pian. Mi-ar plăcea să te încalec puțin, zău mi-ar plăcea. Helen a dat să se ferească, dar el și-a sporit strînsoarea. Nu pleci nicăieri, drăguțo... drace! A scos un strigăt, pentru că un baston din nuc se rotise prin aer și-l izbise peste încheietură.

Helen s-a dat imediat înapoi, pentru că bastonul a lovit din nou, de data aceasta în zona capului bărbatului. După care capătul bastonului i s-a înfipt în stomac. Bărbatul s-a chircit de durere, gemînd. Folosindu-se de baston ca de un cîrlig, Gibson l-a doborît la pămînt, făcîndu-l să se ghemuiască precum un crevete fiert prea mult. Toate acestea nu au durat mai mult de cinci sau șase secunde.

Fără să facă vreo pauză, dr. Gibson s-a întors să-l confrunte pe cel de-al doilea bărbat, care se pregătea de atac. Înainte să apuce să ajungă la ea, cineva l-a prins din spate și l-a răsucit. Străinul dădea dovadă de o extraordinară agilitate: cu un croșeu de dreapta și un uppercut de stînga l-a pus imediat jos pe oponent, fără prea mare efort.

Helen îi șoptea încontinuu la ureche copilului împietrit de spaimă:

- Gata, gata. S-a terminat.

Dr. Gibson l-a măsurat pe străin cu privirea, lăsînd bastonul în jos. Acesta i-a întors privirea, fără să fie cîtuși de puțin tulburat și și-a aranjat borul pălăriei:

- Sînteți tefere, doamnelor?

- Destul, i-a răspuns sec dr. Gibson. Mulțumim de ajutor, dar aveam situația sub control.

Helen avea senzația că o deranjase că nu fusese lăsată să-și măsoare puterile cu ambii bărbați.

- Sînt convins că te puteai descurca și singură, i-a spus străinul, apropiindu-se. Era tînăr, bine îmbrăcat, puțin mai înalt decît media, foarte bine făcut. Dar cînd am văzut că două femei erau agresate nu am putut sta deoparte. Așa mi s-a părut civilizat.

Avea un accent neobișnuit, greu de descifrat. De obicei, Helen era în stare să identifice rapid zona sau chiar țara. Pe cînd se apropia, a văzut că era foarte frumos, brunet cu ochi albaștri și trăsături ferme.

- Ce căutai prin zona aceasta? l-a întrebat dr. Gibson, bănuitoare.

- Eram în drum spre o tavernă, să mă întîlnesc cu un prieten.

- Cum se numește taverna?

- „The Grapes" a venit imediat răspunsul. Privirea i s-a îndreptat spre Helen și spre copilul din brațele ei. Nu este deloc o zonă sigură, a spus el cu blîndețe. Și se lasă noaptea. Pot să vă chem o birjă?

I-a răspuns dr. Gibson, care i-a luat-o înainte lui Helen:

- Mulțumim, dar nu avem nevoie de ajutor.

- Rămîn ceva mai în spate, a spus el. Dar nu am de gînd să vă scap din ochi pînă nu vă văd în siguranță, în birjă.

- N-ai decît, i-a răspuns scurt dr. Gibson. Mergem, doamnă?

Ezitînd, Helen s-a întors spre străin:

- Vreți să ne spuneți numele dumneavoastră, domnule? Să știm cui trebuie să-i fim recunoscătoare.

El i-a întîlnit privirea și trăsăturile i s-au îmblînzit:

- Iertați-mă, doamnă, dar prefer să nu fac asta.

Helen i-a zîmbit.

- Înțeleg.

Și-a ridicat pălăria de pe cap în semn de respect iar ele s-au îndepărtat. Helen și-a amintit avertismentele lui Winterborne despre străini și despre eroii deghizați. Abia aștepta să-i povestească despre *asta*.

- Nu-i zîmbi, i-a amintit dr. Gibson.

- Dar ne-a ajutat! a protestat ea.

- Nu se numește ajutor atunci cînd nu ți-l solicită nimeni.

Cînd aproape că ajunseseră la strada principală, dr. Gibson a aruncat o privire rapidă peste umăr.

- Ne urmărește de la distanță, a spus nemulțumită.

- Ca un înger păzitor, a spus Helen.

Dr. Gibson a pufnit din nas.

- Ai văzut ce lovituri dădea? Cîtă putere avea în pumni? Ca un luptător profesionist. Nu am cum să nu mă întreb cum de-a răsărit un asemenea om, de nicăieri, chiar la momentul potrivit.

- Cred că adversarul lui a avut mai puțin de suferit decît al tău, i-a spus Helen, admirativ. Cum l-ai doborît pe ticălosul acela cu bastonul... n-am mai văzut niciodată așa ceva.

- Nu l-am nimerit exact unde trebuia, i-a răspuns dr. Gibson. Trebuia ca bastonul să cadă exact pe nervul cubital. Trebuie neapărat să-mi îmbunătățesc tehnica asta cu maestrul de spadă.

- A fost impresionant, a asigurat-o Helen. Îl compătimesc sincer pe acela care te va subestima, dr. Gibson.

- Sentimentul este reciproc, doamnă.

Capitolul 29

Deși în trecutul nu foarte îndepărtat Helen descoperise că-i făcea plăcere să-i șocheze pe ceilalți, acum se gîndea cu nostalgie la zilele liniștite petrecute la Eversby Priory, cînd nu se întîmpla nimic, niciodată. Acum se întîmplau mult prea multe.

Ravenel House a părut efectiv paralizată cînd Helen și-a făcut apariția cu o orfană cu origini misterioase, de o sănătate care putea fi pusă la îndoială și într-o mizerie de nedescris. Helen a lăsat-o jos din brațe pe Charity dar a continuat să o țină de mînă. Copila era nedezlipită de ea. Servitorii s-au oprit în loc. Doamna Abbott, menajera, a înghețat de uimire în mijlocul holului. Pandora și Cassandra coborau scările sporovăind, dar au tăcut brusc cînd au zărit-o pe Helen în holul de la intrare, alături de un copil în zdrențe.

Singura care nu a avut vreo reacție a fost lady Berwick, care a ieșit din salon și a rămas în pragul ușii. Privirea i s-a mutat de la Helen la copil. A înțeles imediat situația și nu a dat nici un semn că și-ar pierde stăpînirea de sine, nici măcar pentru o secundă. Părea un general care-și privea trupele retrăgîndu-se, după ce a pierdut o luptă, făcîndu-și calculele pentru regruparea forțelor.

Așa cum era de așteptat, cea care a vorbit prima a fost Pandora:

- Sîntem ca într-o piesă de teatru în care am uitat cu toții replicile.

Helen a zîmbit timid.

Fără să scoată vreun cuvînt, lady Berwick s-a răsucit pe călcîie și s-a întors în salon.

Helen avea din nou un gust amar, ca de plumb. Nu știa ce-i va spune contesa, dar precis avea să fie ceva îngrozitor. A luat-o pe Charity cu ea și s-au apropiat amîndouă de baza scării. Gemenele s-a apropiat și ele, să o întîmpine.

După ce le-a aruncat cîte o privire, Charity s-a ascuns după fustele lui Helen.

- Ce putem face noi? a întrebat-o Cassandra.

Helen nu le mai iubise niciodată pe surorile ei așa ca în acest moment. Îi ofereau ajutor fără să ceară explicații.

- Ea este Charity, a spus încet. Am luat-o azi de la orfelinat. Trebuie să i se facă baie și să fie hrănită.

- Ne ocupăm noi de asta. Pandora i-a întins mîna copilei. Vino cu noi, Charity. Să vezi ce-o să ne mai distrăm! Știu o grămadă de cîntece și de jocuri...

- Pandora, a întrerupt-o Helen, văzînd-o pe copilă că se făcuse mică de tot. Ia-o încet. Nici nu-ți poți imagina de unde vine, i-a șoptit. Fii blîndă cu ea.

S-a întors spre Cassandra:

- Îi este teamă de baie. Încercați să o curățați cu ștergare ude.

Cassandra a dat din cap, neîncrezătoare.

Doamna Abbott i s-a alăturat:

- Doamnă, vă aduc imediat cîte un bol de supă și pîine, și dumneavoastră și micuței.

- Doar ei. Mie nu mi-e foame.

- Trebuie să mîncați, a insistat menajera. Păreți în pragul leșinului. Înainte ca Helen să apuce să răspundă ceva, s-a întors și a pornit-o grăbită spre bucătărie.

Helen s-a uitat îngrijorată spre ușa salonului. Un fior rece i-a străbătut trupul. Și-a îndreptat apoi privirea spre Charity:

- Draga mea, i-a șoptit, ele sînt surorile mele, Pandora și Cassandra. Vreau să te duci cu ele. Eu trebuie să vorbesc cu cineva.

Copila a spus imediat, speriată:

- Nu mă lăsa!

- Nu te las. Vin și eu în cîteva minute. Te rog, Charity. Spre exasperarea ei, copila i s-a agățat cu mai mare putere de fustă, refuzînd să se miște.

Cassandra a fost cea care a rezolvat problema. S-a lăsat în genunchi și i-a zîmbit lui Charity:

- Ce-ai zice să vii sus cu noi? i-a spus cu glas blînd. Te duc într-o cameră drăguță de tot, unde arde focul în șemineu. Am și o cutie din care se aude muzică. Sînt șase melodii diferite. Haide, vii să ți-o arăt?

Copila s-a deprins cu greu de fusta lui Helen și i-a întins mîna Cassandrei, făcîndu-i semn să o ia în brațe.

Puțin descumpănită, Cassandra s-a ridicat și a luat-o în brațe.

Pandora părea resemnată:

- Am spus mereu că tu ești cea drăguță, între noi două.

Helen a așteptat ca surorile ei să ajungă la etaj, după care s-a îndreptat spre salon, spunîndu-și că nimic din ce i-ar fi putut spune lady Berwick nu mai conta după cîte văzuse în ziua aceea. Suferința acelor oameni o bîntuia. Nu va mai fi în stare să se uite în jur, la privilegiile de care se bucura, fără ca o parte

din creierul ei să nu se întoarcă la acele străduțe mizere din Stepney.

Ajunsă în pragul salonului, a ezitat. Lady Berwick era așezată pe unul din cele două scaune din fața șemineului. Chipul îi era împietrit, de parcă ar fi fost apretat și lăsat acum la foc, să se usuce.

Nu i-a aruncat lui Helen nici măcar o privire.

Helen s-a așezat pe celălalt scaun.

- Doamnă, copilul pe care l-am adus cu mine...

- Știu cine este, a întrerupt-o lady Berwick. Seamănă cu tatăl ei. Te gîndești să-i aduni de pe străzi pe toți bastarzii acestui nemernic?

Helen a rămas tăcută, privind spre șemineu în timp ce lady Berwick îi ținea o predică despre caracterul și felul în care fusese crescută ea, despre familia Ravenel, despre nesăbuința femeilor care își închipuiau că ele vor scăpa de judecata societății, despre multele defecte ale lui Albion Vance și ale bărbaților, în general.

S-a uitat într-un final la Helen, cu nările fremătînd de indignare:

- Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta! Să complotezi! Să fii atît de lipsită de onestitate! Te vei autodistruge. Chiar nu înțelegi, fată nesăbuită, că eu încerc să te împiedic să dai cu piciorul unei vieți în care le-ai putea face mult bine altora? Ai putea ajuta mii de orfani, nu doar unul! Chiar crezi că am inima împietrită? Am toată compasiunea pentru această ființă. Vrei să o ajuți? N-ai decît! Dar nu așa! Constituie un pericol pentru tine, Helen. Semănați fizic mult prea mult. Cei care vă vor privi vor ajunge negreșit la o singură concluzie dezastruoasă. Nu contează că nu este adevărat. Bîrfa nu trebuie să fie adevărată, ci doar interesantă.

Helen o privea pe femeia în vîrstă și și-a dat seama de un lucru: deși atitudinea ei era rece și furioasă, postura neclintită... ochii o trădau. Erau plini de îngrijorare, de adevărată blîndețe și de tandrețe. Și de spaimă.

Lady Berwick nu se certa *cu* ea, ci *pentru* ea.

De aceea o iubește Kathleen, și-a spus Helen.

Cînd contesa a tăcut, într-un final, Helen a privit-o cu gratitudine și hotărîre.

- Aveți dreptate. Întru totul. Sînt de acord cu tot ce mi-ați spus, doamnă. Și înțeleg prea bine cîte am de pierdut. Dar adevărul este că... Charity trebuie să aparțină cuiva. Trebuie să fie iubită de cineva. Și cine să facă asta, dacă nu eu? Lady Berwick continua să tacă, așa că Helen a îngenunchiat în fața ei și și-a pus capul în poala ei. A simțit cum bătrîna se încorda. Ați luat-o pe Kathleen la dumneavoastră cînd era doar cu un an mai mare decît Charity. Ați iubit-o atunci cînd nimeni pe lume nu a dorit-o. Mi-a spus de nenumărate ori că i-ați salvat viața.

- Dar nu cu prețul vieții mele. Contesa a tras adînc aer în piept și și-a lăsat mîna pe capul lui Helen. De ce nu vrei să mă asculți?

- Trebuie să-mi ascult inima, a spus încet Helen.

Bătrîna a rîs amar.

- De la Eva încoace, decăderea oricărei femei a început cu aceste cuvinte. A respirat din nou adînc. Acum am nevoie să rămîn singură.

- Îmi pare rău că v-am necăjit, a șoptit Helen și i-a sărutat ușor mîna rece, plină de riduri. S-a ridicat în picioare, dar contesa și-a ferit imediat privirea. O lacrimă îi alunecase pe obraz.

- Du-te, i-a spus scurt lady Berwick, iar Helen s-a strecurat afară din salon.

În timp ce suia treptele, Helen a simțit o durere surdă în spate, urmată de o senzație de leșin. S-a prins bine de balustradă, ca să reușească să urce, dar poalele fustei păreau tivite cu plumb. Cu fiecare pas pe care îl făcea, simțea un miros greu.

Ajunsă sus, a auzit acorduri vesele plutind prin aer. Sunetele atît de familiare veneau de la cutia muzicală din lemn de trandafir pe care i-o dăruise Rhys. Era într-atît de mare că avea propria-i masă, cu un sertar special pentru cilindrii din alamă. Ghidîndu-se după muzică, Helen a intrat în salon, fără să depășească pragul.

Sesizîndu-i prezența, Pandora s-a apropiat de ușă, ducînd un deget la buze. Ochii albaștri limpezi străluceau amuzați.

Au rămas împreună în prag să o privească pe Cassandra care se rotea grațios pe acorduri. Charity era lîngă ea, îmbrăcată într-o cămașă albă mult prea mare pentru ea. Deși era cu capul întors de la ea, Helen și-a dat seama că era încîntată, după felul în care își legăna picioarele goale. Era atît de delicată, cu oasele vizibile pe sub piele. Era însă mult mai curată, iar părul acum umed îi fusese pieptănat cu nădejde, drept pentru care stătea destul de adunat pe lîngă cap.

Încerca să o imite pe Cassandra, așa că sălta stîngace și se învîrtea în cercuri nesigure. Se uita însă tot timpul la Cassandra, ca și cum aștepta încurajări, de parcă încerca să se adapteze ideii de joc cu un adult.

Pandora a luat-o de braț și a scos-o afară din salon.

- Vino cu mine, Helen. Te așteaptă o tavă cu cina în camera ta. Poți mînca liniștită cît se joacă ele. Și, *te implor*, fă-ți neapărat o baie. Nu știu ce miros este ăsta, dar și Charity mirosea la fel de rău, de parcă toate lucrurile urît mirositoare s-au strîns la un loc.

- Cum a decurs baia?

- Nu prea bine, Helen, i-a spus cu tristețe Pandora. Este *geologic* murdară. În straturi-straturi. Puteam foarte bine să folosim o daltă. Nu ne-a lăsat să o curățăm cum trebuie, dar am convins-o să-și pună un prosop pe ochi și să-i lăsăm capul pe spate. Doar așa am putut să-i turnăm cîte o ceașcă cu apă pe păr. Doar de două ori – atît ne-a lăsat. Copiii pot fi foarte încăpățînați, să știi.

- Adevărat? a întrebat-o Helen, ironică.

- A mîncat un bol întreg de supă și niște pîine cu unt. Nu am avut însă probleme cu spălatul pe dinți – îi place gustul pudrei pentru dinți. Are gingiile roșii și inflamate, dar dinții sînt ca niște perle mici. Nu are nici o carie, din cîte mi-am putut da eu seama. I-am tăiat unghiile la mîini și la picioare, dar are mizerie multă sub ele și nu i-am putut-o curăța pe toată. I-am dat o cămașă de-a mea de noapte, cît timp doamna Abbott îi spală lucrurile. Ar fi vrut să le ardă, dar ne-am dat seama că nu avem în ce s-o îmbrăcăm.

- Îi voi cumpăra mîine niște haine, a spus absentă Helen.

- Pot să te întreb ceva, Helen?

- Da, draga mea.

- Cine este, de unde vine, de ce este aici și ce ai de gînd să faci cu ea?

Helen a oftat.

- Sînt multe de explicat.

- Poți să începi cu începutul, cît timp îți mănînci supa.

- Nu, trebuie să o așteptăm și pe Cassandra. Să nu povestesc de două ori același lucru.

După ce a mîncat, s-a îmbăiat și s-a schimbat în cămașă de noapte și halat, Helen s-a urcat în pat, cu Charity cuibărită lîngă ea. Gemenele le-au pus în scenă povestea celor trei urși. Cassandra l-a interpretat, bineînțeles, pe Goldilocks, în timp ce Pandora i-a jucat pe toți cei trei urși. Fascinată de poveste și de jocul gemenelor, Charity a privit cu ochi mari cum Goldilocks era alungat din încăpere. Cînd povestea s-a încheiat, fetița a strigat entuziasmată:

- Mai vreau! Mai vreau!

- O spun eu de data asta, a zis Helen. Gemenele s-au întins pe pat, ocupîndu-l cu totul, iar Helen a încercat să lungească cît mai mult povestea. Vorbea încet, cu blîndețe, privind cum pleoapele lui Charity erau tot mai grele: ... și Goldilocks s-a așezat pe paturile ursuleților cei mici și drăgălași... și paturile erau moi, cu cearceafuri albe și păturici pufoase, din lîna oițelor. Goldilocks și-a rezemat capul pe pernele din pene de gîscă și i s-a părut că plutește pe un norișor. Știa că va visa frumos dacă va adormi în patul cel cald iar dimineața o va aștepta o cană cu ciocolată fierbinte și numai bunătăți de mîncat...

Helen s-a oprit cînd a văzut pleoapele copilei îngreunîndu-se .

- Versiunea ta este mult prea lungă, Helen, i-a spus Pandora. Cum să mai rămîi trează cînd tu povestești așa?

Helen a zîmbit. S-a tras cu grijă de lîngă copila adormită și a învelit-o pînă la umeri.

- Nu știe să rîdă, a șoptit, privind la fața serioasă a fetiței.

- Va învăța. Cassandra a venit mai aproape și i-a conturat sprînceana cu vîrful degetului... după care s-a uitat la Helen, părînd tulburată.

- Haideți în camera mea, a spus Pandora. Am un presentiment: că următoarea poveste va fi foarte interesantă.

Helen a început cu ziua în care a descoperit scrisoarea neterminată a mamei ei, sfîrșind cu vizita la orfelinat. Orice domnișoară convențională, cu înalte standarde morale, s-ar fi arătat șocată. Surorile ei, însă, fuseseră crescute prea mult timp în afara societății, așa că nu priveau deloc viața cu teamă sau reverențios. Și nici nu căutau cu orice preț să fie aprobate de ceilalți. Pe Kathleen o alina faptul că, deși erau surprinse și preocupate, au acceptat cu ușurință situația.

- Tot sora noastră rămîi, i-a spus Pandora. Nu contează dacă ai avut același tată îngrozitor ca și noi sau un altul, la fel de îngrozitor.

- Chiar nu aveam nevoie de încă unul, a spus Helen cu amărăciune.

- Ești sigură că domnul Winterborne nu va mai dori să se căsătorească cu tine după ce va afla?

- Nu. Și nici nu aș vrea eu să facă asta. A muncit din greu întreaga viață ca să se ridice deasupra condiției lui. Îi plac lucrurile frumoase și fine și merită să aibă o soție care să-l ridice, nu să-l coboare.

- - Tu nu ai putea niciodată să-l cobori, a spus Pandora, indignată.

Helen a zîmbit trist.

- Numele meu va fi asociat cu urîțenia, cu scandalul. Cînd lumea mă va vedea cu Charity, va presupune că este copilul meu din flori și vor spune că soția lui Winterborne este o ușuratică. După care se vor preface că-l compătimesc, dar se vor distra pe seama lui, odată ce s-ar întoarce cu spatele.

- Bîrfele nu-ți pot face rău, a spus Pandora.

Cassandra i-a aruncat o privire mustrătoare.

- Bîrfele îți pot amărî viața.

Pandora s-a strîmbat, dar i-a dat dreptate.

- Winterborne va avea imaginea distrusă, a spus Helen.

- Bărbatul sau magazinul? a întrebat Cassandra.

- Amîndoi. Magazinul lui este simbolul eleganței și al perfecțiunii, iar eu aș fi ca o crăpătură în armura lui. Mai mult decît atît: eu și Charity vom fi ca o gaură imensă în armură.

- Cînd vei sta de vorbă cu el?

- Mîine, cred. Și-a dus mîna la mijloc, pentru că a simțit ca o împunsătură la gîndul că va da ochii cu el. După care voi pleca împreună cu Charity la Eversby Priory și vom rămîne acolo pînă cînd Kathleen și Devon se vor întoarce din Irlanda.

- Venim și noi, i-a spus Cassandra.

- Nu. este mai bine pentru voi să rămîneți la Londra. Aici se întîmplă o mulțime de lucruri, iar prezența lady-ei Berwick vă face mult bine. Vrea ca voi să aveți succes. Eu am dezamăgit-o teribil, așa că va avea nevoie de voi să-i țineți companie și să-i ridicați moralul.

- Vei locui în continuare la Eversby Priory, împreună cu Charity?

- Nu, a spus încet Helen. Este mai bine pentru amîndouă să ne mutăm undeva departe, acolo unde nu ne cunoaște

nimeni. Printre altele, dizgrația mea nu trebuie să vă afecteze șansele la căsătorie.

- Nu e cazul să-ți faci griji pentru asta, i-a spus Cassandra. Pandora oricum nu se mărită, iar eu nu mi-aș dori în nici un caz un bărbat care să mă disprețuiască din pricina surorii mele.

- Nu este cazul să plecați departe. Pandora a luat-o în brațe. Tu și Charity veți locui cu mine. Voi începe curînd să cîștig o mulțime de bani și voi cumpăra o casă mare, pentru noi toate.

Helen a îmbrățișat-o la rîndul ei.

- Sînt convinsă că te vei bucura de succes, i-a șoptit și a zîmbit cînd a simțit și brațele Cassandrei în jurul amîndurora.

- Vin să stau și eu cu voi, a spus Cassandra.

- Bineînțeles, i-a răspuns hotărîtă Pandora. Cine are nevoie de soț?

Capitolul 30

Helen s-a trezit cînd Agatha, camerista contesei, a intrat în dormitorul ei cu tava cu micul dejun.

- Bună dimineața, doamnă.

- Bună dimineața, i-a răspuns Helen somnoroasă, întinzîndu-se și răsucindu-se în pat. Surprinsă, a văzut lîngă ea un chip de copil.

Deci nu fusese un vis.

Charity dormea atît de profund că zornăitul ceștilor pe tavă nu a deranjat-o cîtuși de puțin. Helen o privea cu uimire. Copila avea pleoape străvezii, cu vinișoare subțiri, acoperindu-i ochii mari. Peilea îi era delicată și translucidă. Pe Helen o speria gîndul fragilității acestei făpturi plăpînde, o alcătuire delicată de oase, carne, vene.

S-a ridicat cu grijă în capul oaselor și i-a permis Agathei să-i așeze tava în poală. Pe ea se aflau o ceașcă aburindă cu ceai și un ceainic din argint, plin cu ciocolată, alături de o altă ceașcă goală.

- Micuța a dormit și ea bine?

- Da. Cred că nici nu s-a mișcat, toată noaptea. Agatha... nu-i așa că nu am cerut să-mi aduci ceaiul la pat?

Obișnuia să ia micul dejun jos, în salonul de dimineață.

- Nu, doamnă. Contesa mi-a spus să vi-l aduc. Ceai pentru dumneavoastră și ciocolată pentru cea mică.

- Ce drăguț din partea ei!

La început, Helen a crezut că era o ofrandă de pace, după stînjenitoarea scenă de cu o seară înainte.

Curînd, avea să afle contrariul.

A descoperit un bilețel sub farfurie. L-a luat și l-a deschis:

Helen,

am cumpănit îndelung și mi-am dat seama care este singura soluție a încurcăturii în care te afli. Copilul și întreaga lui responsabilitate îi aparțin nepotului meu. A venit în sfîrșit momentul să rezolve o problemă pe care doar el a creat-o. I-am trimis deja vorbă, de dimineață, să vină să-l ia și să facă cu el ce crede potrivit.

Lucrurile nu mai sînt în sarcina ta – și așa și trebuie să fie.

Bănuiesc că domnul Vance va sosi în cel mult o oră. Te rog să pregătești copilul. Să fie gata îmbrăcat. Nu are rost să creăm o scenă, atunci cînd va veni timpul să plece.

Așa este cel mai bine. Chiar dacă nu-ți dai seama de asta acum, o vei face în viitor.

Helen a lăsat jos biletul, respirînd cu greu. Camera părea să se învîrtă în jurul ei.

Vance va veni, cu siguranță. Pentru că dorea ca ea să se mărite cu Winterborne, iar Charity era un obstacol în calea planurilor lui. Iar dacă o lua pe Charity cu el, copilul va muri. Nu o va omorî cu mîna lui, dar o va duce undeva unde nu va reuși să supraviețuiască. Ceea ce și făcuse deja.

O va lua doar peste cadavrul meu. A luat ceașca cu ceai și a încercat să ia o înghițitură. Cîteva picături din lichidul fierbinte i-au căzut pe decolteu.

- S-a întîmplat ceva, doamnă?

- Nu, i-a răspuns Helen, lăsînd ceașca jos. Dar lady Berwick a cerut ca Charity să fie îmbrăcată și gata de plecare, cît mai curînd. Am nevoie de hainele ei, cele care au fost spălate aseară. O rogi tu pe doamna Abbott să mi le aducă imediat? Trebuie să vorbesc cu ea.

- Da, doamnă.

- Ia tava, te rog, și pune-o deoparte.

După plecarea Agathei, Helen s-a dat jos din pat și a alergat la dulap. A scos o geantă de călătorie din catifea și a început să îndese în ea diverse lucruri: o perie de păr, batiste, mănuși, ciorapi și un borcănel cu salvie. A aruncat înăuntru și cutia cu prafuri pentru cap – nu avea de gînd să le ia în timp ce călătorea, dar era posibil să-i trebuiască odată ajunse la destinație.

- Helen? Charity se ridicase din pat și o privea cu ochi strălucitori. Un smoc de păr i se ridicase în creștet, ca o creastă.

Helen i-a zîmbit, în ciuda panicii. S-a dus și a îmbrățișat-o.

- Bună dimineața, puică.

Mîinile mici ale copilei i-au înlănțuit talia.

- Miroși frumos.

Helen a mîngîiat-o pe păr și s-a întors spre tava de mic dejun, să-i toarne ciocolata în ceașcă. A încercat-o cu degetul mic. Era tocmai bună de băut, călduță, nu prea fierbinte.

- Îți place ciocolata, Charity?

Nu a primit nici un răspuns la întrebare. Doar uimire.

- Încearc-o și vom vedea. Helen i-a dat cu grijă ceașca, încercuindu-i degetele mici în jurul cestii din porțelan.

Fetița a gustat, s-a lins pe buze și a ridicat ochii surîzătoare spre Helen. A continuat să bea cu înghițituri mici, de parcă încerca să nu o termine niciodată.

- Mă întorc imediat, draga mea, i-a șoptit Helen. Trebuie să le trezesc pe somnoroasele mele surori. Cu mult calm, a deschis ușa. Cînd s-a văzut pe hol, a alergat ca o nebună pînă în camera Cassandrei. Sora ei dormea tun.

- Cassandra, a șoptit, scuturînd-o de umăr. Trezește-te, te rog. Ajutor. Am nevoie de ajutor.

- E prea devreme, a mormăita fata.

- Domnul Vance trebuie să vină aici în mai puțin de o oră. O va lua cu el pe Charity. Te rog, trebuie să mă ajuți. Trebuie să părăsesc cît mai repede Ravenel House.

Cassandra a sărit ca arsă și a privit-o nedumerită.

- Poftim?

- Du-te după Pandora și veniți amîndouă în camera mea. Încercați să nu faceți deloc zgomot.

În mai puțin de cinci minute, gemenele erau în camera ei. Helen le-a întins biletul, iar ele l-au citit pe rînd. Pandora părea furioasă. *Lucrurile nu mai sînt în sarcina ta*, a citit cu voce tare, iar obrajii îi deveneau tot mai roșii. O urăsc.

- Nu trebuie să o urăști, i-a răspuns Helen cu blîndețe. Face un lucru greșit, dar motivul ei este întemeiat.

- Nu-mi pasă de motivul ei. Rezultatul este revoltător.

Cineva a bătut încetișor la ușă.

- Lady Helen? s-a auzit vocea menajerei.

- Da, intră.

Menajera a intrat, aducînd cu ea un teanc de lucruri frumos împăturite.

- Sînt spălate și cîrpite, a spus. Nu a mai rămas mare lucru din ciorapi, dar i-am peticit și pe ei cît de bine m-am priceput.

- Mulțumesc, doamnă Abbott. Lui Charity îi va face mare plăcere să îmbrace haine curate. Helen a făcut un semn spre

copilul din pat, amintindu-i astfel că putea auzi tot ce vorbeau. I-a întins menajerei biletul și a așteptat ca ea să termine de citit, înainte de a murmura pe un ton de scuză: mi-aș fi dorit să-ți pot explica întreaga situație, dar...

- Sînteți o Ravenel, doamnă, a venit imediat răspunsul doamnei Abbott. Nu am nevoie să știu mai multe. Ce plănuiți să faceți?

- Să merg în gara Waterloo și să iau primul tren spre Hampshire.

- Îi spun vizitiului să pregătească imediat trăsura.

- Nu, ar dura prea mult și ceilalți din casă ar observa. Nu aș mai fi lăsată să plec. Trebuie să ies prin spate, pe ușa servitorilor, și să iau o birjă pînă la gară.

Doamna Abbott părea alarmată.

- O birjă, doamnă...

- Nu e cazul să-ți faci griji. Singura problemă va fi atunci cînd domnul Vance își va da seama că nu mai sînt aici. Va încerca să mă urmărească la gară. Este mai mult decît evident că Eversby Priory este singurul loc unde aș putea-o duce pe Charity.

- O să mai tragem de timp, a spus Pandora. Ne vom încuia în camera ta și ne vom preface că te ajutăm să o îmbraci pe Charity.

- Iar eu voi vorbi cu unul dintre valeți, a spus menajera. Trăsura domnului Vance va avea probleme cu o roată atunci cînd va dori să plece.

Dintr-un impuls, Helen i-a luat mîna și i-a sărutat-o.

Doamna Abbott a părut aproape speriată de gestul ei.

- Haideți, doamnă... O trimit imediat pe Agatha, să vă ajute să vă îmbrăcați.

- Iar noi ne ocupăm de restul, a spus Cassandra.

În minutele care au urmat, activitatea a fost febrilă și s-au auzit doar cîteva murmure. Helen își pusese deja cămașa de corp și ciorapii cînd Agatha a intrat în cameră, iar acum se lupta cu corsetul. În graba ei, își închisese greșit capsele din partea in față. Agatha s-a apropiat, le-a desfăcut și le-a închis cum trebuia.

- Mama mea obișnuia să spună mereu că dacă nu te grăbești ajungi mai repede.

- Voi încerca să țin minte aceste cuvinte, a spus Helen.

După ce a terminat cu corsetul, camerista s-a dus spre dulap.

- Nu este nevoie, i-a spus Helen, dîndu-și seama ce anume căuta. Nu am nevoie de turnură.

- Doamnă? a întrebat camerista, părînd șocată.

- Adună-mi în spate poalele rochiei de călătorie, a insistat Helen. Azi nu mă pot descurca cu turnură, făcînd pași mici. Trebuie să pot să mă mișc.

Agatha a apărut imediat cu o fustă neagră de călătorie și o bluză albă.

În cealaltă parte a camerei, Cassandra o îmbrăca în viteză pe Charity, spunîndu-i cu zîmbetul pe buze că ea și Helen urmau să iasă la plimbare.

- Pandora, fetița nu are nici bonetă, nici haină, îi aduci tu un șal sau altceva?

Pandora a zbughit-o afară pe ușă și s-a întors cu un șal și o pălăriuță din fetru care se lega cu o panglică sub bărbie. Cum nu erau diferențe mari de stil între pălăriile fetelor și cele ale femeilor, părea destul de potrivită.

După ce a ajutat-o pe Helen să îmbrace haina neagră de călătorie, Agatha a întrebat-o:

- Să dau o fugă la cămară, să vă aduc ceva provizii, doamnă?

Cassandra a fost cea care i-a răspuns. Era în dreptul geamului, pentru că auzise un zgomot venind de afară:

- Nu mai este vreme. Trăsura domnului Vance a sosit deja.

Agatha i-a strîns repede părul lui Helen cu cîteva ace pe care și le-a scos din cocul ei, Pandora a alergat spre dulap și i-a aruncat de acolo o pălărie.

- Ai bani? a întrebat-o Cassandra.

- Da. Helen a luat geanta de voiaj, a scos din ea o pereche de mănuși, după care a închis-o. Charity, a spus zîmbind, ești gata de plimbare?

Copila a dat din cap. Cu pălăria care îi acoperea părul vîlvoi și șalul care îi ascundea mare parte din uniforma ponosită, arăta aproape prezentabil.

Cassandra s-a uitat la Helen:

- Pari atît de calmă!

- Inima îmi este pe cale să explodeze, i-a răspuns Helen. Repede! Să ne luăm la revedere!

Cassandra a sărutat-o pe obraz.

- Te iubesc, i-a șoptit și s-a aplecat să o îmbrățișeze pe Charity.

A urmat Pandora, care a sărutat-o pe Helen și i-a cuprins fețișoara copilei în palme. Crezînd că Pandora dorea să-i inspecteze dinții, așa cum făcuse cu o seară înainte, Charity a căscat larg gura.

Pandora a zîmbit larg. I-a închis ușor gura, cu degete pline de blîndețe, și a sărutat-o pe vîrful nasului.

S-a ridicat și a privit-o serioasă pe Helen.

- O să-i întîrziem cît de mult vom putea.

Helen a ridicat geanta și a luat-o pe Charity de mînă, după care a urmat-o pe Agatha afară din încăpere.

Imediat ce au făcut pragul, ușa s-a închis iar cheia s-a răsucit cu hotărîre în broască.

Capitolul 31

Pe drumul spre gara Waterloo, într-o birjă care se hîțîna și se hurduca aproape sinucigaș, Helen a descoperit că era mai ușor să fie curajoasă în prezența unui copil decît atunci cînd era singură. Era hotărîtă să o țină pe Charity departe de orice grijă, drept pentru care s-a trezit făcînd comentarii de-a dreptul ridicole, cum ar fi: „nu-i așa că e palpitant?" atunci cînd erau cît pe ce să se izbească de o trăsură, sau „ce interesant!", atunci cînd una din roți a nimerit într-o groapă și au fost propulsați prin aer. Charity nu scotea nici un cuvînt, se uita doar pe fereastră, la lumea care îi defila haotic prin fața ochilor. Știa prea bine să îndure orice disconfort sau incertitudine, fără să se plîngă deloc.

Birja s-a oprit pe Waterloo Road, lîngă unul dintre refugii. Helen i-a întins banii vizitiului, a apucat geanta cu cealaltă mînă și a coborît. S-a întors mai apoi spre Charity, care aproape că i-a căzut în brațe. Helen a prins-o și a lăsat-o jos, pe caldarîm. *Nu aș fi reușit dacă aveam turnura*, și-a spus triumfătoare. Cu geanta într-o mînă și ținînd-o pe Charity cu cealaltă, Helen a urmat puhoiul de oameni care se îndreptau spre gară.

Ghișeele erau adăpostite de niște construcții temporare, pentru că gara era într-o expansiune continuă. Tot neterminate, nevăruite, erau și sălile de așteptare și toaletele. Ținînd-o strîns de mînă pe Charity, Helen a așteptat să-i vină rîndul, privind la hamalii care forfoteau de colo-colo. Cînd a

ajuns la ghișeu, funcționarul a informat-o că trenul spre Alton urma să plece peste o oră și jumătate.

Helen a cumpărat două bilete la clasa întîi. Era ușurată că nu pierduseră trenul, dar și-ar fi dorit să nu trebuiască să aștepte atît. Spera din toată inima ca gemenele și servitorii să reușească să-l întîrzie suficient de mult pe domnul Vance, să nu ajungă înainte de plecarea trenului.

A dus-o pe Charity lîngă niște tarabe care vindeau ziare, cărți și reviste, sandvișuri împachetate în cutii, gustări și ceai. I-a cumpărat lui Charity un corn și o ceașcă cu lapte, după care s-a uitat la cărți și a luat o antologie de povești ilustrate pentru copii.

Au mers în sala de așteptare pentru clasa întîi, acolo unde acum erau doar niște banchete lungi din lemn. Cîțiva călători se plîngeau că pereții nu erau tencuiți și banchetele nu erau capitonate, alții așteptau stoici. Helen a găsit un loc într-un colț și s-a așezat alături de Charity, cu geanta la picioare. În timp ce fetița își bea laptele și își mînca încet cornul, Helen răsfoia cartea.

Încîntată, Charity a pus degețelul pe una din pagini, acolo unde era o ilustrație cu cei trei ursuleți.

- Asta, Helen! Pe asta o vreau!

Helen i-a zîmbit.

- Tot nu te-ai plictisit?

Charity a clătinat din cap.

În timp ce căuta pagina de început a poveștii, a văzut un alt titlu: „Pantofii cei roșii". A făcut o pauză, încruntată.

- Așteaptă puțin, trebuie să fac ceva. Hotărîtă, a rupt paginile cu povestea pe care o ura atît. Din nefericire, a trebuit să rupă și o pagină din „Jack și vrejul de fasole", dar Helen a considerat că merita sacrificiul.

Auzind sunetul de hîrtie ruptă, o femeie care era așezată în apropiere s-a uitat în direcția lor. A pufnit a dispreț cînd a văzut cum era mutilată cartea. Simțindu-se o rebelă, Helen i-a susținut privirea femeii și a mototolit paginile în mîna înmănușată. Le-a aruncat apoi în geantă și a spus satisfăcută:

- Așa este mai bine. După care a găsit povestea celor trei purcelușI si i-a citit-o în șoaptă lui Charity.

Minutele treceau, iar Helen ridica adesea privirea, temîndu-se că-l va vedea pe Albion Vance îndreptîndu-se spre ele. Ce putea face dacă le găsea? Oare ar fi încercat să i-o ia cu forța pe Charity? Într-o confruntare în public între o femeie și un bărbat bine îmbrăcat și cu aparență respectabilă, era aproape sigură că bărbatul va avea cîștig de cauză. Nimeni nu va ridica un deget în apărarea ei.

Încăperea nu era încălzită iar picioarele îi înghețaseră. Bancheta i se părea din ce în ce mai tare iar Charity își pierduse interesul pentru carte. S-a aplecat spre Helen, tremurînd. Helen a înfășurat-o mai bine în șal, dorindu-și să fi luat cu ea o pătură. Oamenii veneau și plecau, iar șuieratul trenurilor și hărmălaia reușiseră să o obosească.

Cineva s-a îndreptat direct spre ele, iar Helen a tresărit alarmată, cu inima bătînd nebunește. Spre marea ei ușurare, nu era Albion Vance, ci funcționarul vîrstnic, mic de statură care îi vînduse biletele. Avea un chip blînd și o mustață grizonată cu vîrfurile întoarse și date cu ceară, care dădea senzația că zîmbea continuu.

- Mă scuzați, doamnă, a spus el. Așteptați următorul tren spre Alton?

Helen a dat din cap, surprinsă că i se adresase cu „doamnă" și nu cu „domnișoară". Și-a dat seama imediat că-și dăduse numele de „doamna Smith".

- Trenul are o oră întîrziere, cel puțin.

Helen l-a privit panicată.

- Pot întreba care este motivul?

- A fost oprit înainte de a ajunge în stație, pentru că nu sînt platforme suficiente. Un tren special a cauzat mai multe întîrzieri.

Încă o oră de așteptare. Încă o oră în care le putea găsi Albion Vance.

- Mulțumesc pentru informație.

El a coborît vocea:

- Date fiind circumstanțele, doamnă... sînteți singura de aici cu un copil... nu doriți să așteptați într-un loc mai confortabil? Nu facem prea des asemenea invitații, bineînțeles, dar micuței pare să-i fie frig...

- Cealaltă sală de așteptare este aproape? a întrebat temătoare Helen.

Colțurile mustății lui s-au ridicat:

- În spatele ghișeului de bilete. Acolo este mai liniște. Și mai cald. V-ați putea odihni pe un scaun moale în timp ce așteptați.

Oferta era irezistibilă. Nu numai că aveau să stea în confort, dar erau și ferite de ochii celorlalți.

- N-aș vrea să pierd trenul, a spus nesigură.

- Vă anunț eu cînd vine ora plecării.

- Mulțumim. I-a așezat mai bine șalul și pălăria fetiței. Vom aștepta într-o altă sală, unde este mai cald, i-a șoptit. A ridicat geanta de voiaj, ignorînd miile de așchii din tot corpul și l-au urmat amîndouă pe funcționar. Au trecut dincolo de ghișee și de o ușă care dădea spre un șir de birouri. Au intrat în ultimul dintre ele. Era o încăpere plăcută, curată și ordonată, cu hărți

pe pereți, un birou plin cu grafice ale trenurilor și o fereastră care dădea spre una dintre platforme.

- Este acceptabil, my lady?

- Da, mulțumim. I-a zîmbit, deși avea un straniu sentiment de neliniște.

Funcționarul a ieșit, iar Helen s-a ocupat de Charity. A așezat-o pe scaun și a folosit geanta pe post de spătar, a înfășurat-o bine în șal, după care s-a apropiat de fereastră.

Privind spre peronul aglomerat, și-a dat seama. Funcționarul îi spusese cumva „my lady"?

Așa era. Se obișnuise într-atît de mult cu acest termen că nu observase pe moment. Numai că el nu avea de unde să știe că ea avea un titlu nobiliar. Nu-și dăduse adevăratul nume.

A înghețat. S-a repezit la ușă și a deschis-o. În prag era postat un bărbat într-un costum negru și cu o pălărie cu boruri înguste. A recunoscut mai întîi pălăria și mai apoi ochii albaștri.

Era tînărul care le venise în ajutor, ei și dr. Gibson, după ce părăsiseră orfelinatul din Stepney.

Privindu-l șocată, l-a întrebat:

- Ce cauți aici?

Bărbatul i-a zîmbit, părînd să încerce să o liniștească:

- Vă păzesc, my lady.

A tras adînc aer în piept și i-a spus:

- Îmi iau copilul și plec chiar acum.

- Mă tem că nu este posibil.

- De ce nu?

- Va trebui să mai așteptați.

Ușa i s-a închis în față.

Helen a încleștat pumnii. Era furioasă. Pe el, pe situație, dar mai presus de orice pe ea însăși. *Nu ar fi trebuit să mă*

încred într-un străin. Cît de proastă fusese! Ochii i se umpluseră de lacrimi și se străduia să nu-și piardă autocontrolul. A inspirat adînc de cîteva ori și s-a uitat la Charity, care era pe punctul să adoarmă, copleșită de evenimentele prin care trecuse.

S-a dus la fereastră și a dat deoparte oblonul. La linia opt era deja tras un tren, iar acesta avea exact numărul înscris pe biletul ei. Nu avea deci întîrziere.

Teama dar și hotărîrea au pus stăpînire pe ea. A luat-o pe Charity în brațe, a înșfăcat geanta și, gemînd din cauza efortului, a lovit ușa cu piciorul.

Ușa s-a deschis iar tînărul a privit-o întrebător:

- Aveți nevoie de ceva, doamnă?

- Da. Trebuie să plec. Trenul meu este tras la peron.

- Va trebui să mai așteptați cîteva minute.

- Nu pot aștepta. Cine ești? De ce faci asta?

Ușa s-a închis din nou și, spre furia ei, a auzit cum o cheie se răsucea în broască. A închis ochii, învinsă.

- Îmi pare rău, a șoptit, cu buzele lipite de creștetul copilei. A dus-o înapoi pe scaun, a așezat-o cît mai comod și a început să se rotească prin încăpere, ca un leu în cușcă.

Cîteva minute mai tîrziu, a auzit voci de bărbați de dincolo de ușă. Aceasta s-a deschis, iar Helen s-a așezat în fața lui Charity, să o protejeze, atunci cînd un bărbat a pășit înăuntru. Cînd a ridicat privirea, inima a început să-i bată cu putere:

- Rhys? Nu-i venea să-și creadă ochilor.

O privea aspru, cu ochi de obsidian. A înclinat ușor capul să se uite pe după ea, la copilul adormit în scaun.

Helen și-a dat seama că nu-l mai văzuse niciodată pe Rhys furios pe ea. Nu ca acum.

Agitată din cauza tăcerii lui, a spus cu glas nesigur:

- Ar trebui să iau trenul care pleacă chiar acum spre Hampshire.

- Îl poți lua pe următorul. Acum îmi vei spune ce naiba se întîmplă. A strîns din ochi. Poți începe cu o explicație: ce caută fiica lui Albion Vance cu tine?

Capitolul 32

I se părea umilitor să fie manevrată și încolțită astfel. Și i se părea enervant.

A aruncat o privire spre Charity, care dormea liniștită în scaun.

- Nu vreau să o trezim. Putem discuta în altă parte?

Fără vreun cuvînt, Rhys a luat-o cu el dincolo de pragul ușii. Nu-i plăcea deloc felul în care o ghida, cu mîna încleștată pe grumazul ei, ca și cum ar fi fost un pui de pisică neajutorat.

Și mai grav i se părea faptul că făcea asta în fața unui... acolit de-al lui, sau cum s-o fi numit tînărul acela. A dus-o într-un birou minuscul, de cealaltă parte a holului, nu înainte de a se opri în fața bărbatului și de a-i spune:

- Ransom, să nu se apropie nimeni de copil.

- Am înțeles, domnule.

În cameră încăpuseră doar un birou, un scaun și un raft pentru registre. Iar Rhys părea să fi ocupat mare parte din spațiul rămas disponibil. Părea calculat și sigur pe el, iar Helen și-a dat în sfîrșit seama cum trebuiau să se simtă adversarii lui atunci cînd se așezau de o parte și de alta a mesei.

S-a retras lîngă perete, între ușă și birou, simțind încă mîna lui fierbinte pe ceafă.

- Bărbatul de pe coridor... lucrează pentru tine?

- Din cînd în cînd.

- L-ai angajat să mă urmărească.

- La început l-am angajat să-l urmărească pe Vance. Aveam unele informații despre anumite afaceri în care era implicat și nu aveam nici cea mai mică intenție să mă las păcălit de acest ticălos. Spre surpriza mea, am fost informat că a făcut o vizită la Ravenel House, dar și că te-ai întîlnit cu el a doua zi, la muzeu, și că ați avut o discuție între patru ochi. A făcut o pauză care i-a înghețat sîngele în vene. Mi s-a părut interesant faptul că nu ai găsit de cuviință să-mi pomenești acest lucru.

- De ce nu ai spus *tu* ceva? a ripostat Helen.

- Am vrut să aflu de la tine. Ți-am dat această șansă în seara aceea, la magazin.

Amintindu-și acea seară, Helen a roșit violent. Rhys o privea ironic, dar din fericire nu a comentat asta în nici un fel.

- Și nu am făcut-o, a spus Helen. Așa că i-ai spus domnului Ransom să mă urmărească.

- Mi s-a părut o idee bună, a spus el sarcastic. Mai ales cînd tu și dr. Gibson ați hotărît să vă aventurați noaptea prin East End.

- Ea ți-a spus că Charity este copilul lui Vance?

- Nu. Ransom a trebuit să o mituiască pe cea care se ocupă de orfelinat. Deși am încolțit-o pe Gibson cu o mie de întrebări, mi-a spus să mă duc naibii.

- Te rog să nu o învinovățești. A mers doar pentru că i-am spus că mă duc singură, în caz că nu mă ajută.

Aceste ultime cuvinte l-au făcut pe Rhys să-și piardă controlul.

- Dumnezeule, Helen! S-a întors cu spatele, părînd să caute un obiect, oricare, pe care să-l distrugă. Spune-mi că nu te-ai fi dus singură! Spune-mi asta, altfel îți jur că...

- Nu m-aș fi dus, a răspuns imediat Helen. Am luat-o pe dr. Gibson cu mine ca să fiu în siguranță.

Rhys s-a întors cu fața spre ea și i-a aruncat o privire ucigașă. Era roșu la față.

- Spui asta de parcă ar fi putut să te protejeze! Gîndul că voi două ați străbătut Butcher Row, printre criminali și tîrfe...

- Am mers acolo pentru că nu aveam de ales, i-a răspuns indignată Helen. Trebuia să mă asigur că Charity este bine... și nu era. Orfelinatul este greu de descris în cuvinte, iar ea se afla acolo pentru că nu o dorea nimeni. Dar eu o vreau. Și am de gînd să o păstrez cu mine și să am grijă de ea.

Rhys a explodat:

- De ce, la naiba? De ce? Doar nu este a ta!

- Este sora mea, a izbucnit Helen, cu un suspin.

Rhys a devenit pămîntiu, în ciuda bronzului. O privea de parcă ar fi fost o străină.

- Vance și mama mea... Helen a fost nevoită să se întrerupă, pentru că suspinele o înecau.

În încăperea minusculă s-a lăsat tăcerea.

Au trecut cîteva minute bune pînă cînd Helen a reușit să-și controleze emoțiile și să continue:

- Îmi pare rău. Am greșit ascunzîndu-ți adevărul, dar nu știam cum să-ți spun, după ce am aflat. Îmi pare atît de rău!

Rhys părea dezorientat.

- Cînd ai aflat?

Helen i-a spus întreaga poveste... Dumnezeule, se săturase să tot dea explicații. Se simțea lipsită de speranță, ca un condamnat la ultima confesiune. Era agonizant să taie punțile care îi legau, una cîte una, cuvînt cu cuvînt. Dar se simțea și ușurată,

în același timp. De acum încolo nu mai avea motive să se teamă.

Rhys a ascultat-o cu capul plecat și mîinile încleștate de birou.

- Îmi doream doar încă puțin timp cu tine, înainte să rupi logodna, a sfîrșit Helen. A fost egoist din partea mea. Ar fi trebuit să-ți spun imediat ce am aflat. Numai că, pierzîndu-te, simțeam că voi muri și nu am putut...

S-a oprit, pentru că își dădea seama că devenise melodramatică, că vorbele ei păreau să încerce să-l manipuleze, deși erau adevărate. Cîteva clipe mai tîrziu a reușit să continue, mai calmă:

- Vei supraviețui și fără mine. Dar ea nu. Evident, nu ne mai putem căsători. Cred că ar fi mai bine pentru toți dacă aș părăsi definitiv Anglia.

Își dorea ca Rhys să spună ceva. Să o privească. Și mai presus de toate își dorea ca el să nu mai răsufle așa, ca și cum ceva îngrozitor era pe cale să se întîmple.

- Ai hotărît totul, nu-i așa? a întrebat-o în final, continuînd să țină capul plecat.

- Da. O voi duce pe Charity în Franța. Acolo mă voi putea ocupa de ea. Iar tu o să-ți poți vedea de viața ta.

El a murmurat ceva în barbă.

- Poftim? a întrebat ea, dîndu-se puțin mai aproape, ca să-l audă.

- Am spus că n-ai decît să încerci. Rhys s-a îndepărtat de birou și a ajuns uimitor de repede în fața ei, lipind-o de perete și prinzînd-o ca într-o cușcă, cu brațele de o parte și de alta a umerilor ei. Camera a părut să vibreze. O privea în ochii măriți din cauza șocului. Încearcă să mă părăsești și vei vedea. Pleacă

în Franța, pleacă unde vrei și vei vedea cît timp îmi va lua să te găsesc. Nici cinci minute. Ochii lui nu-i părăseau nici o clipă pe ai ei. Te iubesc. Nu mi-ar păsa nici dacă tată ți-ar fi diavolul în persoană. Aș fi în stare să te las să-mi înfigi un pumnal în inimă și tot m-aș stinge iubindu-te, pînă la ultima mea suflare.

Ochii lui Helen se umpluseră de lacrimi. Îl vedea ca prin ceață.

- Tu... n-ai vrea să-ți petreci viața alături de fiica lui Albion Vance.

- Știu foarte bine ce vreau.

A tras-o lîngă el și și-a plecat fața deasupra ei.

Ea a încercat să se desprindă, așa că gura lui fierbinte i-a aterizat pe obraz. Să se lupte cu el era ca și cum ar fi încercat să mute din loc un perete.

- Dă-mi drumul, l-a rugat cu tristețe, știind că el luase acea hotărîre fără să gîndească. Forța voinței lui și dorința pentru ea nu puteau schimba adevărul. Trebuia să-l determine să-l înfrunte.

O săruta pe gît, iar barba lui îi zgîria pielea. Buzele lui au devenit mai tandre atunci cînd au ajuns la baza gîtului, acolo unde i se simțea pulsul.

- Ai spus că dintr-un demon ca el nu poate ieși nimic bun.

- Nu mă refeream la tine. La orice lucru rău m-aș gîndi în viața mea, nu ar fi vorba despre tine, niciodată.

- Ori de cîte ori te vei uita la mine îți vei aminti că sînt pe jumătate a lui.

- Nu. Îi ștergea acum lacrimile de pe obraji. Ești doar a mea. Fiecare fir de păr, fiecare părticică din tine a fost făcută ca să fie iubită de mine.

S-a aplecat din nou spre ea, copleșind-o cu cele cel puțin nouăzeci de kilograme de trup de bărbat excitat. Curînd, ea uitase tot ce vroise să-i mai spună. Nu i s-a mai împotrivit aproape deloc, era tot mai puțin hotărîtă, așa că el a profitat și i-a devorat fiecare locșor pe care l-a putut găsi. I-a scos toți pieptenii care îi țineau pălăria ancorată și a azvîrlit-o cît-colo. I-a cuprins obrajii în palme și i-a pus stăpînire pe gură, flămînd.

- Rhys, a reușit ea să spună, cu buzele lipite de ale lui, oprește-te. Asta nu rezolvă nimic. Nu te-ai gîndit nici o clipă la ce mi-ai spus acum.

- Nici nu am nevoie. Te vreau doar pe tine.

- Nu este de ajuns ca lucrurile să se îndrepte.

- Bineînțeles că este, i-a spus, cu atîta hotărîre că ea nu și-a mai găsit cuvintele. Îi privea lacom buzele întredeschise, trimițîndu-i fiori reci și fierbinți pe șira spinării. Vocea îi devenise răgușită: naiba să te ia pentru că spui că aș putea trăi fără tine. Trebuie să te pedepsesc pentru vorbele astea, *cariad*. Ore în șir... Gura lui a zdrobit-o pe-a ei, amețind-o cu promisiuni care i-au pus sîngele pe foc.

Ceva mai tîrziu a ridicat capul și a scos din buzunar o batistă albă și moale. I-a întins-o, fără să-i dea drumul din îmbrățișarea devenită acum protectoare, iar ea și-a șters ochii și nasul.

- Spune-mi de ce anume te temi, i-a spus el încet.

- Scandalul nu va dispărea niciodată, a spus Helen nefericită. Oamenii ne vor vorbi pe la spate, vor spune cele mai mari răutăți...

- Sînt obișnuit cu asta.

- Eu ar fi trebuit să te ajut să avansezi în societate. Dar asta nu se va mai întîmpla. Charity și cu mine sîntem doar... niște

greutăți pe care să le tragi după tine.

- Nu și în lumea mea, *cariad.* Doar într-a ta. Doar în stratul acela subțire ca o lamă de cuțit din care țineam cu tot dinadinsul să fac parte. A zîmbit ironic. Nu aveam alt motiv decît mîndria. Să mă dau mare, să dovedesc că și un galez poate obține tot ce-și dorește. Dar toate astea nu mai înseamnă acum nimic pentru mine. Contezi doar tu.

- Și Charity?

Expresia lui a devenit de nepătruns.

- Și ea contează.

Helen își dădea seama că el încerca să se obișnuiască cu ideea. Și știa că-i cerea foarte mult. Mult prea mult.

- Nu ar fi de ajuns să o tolerezi, doar. Eu am crescut alături de un tată distant, care nu m-a iubit și... S-a oprit, pentru că-i era prea greu să continue.

- Uită-te în ochii mei. I-a ridicat ușurel bărbia. Voi putea să o iubesc, Helen. Cum ea încerca să-și ferească privirea, a ținut-o și mai strîns. Cît de greu poate fi? Jumătate din ea este identică cu jumătate din tine.

- Adică jumătate din Albion Vance, a spus ea cu amărăciune. Nu-mi poți spune că asta nu contează.

- *Cariad*, tot ce este legat de acest subiect contează pentru mine. Și dacă vrei o discuție lungă, despre sentimentele mele, ei bine, nu sînt gata să o purtăm. Pentru că provin din nordul Țării Galilor, acolo unde oamenii își exprimă sentimentele aruncînd cu pietre în copaci. În ultima jumătate de oră am avut parte de mai multe sentimente decît în întreaga mea viață. Am cam ajuns la limită.

- Chiar și așa, tot nu...

- Iubesc totul la tine. Absolut totul.

Credea că astfel încheiaseră subiectul.

- Dar...

- Nu mai protesta, i-a spus cu blîndețe. Altfel găsesc imediat o altă întrebuințare gurii tale.

- Rhys, nu poți să...

Buzele lui s-au lipit hotărîte de ale ei, ținîndu-și astfel promisiunea. Ea nu i-a răspuns de la început, dar el o săruta cu tot mai multă pasiune, așa că într-un final i s-a abandonat complet, agățîndu-se de el.

Bum! Bum! Bum!

Helen a gemut ușor în semn de protest, auzind bătăile puternice în ușă. Rhys a mormăit ceva și a deschis ușa, aruncînd o privire ucigașă spre Ransom, care stătea în prag, ferindu-și privirea.

- Ar fi bine să ai un motiv întemeiat, i-a spus Rhys. Helen își lipise obrazul fierbinte de pieptul lui. A auzit că-și spuneau ceva, pe deasupra capului ei, dar nu a priceput nimic. Da, înțeleg.

A desprins-o ușor pe Helen de lîngă el, încurajînd-o să stea pe propriile-i picioare. Ea era ametită, picioarele îi tremurau.

- Iubirea mea, i-a șoptit, vreau să o iei pe Charity și să mergeți împreună cu Ransom. El vă va duce la trăsura mea. Vin și eu în cîteva minute.

- Unde te duci? l-a întrebat speriată.

- Am o treabă.

- Are legătură cu domnul Vance? Este aici?

Rhys a zîmbit și a sărutat-o.

- Îi spun doar cîteva cuvinte. Atît.

Helen l-a privit din prag cum se îndepărta cu pași hotărîți.

- Doar atîta va face, într-adevăr? a întrebat.

Rasom a privit-o pieziș.

- Pentru moment. Dar dacă aș fi în locul domnului Vance... după această discuție, aș încerca să pun un continent între mine și Winterborne.

După ce a schimbat cîteva cuvinte cu funcționarul grizonat și i-a dat o monedă din aur care valora douăzeci de șilingi, Rhys s-a îndreptat spre peronul cu numărul opt, acolo unde se îmbarcau acum ultimii pasageri.

Părul alb al lui Albion Vance strălucea chiar și sub pălăria melon din fetru. Tocmai îi făcea semn unuia dintre cei trei bărbați în uniformă care îl însoțeau: șeful de peron, un conductor și un paznic de tren.

Vance vroia ca ei să o caute pe Helen. Era calm, sigur pe el, un animal de pradă care nici nu avea habar că era urmărit de un animal de pradă și mai mare. Ajungînd la capătul peronului, Rhys nu s-a putut abține să nu se întrebe... dacă ar fi știut din ziua în care o cunoscuse pe Helen că acesta era tatăl ei, oare ar fi contat?

Poate că da, la început. Nu era foarte sigur. Dar ar fi cedat sigur în fața farmecelor lui Helen, ar fi fost irezistibil atras de ea. În mintea lui, între Helen și Vance nu exista nici o legătură. Nu contau nici asemănarea fizică, nici linia de sînge.

Helen era profund bună. Iar acel amestec perfect de putere și blîndețe îi aparținea doar lui.

Încă îl mai îngrozea gîndul că fusese în mahalaua East End, cu o seară înainte.

- Ești sigur că nu a pățit nimic? îl întrebase pe Ransom de cel puțin șase ori, iar asigurările acestuia nu avuseseră darul să-l liniștească prea mult.

În cele optsprezece ore care se scurseseră de atunci, Rhys ajunsese să privească cu alți ochi gestul făcut de bietul Ioan Crewe, după moartea lui Peggy. Trebuia să o facă pe Helen să înțeleagă că, riscîndu-și viața ei, o risca și pe a lui. Nu ar fi putut suporta să o piardă. Nu ar fi supraviețuit.

Acum, însă, Helen avea nevoie să fie protejată de bărbatul din fața lui. Cîndva, cu mult timp în urmă, violența fusese necesară și devenise chiar un obicei. Existau lucruri de care ar fi preferat ca nimeni să nu-l creadă în stare... iar ceea ce dorea să-i facă acum lui Albion Vance se încadra cu siguranță în această categorie.

S-a apropiat cu pași măsurați de grupul de bărbați. Șeful de peron l-a zărit primul. L-a măsurat din cap pînă în picioare pe bărbatul solid și încruntat care nu purta nici pardesiu, nici pălărie sau mănuși. Văzîndu-l, ceilalți s-au întors și ei.

Cînd Vance l-a recunoscut, mai multe expresii i s-au succedat pe chip: surpriză, furie, frustrare, înfrîngere.

- Nu este în tren, i-a spus sec Rhys. Este la mine.

Vance a oftat și s-a întors spre angajații căilor ferate:

- Se pare că nu mai este cazul să vă deranjați. Vă puteți vedea de treburi.

Pentru că nu avea pe unde să ocolească, Vance a trebuit să treacă pe lîngă Rhys.

- Ar fi trebuit să-i spun lui Helen că fata e moartă, a spus Vance. Nu mă așteptam să o intereseze într-atît soarta ei. Dar așa sînt femeile, emoțiile le întunecă judecata.

Rhys nu i-a răspuns. Auzindu-l că-i rostise numele lui Helen, primul impuls fusese să-l apuce de beregată și să-i frîngă toate oasele, cu mîinile goale.

- Ce ai de gînd să faci cu ea? a întrebat Vance.

- Cu orfana?

- Nu. Cu Helen.

Rhys a încleștat pumnii. *Nu-i mai rosti numele.*

- Mă însor cu ea.

- Chiar și acum? Ce să vezi? Părea amuzat. Nepoții mei îți vor moșteni deci întreaga avere.

Rhys l-a prins de reverul hainei și l-a împins, lipindu-l de un stîlp. Vance a făcut ochii mari și s-a înroșit. L-a apucat pe Rhys de încheietura mîinii, respirînd cu greu.

Winterborne s-a apropiat și mai mult de el și i-a șoptit:

- Cînd eram copil, tata obișnuia să mă trimită să muncesc după-amiezile la un măcelar care se rănise la o mînă și avea nevoie de ajutor. La început ți se întoarce stomacul pe dos, este o muncă dezgustătoare. Curînd, însă, am învățat să tranșez porci de unul singur, să porționez coastele unei oi sau să sparg capul unui vițel, ca să-i scot limba, fără să mă gîndesc la nimic. A făcut o pauză, voit. Dacă mai încerci vreodată să iei legătura cu soția mea, te tranșez ca pe o oaie. Nu-mi va lua mai mult de zece minute. Mă vei implora să te ucid, să scapi de chinuri.

I-a dat drumul din strînsoare, împingîndu-l ușor.

Vance și-a îndreptat reverul și l-a privit disprețuitor.

- Chiar crezi că mi-e frică de tine?

- Ar trebui să-ți fie. De fapt, ar fi mai bine să părăsești Anglia. Definitiv.

- Sînt moștenitorul unui ducat, porc împuțit. Ești nebun dacă-ți închipui că mă poți forța să trăiesc în exil.

- Foarte bine. Dacă stau să mă gîndesc, prefer să rămîi.

- Da, i-a răspuns sarcastic Vance, ca să mă spinteci ca pe o oaie. Înțeleg.

- Chiar crezi că înțelegi? Rhys l-a fixat cu o privire ucigașă. Ani de zile ai susținut sus și tare că-i urăști pe galezi. Că sînt necivilizați, brutali, niște sălbatici. Dar nu știi nici pe departe totul. N-am putut uita strigătele de durere ale lui Peggy Crewe, care a murit la naștere: ca și cum cineva îi scotea din trup organele, unul cîte unul, folosindu-se de cîrligul unei undițe. Într-o zi, nu foarte îndepărtată, voi încerca asta pe tine. Să văd dacă ești în stare să țipi mai tare ca ea.

Rhys vorbea serios, și-a dat seama Vance. Și zîmbetul arogant i s-a șters de pe chip. I se făcuse cu adevărat frică.

- Părăsește Anglia, l-a sfătuit Rhys. Altfel viața ta se va sfîrși curînd.

Capitolul 33

După ce a schimbat cîteva cuvinte cu Ransom, care aștepta lîngă ușa trăsurii, Rhys a urcat și a bătut în tavan, semn că puteau pleca. S-a așezat pe aceeași banchetă cu Helen, care stătea într-un colț, cu copila în brațe. Părea încordată și neliniștită, părul îi era în dezordine, ca niciodată.

- Cum a fost? l-a întrebat nesigură.

- Bine. A mîngîiat-o pe obraz și a privit-o în ochi. Relaxează-te, i-a șoptit. Cu mine ești în siguranță. Nu te va mai deranja niciodată.

I-a susținut privirea și a oftat prelung. Părea să se liniștească puțin.

- Unde ne duci? l-a întrebat cînd trăsura a părăsit gara și a pornit-o pe Waterloo Road.

- Unde ai vrea să mergi?

- Oriunde, i-a răspuns fără ezitare. Numai să fiu cu tine.

Mulțumit de răspuns, Rhys a răsplătit-o cu un sărut. Strînsă între ei, fetița s-a foit puțin.

S-a dat înapoi și a privit-o pentru prima oară cu adevărat pe cea pe care promisese că o va crește ca și cum ar fi fost a lui. Semăna mult cu Helen, avea aceiași ochi inocenți, rotunzi și același păr blond-argintiu. Spre amuzamentul lui, a strîns-o imediat pe Helen în brațe, posesivă, aruncîndu-i lui o privire

piezișă. Pălăria i-a alunecat de pe cap, dînd la iveală niște smocuri care păreau tunse cu foarfeca de grădină.

- Vom rămîne în Cork Street restul zilei de azi, i-a spus Rhys lui Helen. Voi face toate aranjamentele să plecăm diseară spre North Wales, cu un tren special.

- Fugim?

- Da, m-am cam săturat să te tot păzesc. Fie mă însor cu tine și te am mereu aproape, în siguranță, fie angajez cel puțin șase oameni care să te urmeze pretutindeni. Și-a sprijinit brațul de peretele trăsurii și a început să se joace cu o șuviță din părul ei. Poți să le scrii un bilet lady-ei Berwick și gemenelor, să știe ce s-a întîmplat cu voi. Și dacă tot faci asta, scrie-le și lui Trenear și Ravenel și ai grijă să-ți alegi cuvintele, să nu mă urască foarte tare.

- Vor înțelege, a spus Helen cu blîndețe și și-a frecat obrazul de mîna lui.

Rhys ar fi sărutat-o din nou, dar copila se răsucise în poala lui Helen și-l privea curioasă.

- Cine este?

- Este... viitorul meu soț.

Conștient de privirea iscoditoare a fetiței, Rhys a scos din buzunarul hainei o cutiuță cu caramele mentolate. A pus una pe limbă, după care i-a întins cutia:

- Vrei și tu una, *bychan*?

Ea a întins mîna, temătoare și a luat o bomboană. A lins-o cu vîrful limbii și a făcu ochii mari de plăcere.

Văzîndu-i mizeria de sub unghii și de pe gît și urechi, Rhys a întrebat-o pe Helen:

- Nu i-a făcut nimeni o baie ca lumea?

Helen i-a răspuns încet, cu ochii plini de îngrijorare:

- A fost pedepsită la orfelinat și de atunci... nu-i place apa.

Întrebîndu-se ce anume putea face un copil să se teamă de o simplă baie, Rhys s-a încruntat:

- Pfff.

Cîteva secunde mai tîrziu a auzit:

- Pfff.

S-a uitat la fetița care îl imitase perfect.

- Ați încercat cu baloane de săpun? a întrebat-o pe Helen.

- Baloane de săpun?

- Da, să-i acoperiți baia cu spumă, să se joace.

Charity i s-a adresat pentru prima oară:

- Nu-mi place să fac baie.

- Nici măcar una caldă și bună?

- Nu.

- Nu vrei să miroși a flori? Vrei să miroși a oaie?

- Da, a oaie, a venit imediat răspunsul.

Rhys se străduia să nu izbucnească în rîs. A recurs la mită:

- Vrei să-ți dau o țeavă de jucărie prin care să scoți baloane mari din săpun care să plutească prin aer?

Gustînd din nou din bomboană, Charity a dat din cap.

- Foarte bine. O primești doar dacă stai în cadă, cu apă și spumă.

A terminat mai întîi bomboana, după care i-a răspuns:

- Fără apă.

- Doar puțină, *bychan*. N-ai cum să faci baloane fără apă. A depărtat palmele cam zece centimetri. Doar atît.

Copila l-a privit gînditoare, după care i-a mai apropiat palmele una de alta.

Rhys a rîs.

- Ești o negociatoare înnăscută.

Spre surpriza lui Helen, Charity s-a ridicat din brațele ei și a început să-l escaladeze, precaută. El a rămas nemișcat, relaxat.

- Nu ești o mică hoață de buzunare, nu-i așa? a întrebat-o, prefăcîndu-se îngrijorat.

Dîndu-și seama că el nu avea de gînd să o oprească, ea a început să-l caute pe sub haină. A găsit cutia cu caramele.

- Încă una și gata, a avertizat-o el. Dacă mănînci prea multe dulciuri te vor durea dinții.

Charity a luat o singură bomboană, a închis cutia și i-a înapoiat-o, fiecare mișcare a ei fiind plină de delicatețe.

El a studiat-o pe copila care urma să-i schimbe mult viața. Charity. Numele nu era deloc potrivit pentru limba unui galez. Mai mult decît atît, numele care inspirau virtuți – Charity, Patience – se dădeau mai ales în orfelinate și ajungeau să fie identificate cu ele. O fată provenind dintr-o familie bună putea scăpa de stigmat, dar unei orfane i-ar fi amintit mereu de originile ei.

Fiica unui Winterborne nu putea purta un nume care să o umilească.

- Charity nu este un nume prea obișnuit în Țara Galilor, a spus el. Aș vrea să-ți spun altfel, nu foarte diferit.

Fetița îl privea cu sufletul la gură.

- Carys, a spus el. Înseamnă „micuța cea iubită" Îți place?

Ea a încuviințat și s-a așezat în poala lui, luîndu-l prin surprindere. Nu cîntărea mai mult ca o pisică. Uimit de rapiditatea cu care îl acceptase, a așezat-o mai comod în poala lui.

- Carys Winterborne. E un nume frumos, nu? S-a uitat spre Helen și a văzut că ochii îi străluceau. Îi putem spune și altfel dacă...

- Este foarte frumos, i-a zîmbit ea printre lacrimi. Frumos. L-a mîngîiat pe obraz și s-a cuibărit lîngă el.

Tot restul drumului, s-au sprijinit amîndouă de el... și era foarte bine.

Capitolul 34

- Fernsby, eu o să fug pe ascuns.

După ce le-a instalat pe Helen și pe Carys la el acasă, Rhys nu a pierdut nici o secundă. S-a dus la birou și a chemat-o de urgență pe secretară.

Declarația a fost primită cu mult sînge rece. Doamna Fernsby nu a reacționat în nici un fel, doar și-a potrivit mai bine ochelarii pe nas.

- Unde și cînd, domnule?

- În North Wales. Diseară.

Și tot nu i se părea destul de curînd. Acum, că era atît de aproape de a se căsători cu Helen, nu mai avea deloc răbdare.

- Dacă aveți de gînd să vă căsătoriți cu licență specială, să știți că ar putea fi o problemă, i-a spus doamna Fernsby.

El a privit-o întrebător.

- Din cîte știu eu, arhiepiscopul acordă aceste licențe speciale numai nobililor care se căsătoresc cu doamne de același rang, membrilor parlamentului, membrilor consiliului privat și judecătorilor. Nu sînt foarte sigură că și lady Helen are acest drept, pentru că titlul ei e doar unul de curtoazie. Voi încerca să aflu.

- Spune-i arhiepiscopului să facă o excepție. Amintește-i că-mi este dator.

- Dator?

- Știe el. Se plimba de colo-colo, foarte agitat. Vom merge la Caernarvon, într-un vagon privat. Rezervă-ne un apartament la *Royal Hotel,* pentru cel puțin o săptămînă.

- Vreți ca Quincy să vă însoțească?

- Da. Și găsește-i și lui Helen o cameristă, care să vină cu noi.

Abia acum, doamna Fernsby a părut cu adevărat tulburată.

- Domnule Winterborne, o cameristă a unei lady nu „se găsește" atît de ușor. Este un proces întreg: se dau anunțuri în ziare, au loc interviuri, se citesc recomandările...

- Din sutele de femei care lucrează pentru mine, chiar nu găsești una care să-i poată aranja părul și să-i închidă nasturii de la spate ai rochiei?

- O cameristă nu face doar asta, domnule, i-a răspuns sec doamna Fernsby. Dar voi găsi pe cineva.

- Dacă tot te apuci de treaba asta, găsește-ne și o doică.

Doamna Fernsby s-a oprit din scris.

- Și o doică, a repetat uluită.

- Vom lua cu noi o fetiță de patru ani. Care are nevoie de haine și de jucării. Pune una dintre vînzătoare să se ocupe de asta.

- Am înțeles.

- Iar lady Helen va avea nevoie de cîteva rochii noi. Spune-i doamnei Allenby. Și mai spune-i că vreau să o văd în orice culoare, numai în negru nu. A bătut cu degetele în masă și a adăugat: bănuiesc că dacă aș cere și o rochie de mireasă ar fi cam mult...

- Domnule Winterborne, a exclamat doamna Fernsby, chiar credeți că toate astea pot fi făcute pînă diseară?

- Ai aproape toată ziua la dispoziție. Și dacă renunți la masa de prînz... Pentru că ea se pregătea să protesteze, i-a spus: mă ocup eu de aranjamentele pentru trenul special.

- Și restul? a strigat ea în urma lui, văzîndu-l că ieșea deja din birou. Florile? Tortul? Și...?

- Nu mă plictisi cu detalii, i-a răspuns el peste umăr. Ocupă-te.

- Înțeleg că sîntem din nou prieteni, i-a spus satisfăcut Tom Severin, întinzîndu-și picioarele și sprijinindu-și-le pe biroul său impozant de culoarea bronzului, aflat la etajul al cincilea.

- Doar pentru că vreau ceva, i-a răspuns Rhys. Nu pentru că mi-ai fi simpatic.

- Prietenilor mei nu trebuie să le fiu simpatic, l-a asigurat Severin. De fapt, chiar prefer să nu.

Rhys s-a abținut cu greu să nu zîmbească.

- Vedem cum stăm cu prietenia, în funcție de favoarea pe care mi-o faci sau nu.

Severin l-a oprit ridicînd mîna.

- Un moment. A ridicat vocea: Barnaby? Informația pe care ți-am cerut-o?

- Este aici, domnule. Secretarul personal al lui Severin, un tip îndesat cu haine mototolite și o claie de păr creț, s-a grăbit să-i aducă un teanc de hîrtii. Le-a așezat cu grijă pe birou. Pînă acum am găsit patru și aștept o confirmare pentru a cincea.

Secretarul a ieșit grăbit, iar Severin a luat hîrtiile și le-a parcurs cu privirea.

- Ce zici de aceasta? l-a întrebat pe Rhys, întinzîndu-i una dintre hîrtii. Este o gară neînsemnată, dar are legătură directă cu ruta Great Western, iar de acolo poate pleca oricînd un tren special spre Caernarvon. Gara are două etaje și există și un salon în care puteți aștepta ora plecării. Fără îmbulzeală, fără cozi la bilete. Directorul meu se va asigura personal să aveți o locomotivă nouă, plus un vagon special cu compartimente pentru servitori.

Rhys a zîmbit. S-a uitat pe hîrtie, după care i-a întins-o înapoi.

- Nimeni, în toată Anglia, nu ar fi putut face toate astea într-un timp atît de scurt.

- Mai există doi care ar putea, a spus Severin cu modestie. Dar nu ar face toate astea pe post de cadou de nuntă, așa ca mine.

- Mulțumesc, Tom.

- Barnaby! a strigat din nou, iar secretarul s-a grăbit înapoi. Severin i-a întins pagina cu pricina. Aceasta este gara. Totul trebuie să fie gata în seara aceasta. Ai grijă să aibă din belșug și gheață și apă proaspătă.

- Da, domnule. Barnaby a dat cu putere din cap și a ieșit în fugă.

Severin l-a privit întrebător pe Rhys:

- Vrei să mergem undeva să luăm prînzul? Sau măcar să bem un whiskey, aici la mine în birou?

Rhys a clătinat din cap.

- Am prea multe de făcut. Hai să ne vedem după ce mă întorc din Țara Galilor. Atunci va fi deja un bărbat însurat, și-a dat seama. Helen va fi în patul lui în fiecare noapte, vor lua micul dejun împreună în fiecare dimineață... s-a pierdut într-

un vis cu ochii deschiși, preț de cîteva clipe, imaginîndu-și viața de zi cu zi alături de ea, multele mici plăceri la care pînă atunci nici nu îndrăznise să spere.

- Bineînțeles. Ochii lui Severin, albaștri-verzi, erau prietenoși și iscoditori. O să dureze ceva pînă să mă obișnuiesc cu tine așa, i-a spus. Să fii zîmbitor și bine-dispus. Tu nu ai fost niciodată genul acesta de bărbat, cu inima ușoară.

- Nu am inima ușoară... ci plină.

Severin a zîmbit gînditor și s-a ridicat să-i dea mîna.

- Trebuie să fie foarte plăcut, a șoptit, să ai inimă. De orice fel.

Rhys s-a întors la *Winterborne's* și a constatat că marea majoritate a angajaților din preajma lui se grăbeau la rîndul lor, rivalizînd cu Barnaby. Vînzători și asistente de modiste cărau mormane de cutii albe în biroul lui, în timp ce una dintre secretare, domnișoara Edevane, întocmea o listă detaliată. Lucrurile păreau să fi intrat pe un făgaș bun, a observat cu satisfacție. S-a decis să o caute pe Fernsby și să o întrebe cum mergeau treburile de care se ocupa ea.

S-a îndreptat spre biroul ei și s-a trezit mergînd în spatele doctorului Havelock. Acesta ducea o tavă din argint pe care fuseseră așezate o farfurie acoperită, un pahar cu limonadă rece și o vază în miniatură cu un boboc de trandafir.

- Havelock?

Bărbatul s-a uitat peste umăr.

- Winterborne, a spus îmbufnat.

- Pentru cine este tava? l-a întrebat Rhys.

- În nici un caz pentru tine. Havelock a pus tava pe biroul lui Fernsby. Am auzit despre haosul pe care l-ai provocat aici, cum i-ai obligat pe cei apropiați ție și pe alții din trei departamente să muncească pînă la epuizare. De ce atîta grabă pentru o simplă fugă cu o femeie?

- Asta înseamnă să fugi, i-a răspuns Rhys. Te grăbești.

- Vă urmăresc cumva părinții ei? Vreun rival este hotărît să împiedice nunta? Nimic din toate astea. Doar un mire nerăbdător, căruia îi ard într-așa măsură călcîiele că nu o lasă pe secretara lui nici măcar să ia masa!

Exact în clipa aceea, doamna Fernsby s-a întors la biroul ei. S-a uitat mai întîi la Rhys:

- Am găsit pe cineva care să ocupe temporar postul de cameristă. Una dintre asistentele doamnei Allenby. Care transformă acum două rochii ale unei alte cliente, care are aceleași măsuri cu lady Helen. În ceea ce o privește pe doică, domnișoara Edevane are o soră mai mică dornică să vă însoțească și să aibă grijă de... Vocea i s-a stins cînd l-a văzut pe Havelock: s-a întîmplat ceva?

- Nu, doamnă Fernsby, i-a răspuns doctorul. Dar s-ar putea întîmpla dacă nu te hrănești cum trebuie, la felul în care te muncește Winterborne. A condus-o la birou și a obligat-o să se așeze.

- Mi-ai adus prînzul? a întrebat uimită doamna Fernsby, luînd șervetul de pe tavă și întinzîndu-și-l în poală.

- Exact. Havelock o privea atent, încercînd să-i surprindă reacția. Ochii i-au strălucit triumfători cînd a văzut-o cît era de încîntată. S-a întors din nou spre Rhys, la fel de indignat ca în urmă cu cîteva clipe: dacă ar fi după Winterborne, m-aș trezi

cît de curînd cu tine la ușă, purtată pe brațe, din cauza epuizării și a malnutriției. Și am deja suficient de mulți pacienți. A ridicat capacul de pe farfurie și a rotit vaza, ca trandafirul să se vadă cît mai bine.

- Îmi este destul de foame, a spus cu delicatețe doamna Fernsby, de parcă abia își mai putea aduna puterile să ridice furculița la gură. Dorești să-mi ții companie, doctore Havelock?

- Cred că este imperios necesar, a venit răspunsul plin de entuziasm. Ca să mă asigur că Winterborne îți acordă măcar cincisprezece minute de liniște.

Rhys a încercat să pară neîndurător:

- Foarte bine, Fernsby. Poți lua masa. Dar doar pentru că doctorul insistă.

Înainte de a se îndepărta, a schimbat o privire fugară cu doamna Fernsby, ai cărei ochi străluceau.

Capitolul 35

Vagonul privat al lui Rhys era alcătuit din două secțiuni legate între ele de un pasaj flexibil. Era minunat mobilat, cu scaune tapițate cu pluș auriu de mătase și podele acoperite cu covoare ca de catifea. Exista un salon cu ferestre mari, prin care să poți admira peisajul și o sufragerie cu o masă extensibilă din mahon. Rhys și Helen urmau să doarmă în dormitorul cel mare, în timp ce Charity – nu, Carys, și-a repetat în gînd Helen – avea să ocupe unul din cele două dormitoare mai mici, din cea de-a doua secțiune, împreună cu doica ei.

La început, lui Helen i-a fost teamă că fetița nu va dori să doarmă departe de ea, dar aceasta s-a atașat imediat de Anna Edevane, sora mai mică a uneia din secretarele lui Rhys. Anna era drăguță, plină de viață și avea experiență cu copiii, pentru că-i crescuse pe cei patru frați și surori mai mici. De îndată ce au urcat în vagon, Anna a dus-o pe Carys în camera lor, unde pe fetiță o aștepta o colecție de jucării noi și cărți. Uimită de tot ce vedea, și în special de o păpușă de porțelan cu o rochiță lila și de o arcă a lui Noe, Carys s-a pierdut. Părea să nu știe ce să facă cu ele. A îngenuncheat și a atins cu blîndețe animalele sculptate, ca și cum se temea să nu le spargă.

I s-a făcut temeinic baie – trucul cu baloanele de spumă, sugerat de Rhys funcționase de minune – așa că acum era curată și mirosea frumos. Era îmbrăcată cu o rochiță roz, cu volane, fiecare din ele fiind prins cu un trandafir din panglici.

- Este ora unsprezece, i-a spus Helen Annei. Carys trebuie să meargă la culcare. A fost o zi lungă și nu a dormit decît foarte puțin la prînz.

- Nu vreau! a protestat Carys.

- Îi citesc o poveste, a spus Anna. Am auzit că are una preferată... cred că este... Scufița Roșie?

- Cei trei ursuleți, a spus Carys, de pe podea.

Anna s-a prefăcut că nu a auzit-o.

- Să fi fost Albă ca Zăpada?

Carys s-a ridicat și a tras-o de fustă.

- Cei trei ursuleți!

- Cei trei purceluși, zici? A luat copila în brațe și s-au prăbușit împreună pe pat.

Carys chicotea:

- Ursuleți, ursuleți, *ursuleți*!

Rîsul ei, și-a spus Helen, era mai frumos decît orice muzică.

Ceilalți servitori, inclusiv camerista doamnei, Quincy, un valet și o bucătăreasă stăteau în celălalt capăt la vagonului, în cel pus la dispoziție de Severin.

- Mă bucur atît de mult că ai reînnodat prietenia cu domnul Severin! a exclamat Helen în timp ce se învîrtea prin compartiment și admira o lampă poleită cu aur.

- Mda, a replicat Rhys. Uite ce am primit în schimb! O locomotivă gratis!

- Acesta nu este singurul motiv pentru care l-ai iertat.

Rhys a tras-o lîngă el și a sărutat-o pe gît.

- *Cariad*, încă mai încerci să te autoconvingi că sînt un bărbat de onoare, cu virtuți secrete? Îți vei schimba curînd părerea.

Helen s-a zbătut în semn de protest cînd el și-a strecurat mîna pe la spatele ei. Era îmbrăcată într-o rochie albastră de călătorie, din cașmir albastru deschis, cu o jachetă scurtă pînă în talie. Nu avea turnură, iar fustele îi fuseseră aduse spre spate ca să-i pună în valoare silueta, fiind încununate cu o fundă mare, decorativă, deasupra posteriorului.

Iar Rhys nu-i lăsa deloc funda în pace. Părea fascinat de ea. De cîte ori se întorcea cu spatele la el, îl simțea jucîndu-se cu ea.

- Rhys, nu!

- Nu mă pot abține. Parcă mă cheamă.

- Ai mai văzut și pînă acum funde.

- Da, dar nu *acolo*. Și nu la tine. Și-a scos ceasul din buzunar. Ar fi trebuit să fi plecat deja. Am întîrziat cinci minute.

- Unde ne grăbim așa? l-a întrebat ea.

- În pat, i-a răspuns el scurt.

Hotelul Royal din Caernarvon era o clădire impozantă cu trei etaje în stil georgian. Rhys își dorise să o aducă pe Helen în acest orășel de coastă din Țara Galilor în primul rînd pentru că era foarte aproape de locul unde se născuse el, Llanberis, dar și pentru aerul lui romantic, care ei avea să-i facă plăcere. Părea locul potrivit pentru poveștile cu zîne, cu ruinele pitorești și văile verzi, adînci, cu mulțimea de lacuri și cascade. În zare se conturau vîrfurile Snowdon, acel munte pe care, dacă îl escaladai, se spunea, atunci cînd coborai erai fie nebun, fie poet.

Grație planificării meticuloase făcute de doamna Fernsby, pînă acum călătoria decursese perfect. La sosire, Rhys și Helen au fost poftiți într-un apartament spațios al hotelului *Royal*, cu o cameră adiacentă pentru Carys și doica ei. Servitorii au fost și ei cazați în camere elegante, lucru care le-a făcut mare plăcere.

Pastorul unei biserici din apropiere a fost de acord să oficieze ceremonia de căsătorie nu foarte departe de hotel, într-o capelă veche, acum în ruine, aflată pe un deal. Aranjamente imense de flori albe și roz au fost aduse la capela la care se putea ajunge traversînd un pod și apoi o alee îngustă. Din vîrful dealului se zăreau castelul Caernarvon, orașul, muntele și întinderea întunecată a mării Irlandei.

În dimineața căsătoriei, cerul era limpede, fără nori, lucru rar pentru acea perioadă din an. Totul era plănuit: participanții la ceremonie trebuiau să se întîlnească pe terasa din spatele hotelului, să meargă pe jos la capelă iar la întoarcere îi aștepta un mic-dejun copios.

Îmbrăcat într-un costum de dimineață, cu o cravată de culoare deschisă, Rhys aștepta singur în sera hotelului. Stabilise să se întîlnească acolo cu Helen, înainte ca ceilalți să coboare.

A rezistat tentației de a scoate din nou ceasul din buzunar și a așteptat, străduindu-se să aibă răbdare. Nu mai venea odată clipa în care Helen îi va deveni soție, s-a gîndit. Un foșnet de mătăsuri s-a auzit în spatele lui.

S-a întors și a văzut-o pe Helen, îmbrăcată într-o rochie albă din mai multe straturi de mătase transparentă, tivite cu dantelă. Rochia îi punea în evidență silueta subțire, fustele prinse la spate se revărsau ca o cascadă. A ridicat voalul

transparent, tivit cu dantelă și perle și i-a zîmbit. Era nefiresc de frumoasă, ușoară și delicată ca un curcubeu. Și-a dus mîna la inima care îi bătea cu putere, gata-gata să-i sară din piept.

- Nu știam că au reușit să-ți găsească o rochie de mireasă, a spus.

- Doamna Allenby a făcut un miracol. Va trebui să o întreb cum, la întoarcere.

- Ești atît de frumoasă... Vocea i s-a stins în timp ce o privea. Ești cu adevărat a mea?

Ea i-a zîmbit și s-a apropiat.

- În toate felurile posibile, numai legal nu.

- Vom rezolva curînd și asta, i-a șoptit trăgînd-o lîngă el.

Helen a clătinat din cap și i-a pus un deget pe buze.

- După ce rostim jurămintele, i-a spus cu ochii strălucind. Vreau ca următorul sărut să fie al soțului meu.

- Dumnezeu să mă ajute, a spus el cu ardoare. Nu cred că a existat bărbat care să-și dorească mai mult căsătoria.

Helen a zîmbit.

- Ai văzut cîtă lume s-a strîns în fața hotelului?

Rhys a clătinat din cap și s-a încruntat ușor.

- Mă tem că vom avea o asistență mult mai numeroasă decît anticipasem. Cînd oaspeții hotelului și cîțiva localnici au aflat că Rhys Winterborne în persoană a venit să se căsătorească aici, s-au autoinvitat la capelă. Mi s-a spus că aceasta este tradiția în North Wales. Ca vecinii să ia parte la ceremonia căsătoriei.

El a oftat.

- Mă tem că nu avem cum scăpa de ei. Îmi pare rău. Te deranjează, *cariad*?

- Bineînțeles că nu. Chiar îmi face plăcere să-i văd cum te sorb din ochi.

- Nu pe mine, a asigurat-o el. A dus mîna la buzunar, a scos o piatră albă netedă și i-a îndesat-o în palmă. Helen i-a zîmbit.

- Piatra jurămintelor?

- Carys a găsit-o ieri, în timp ce ne plimbam.

- Este perfectă. Unde o vom arunca, după ceremonie?

- Te las pe tine să decizi, i-a spus Rhys, băgînd piatra la loc în buzunar. Marea Irlandei este în direcția aceea – i-a făcut semn cu degetul. Strîmtoarea Menai este într-acolo... și îți mai pot arăta o mulțime de lacuri. Știu chiar și unul în care se spune că ar fi fost aruncat Excalibur.

Ochii ei au strălucit de încîntare, dar în clipa următoare a părut tulburată de un gînd:

- Mi-am dat seama în dimineața asta că nu are cine să mă ducă la altar.

Rhys a plecat capul pînă ce frunțile li s-au atins, iar el s-a pierdut în ochii ei albaștri, ca piatra-lunii.

- Inimă a inimii mele, nu ai nevoie de nimeni care să te conducă. Vino la mine de bunăvoie, pur și simplu. Iubește-mă pentru cine sînt... așa cum te iubesc și eu... iar unirea noastră va dăinui cît vor străluci stelele pe cer.

- Pot face asta, i-a șoptit Helen.

Rhys a înălțat puțin capul și i-a zîmbit.

- Vino, atunci, *cariad.* Nunta trebuie să înceapă. Cît crezi că poate aștepta un bărbat pînă ce va putea să-și sărute soția?

Epilog

Opt luni mai tîrziu

- Iar Pandora mi-a spus răspicat că nu va participa la nici unul din evenimentele mondene ale sezonului dacă jocul inventat de ea va avea succes, a spus Helen, polenizînd cu îndemînare un mugur de orhidee. I-a spus lady-ei Berwick că nu are nici cea mai mică intenție să fie mînată de la un bal la altul, ca o oaie zăpăcită.

Rhys a zîmbit. O privea leneș, sprijinit de o coloană din cărămidă. Era frumos, o prezență pur masculină între șiruri și șiruri de orhidee.

- Și cum a reacționat lady Berwick?

- A fost oripilată, bineînțeles. Dar înainte să se certe din nou pe această temă, vărul Devon le-a spus că Pandora abia ce a completat cererea pentru patent, iar Sezonul va începe mai mult ca sigur înainte ca ea să afle dacă i-a fost sau nu acceptată. Așa că se va duce la cîteva baluri și dineuri, măcar ca să-i țină companie Cassandrei.

- Trenear are dreptate. Durează pînă să obțină patentul, să ducă schițele la tipografie... dacă este hotărîtă să meargă

pînă la capătul acestei aventuri, trebuie să ia în calcul cel puțin un an pînă să-l vadă scos la vînzare.

- Oh, Pandora mi s-a părut foarte hotărîtă, i-a răspuns Helen.

Tocmai ce se întorsese, împreună cu Carys, de la Ravenel House. Fuseseră în vizită, să-l vadă pe William, fiul nou-născut al lui Kathleen, care era sănătos și voinic. Carys fusese fascinată de bebelușul de două săptămîni și îl mîngîiase minute întregi, pînă cînd Pandora o convinsese să o ajute să testeze prototipul jocului ei. Fetiței îi plăcuse jocul numit *„Febra cumpărăturilor"*, în care jucătorii își mutau jetoanele prin raioanele unui magazin și adunau din drum cartoașe cu diverse mărfuri. La insistențele Pandorei, jocul nu conținea și o lecție de morală, ci se dorea doar amuzant.

- Știi, a spus gînditoare Helen, cred că jocul Pandorei se va vinde foarte bine. Lady Berwick și Carys s-au distrat de minune jucîndu-l, azi-dimineață. A părut să le facă plăcere să adune toate acele cartoașe minuțios desenate: o umbrelă, pantofi...

- Omul este strîngător de felul lui, i-a răspuns Rhys. Da, jocul se va vinde.

- Cît de bine? Helen s-a folosit de o scobitoare pentru a transfera polenul în bobocul de floare.

Rhys a rîs.

- Nu sînt oracol, *cariad*.

- Ba ești. Te pricepi la astfel de lucruri. A terminat și cu ultima floare, a lăsat scobitoarea jos și l-a privit, așteptînd răspunsul.

- Va face avere, a spus el. Este o piață prea puțin dezvoltată, poate fi produs în masă, la orice tipografie și în plus

este antrenant, așa cum ai spus și tu.

Helen a zîmbit, dar în sinea ei era îngrijorată. Își dorea ca munca și talentul surorii ei mai mici să fie răsplătite, dar se temea că în goana ei după independență, Pandora nu îi va da niciunui bărbat șansa să o iubească. De ce era atît de pornită împotriva ideii de a împărți viața cu cineva?

- Sper să o facă fericită, a spus.

Rhys și-a desfăcut brațele și s-a apropiat încet de ea. Lumina caldă de septembrie și culoarea lămîilor coapte se strecurau prin panourile de sticlă ale serei și alunecau pe părul lui întunecat.

- Îți vorbesc acum din experiență, i-a spus prinzînd-o de talie. La început, succesul o va face foarte fericită. După care se va simți singură și va înțelege că viața înseamnă mai mult decît cîștigurile financiare.

Zîmbind, Helen l-a cuprins pe după gît:

- Și tu te simțeai singur înainte să mă cunoști?

Soțul ei o mîngîia cu privirea:

- Da. Mă simțeam ca orice bărbat care încearcă să trăiască zi după zi cu numai jumătate din suflet. A sărutat-o o dată, apoi încă o dată, tot mai adînc. Haide în pat, i-a șoptit cînd buzele li s-au despărțit.

Ea a făcut ochii mari cînd i-a simțit mîna pe un sîn.

- Este ora prînzului.

- Tu ești prînzul meu. S-a aplecat să o sărute din nou, dar ea s-a strecurat din îmbrățișare, rîzînd.

- Nu pot... zău... azi iau ceaiul cu dr. Garrett Gibson.

- L-ai mai luat și acum două zile, i-a spus și a sărutat-o pe gît. Eu am mai multă nevoie de tine.

- Nu este vorba de ceai, neapărat. Adică vom lua și ceaiul, dar... nu este acesta scopul vizitei, înțelegi? A făcut o pauză și a continuat pe un ton nesigur: am... simptome.

El a ridicat imediat privirea și a întrebat-o:

- Nu te simți bine, *cariad*?

Mișcată de grija lui, Helen l-a mîngîiat liniștitor:

- Ba da, destul de bine.

A cercetat-o cu privirea din cap pînă în picioare:

- Și atunci de ce... S-a oprit brusc, pentru că-l străbătuse un gînd. A deschis și a închis gura de cîteva ori, de parcă uitase să vorbească.

Helen se amuza de reacția lui.

- Nu vom ști sigur pînă nu vom primi confirmarea de la dr. Gibson, i-a spus trecîndu-și degetele prin părul lui. Dar bănuiesc că în primăvară familia Winterborne se va mări cu un membru.

Rhys a tras-o lîngă el și și-a îngropat fața în curbura gîtului ei. Părea tulburat.

- Helen, Helen, comoara mea... ce pot face pentru tine? Ai nevoie de ceva? Nu mai sta atît de mult în picioare. Porți corset... nu cumva îi face rău copilului? Nu-l strivește?

- E prea devreme pentru asta, i-a răspuns ea, amuzată dar și ușor surprinsă de tremurul pe care l-a simțit în glasul lui. Nu trebuie să-ți faci griji. Vom ieși cu bine din asta, îți promit. Și eu și copilul vom fi sănătoși și puternici.

- Vreau să-mi dai cuvîntul tău, i-a spus răgușit. Pentru că tu ești întreaga mea lume, *cariad*. Bătăile inimii mele sînt doar ecoul bătăilor inimii tale.

- Să nu te îndoiești nici măcar o clipă, iubirea mea. S-a ridicat pe vîrfuri și și-a lipit buzele de ale lui. La urma-urmei... sînt o Winterborne.

SFÎRȘIT